

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tis **THE** *Season* **FOR** *Revenge*

Morgan Elizabeth

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İNTİKAM MEVSİMİ

BİR TATİL ROMANTİK KOMEDİSİ

MORGAN ELIZABETH

Copyright © 2022 by Morgan Elizabeth

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Elle'in Warner için her zaman çok iyi olduğunu bilen tüm kızlara.

Ve "çok fazla" oldukları söylenen tüm kızlar için. Gidip daha azını bulsun.

OYUN LİSTESİ

Ciddi - Legally Blonde Müzikali Blonde -
Maisie Pete

Better than Revenge - Taylor Swift

She Can Have You - Tamar Braxton

Miss Me More - Kelsea Ballerina Last

Christmas - WHAM!

Butterflies - Kacey Musgrave Better

Luck Next Time - Kelsea Ballerina

Tolerate It - Taylor Swift Detour

- Maren Morris

I Bet You Think About Me - Taylor Swift

İÇİNDEKİLER

Morgan'dan bir not

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Daha fazla Springbrook Hills ister misiniz?

Kindle çıkartmaları ve imzalı kopyalar kazanma şansı ister misiniz?

MORGAN'DAN BİR NOT

Hey Okuyucu!

Tis the Season for Revenge'in ön gösterimini almak için kaydolduğunuz için çok teşekkür ederim! Noel yılın en sevdiğim zamanı ve ben eğlenceli, iyi hissettiren Noel filmleri ve kitaplarıyla büyüyorum! Kendime ait bir kitabım olduğu için çok heyecanlıyım!

İntikam Mevsimi aldatmadan, sözlü, fiziksel ve finansal istismardan bahsetmektedir. Lütfen okurken her zaman kendinizi ön planda tutun

-Burası bizim mutlu yerimiz olmalı.

Hepinizi tüm varlığımla seviyorum.

-Morgan Elizabeth.

BİR

31 Ekim
-Abbie-

Kostüm tam bir mükemmellik.

En iyi arkadaşım Kat, şehrin dört bir yanındaki ikinci el dükkanlarından ve butiklerden parçalar bularak bu elbisenin hazırlanmasına yardımcı oldu. Açık pembe korseli zıbın en pahalı olanıydı ama tüm takıma ilham veren de oydu. Birkaç hafta önce mağazaya geldiğinde zihnimdeki görüntü parıldadı ve ondan kurtulamadım. İkinci el beyaz bir daire etek onu sevimli ve biraz daha mütevazı tutuyor. Başımdaki tavşan kulaklarını Kat yaptı, kıcıma iğnelenen kuyruğu ben yaptım ve bu harika nude, ısıltılı külotlu çorapları internetten buldum.

Gök yüksekliğindeki açık pembe stilettolar dolabımdan, yıllar önce Richard'ın üniversite arkadaşlarıyla tanıştığım da arkaya ittiğim bir çift. Pembe ve ısıltılı üniversiteli kız günlerimi geride bırakma zamanının geldiğine o sıralarda karar vermiştim.

"Ne düşünüyorsun?" Dizlerime kadar inen eteğimle bir daire çizerek dönerken telefonuma soruyorum. Koyu renk saçlarım düzgün, bozulmamış bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Boyatalı neredeyse bir yıl oldu. Richard *yaşıma* daha *uygun* olacağı konusunda ısrar etti ve ben hala tam olarak alışamadım.

"Ateşli!" Cami öyle diyor.

"Bakayım, bakayım!" Kat diyor ki, Kat'in yüzü görünmeden önce ekran birkaç dakikalığına bulanıklaşıyor. "Muhteşem! Aman Tanrım, *bu gece* sana yüzük takmak isteyecek! Noel'in canı cehennem!" Genişçe gülümsüyorum, makyaj masama geri o t u r m a d a n önce ona tüm manzarayı göstermek için tekrar dönüyorum, kabarık kuyruğu ezmek için tam olarak oturuyorum. Uzun kuyruğu alıyorum

at kuyruğu yapıyorum ve pembe bir ruj alıp bir kat daha sürmeden önce parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Cami bana ters ters bakarak, "Sarışını özledim," diyor. "Boyadığına inanamıyorum o."

"Bir yıl oldu, Cam. Ne de o l s a esmer doğmuşum," diyorum, Gözlerimi deviriyorum. Ona sarışınlığı da özlediğimi söylemeye cesaret edemiyorum. Koyu renk saçlarımla kız kardeşim Hannah'ya daha çok benziyorum. Bazen yanından geçerken aynadaki ya da penceredeki yansımama bakıp kafamı karıştırdığım oluyor.

"Ama sen sarışın *olmak için* doğmuşsun bebeğim," diyor, koyu ten üzerine mükemmel bir şekilde kalemle çizilmiş kalın kaşları bana öfkeyle bakarken kalkıyor.

"Sence yanaklarıma noktalar koymalı mıyım?" Yüzümü bir o yana bir bu yana hareket ettirerek ve konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum. "Bıyık gibi mi?"

"Çok fazla," diyor Kat başını sallayarak. "Kulaklar ve burun yeterli." Burnumun ucunda fazladan pembe bir allık var ve tavşan burnu izlenimi veriyor.

"Keşke siz de gelseydiniz," diyorum makyaj masamın üzerindeki küçük ekrana bakarak. "Üniversitedeyken Cadılar Bayramı'nda hiç ayrılmamıştık!" İlk yılımızda Cami, Kat ve ben Charlie'nin Melekleri olmuştuk ve bir daha asla arkamıza bakmadık. O zamandan beri grup kostümlerimiz var ve Cami ile Kat'i bensiz ateş ve buz olarak barlara gitmeye hazırlanırken görmek ... *saygısızlık* gibi geliyor.

"Ama onun iş arkadaşlarıyla tanışacaksın!" Kat, böyle bir adımın düşüncesi bile gözlerini yaşartıyor. "Bu çok büyük bir şey Abbie!"

Haklı; *öyle*. Richard'la çıktığımız dört yıl boyunca, onun süper süslü iş partilerinden birine hiç gitmedim - ne yaz tekne kokteyli partisine, ne Cadılar Bayramı partisine, ne de *kesinlikle* Noel partisine.

Kesinlikle çok istiyordum.

"Sıradaki durak, Gökkuşaklı Odası!" diyor, sesinde neşe ve heyecan çınlıyor. "Ve bir taş!"

Bu Aralık ayı, Richard'ın annesinin babasının kurduğu Schmidt and Martinez şirketinde avukat olarak katıldığı altıncı tatil partisi olacak. Bu aynı zamanda Richard'ın ortak olarak seçilmeyi beklediği yer.

Rockefeller Center'ın tepesindeki Rainbow Room'daki parti *efsanelere* konu olacak türden. Sadece hayal edilebilecek bir savurganlık, ülkenin en iyi avukatları - New York Şehri bir yana - kutlama için bir araya geliyor

olağanüstü bir yıl daha. Büyük anların yaşandığı, promosyonların duyurulduğu ve ortaklık tekliflerinin yapıldığı yerdir.

Nihayet bu yıl katılmaya davet edileceğim. Beni etkinliğe getirecek kadar bizden emin olması için dört yıl bekledim. Ve iyi haberi aldığıında, Richard diz çöküp bana evlenme teklif edecek. Ona olabileceğimi gösterdiğim mükemmel eş olmak için. İtaatkâr ve sadık, boşluğunu doldurabilecek ve başarılı olmasına yardım edebilecek.

Tamam, bu bana bile kesinlikle çılgınca geliyor - sadece rastgele büyük bir jest bekliyorum. Ama geleceğini *biliyordum*. İki ay önce, onun evinde temizlik yaparken ve çamaşırlarını kaldırırken, çorap çekmecesinde bir kutuda büyükannesinin yüzüğünü buldum ve o zamandan beri ipuçları veriyorum. Noel partisinin onun geleceği için ne kadar önemli olduğundan ve her şeyi nasıl değiştireceğinden bahsederek bunları aldığıından *oldukça eminim*.

Ve bu Cadılar Bayramı partisi, yaşlanıp saçlarım ağarana kadar yanında olacağım iş ailesiyle tanışmak için ilk şansım. Bir gün Richard'ın çok istediği çocuklarını o partiye götürdüğünü ve onlara babalarının bizi burada aile yaptığını söylediğini hayal edebiliyorum. Aklıma geldikçe neredeyse çılgılık atacağım.

Elbette bu kostümü o ilk buluşmayı düşünerek hazırladım, şık ve cana yakın ile müstakbel seksi eş arasında bir denge kurmaya çalıştım ve tüm iş arkadaşlarının mükemmel eşini bulduğunu düşünmesini sağladım.

Kendimi övmek gibi olmasın ama sanırım başardım.

Arkadaşlarıma başka bir şey söyleyemeden, telefonum titriyor ve tepesinde bir mesaj yanıp sönüyor.

Buradayım.

Bu da apartmanımın dışında olduğu anlamına geliyor. Ne yazık ki güzellik ve parfüm pazarlama bölümünden mezun olduktan sonra şehirde yaşamının pek de mümkün olmadığını fark ettim. Bu yüzden Long Island'a taşındım, bir daire tuttum ve Green Acres Alışveriş Merkezi'ndeki Rollard's'ın makyaj bölümünde çalışmaya başladım.

"Pekâlâ bebeğim, gitmem gerek. Richard bana mesaj atıyor, aşağıda," diyorum arkadaşlarıma, yatağın üzerinde bıraktığım çantaya uzanırken. Richard Manhattan'da yaşadığı için genellikle Uber'e ya da trene binerek şehre iner ve onun dairesine giderim. Soğuk ve kostümüm yüzünden, bu gece beni alması için onu ikna edebildiğim için mutluydum.

Benim sözlerimle birlikte, Cami konuşmadan önce telefonumdan göz kamaştırıcı bir sessizlik geliyor.

"Ne?" diye soruyor ve bunun daha büyük bir soruna dönüşme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorum. *Kahretsin.*

"Richard aşağıda. Onunla aşağıda buluşmam gerekiyor."

"Onunla aşağıda mı buluşacaksın?" Cami soruyor. "Yukarı gelmiyor mu?" Kat'ın gözleri kocaman ve Cami'ye dikilmiş. *Bu gözlerin onun kapa çeneni gözleri mi yoksa bu boku duyuyor musun gözleri mi olduğunu anlayamıyorum.*

"Biliyorsun burada park etmek tam bir eziyet," diyerek aslında *doğru* olmayan bir şeyi açıklıyorum. Misafir olarak listede yer aldığınız sürece kapalı otopark gayet kolay. Ve Richard, bir kez bile garaja park etmemiş olmasına rağmen aslında listede yer alıyor.

Hattın diğer ucunda sessizlik var.

"Brunch mı? Yarın mı? Muhtemelen şehirde olacağım, Richard'da kalacağım," diyorum, bu konuşmayı bitirmeye çalışarak. Cami bu gece Kat'ın Manhattan'daki evinde kalacak.

Sessizlik ve ardından Cami sakin, rahat sesiyle hayal kırıklığını gizleyerek konuşuyor. Sanki yatak odasının her tarafını boyamış ama fırçayı hâlâ elinde tutan, daha fazla zarar verebilecek bir çocukla konuşan biri gibi.

"Tatlım, düşünmüyor musun?"

"Cam, şimdi olmaz. Aşağı inmem gerek." "Ben sadece-"

"Cam, bırak gitsin. Yarın mimozalar eşliğinde sohbet edebiliriz. Gecenle ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum bebeğim," diyor Kat ama telefonda bana bakmıyor. Onun yerine sözleri dişlerini sıkarak söylüyor ve yüzü Cami'ye dönük.

Kelimeler olmadan tartışırken ne dediklerini anlayacak kadar uzun süredir onlarla arkadaşım.

İkisi de Richard'ın en büyük hayranı değil, gerçi Kat bunu Cami'den daha iyi saklıyor. Ama onlar iyi arkadaş oldukları için *-en* iyi arkadaşlar- ilişkilerim konusunda bana güvendiklerini biliyorum ve onlara mutlu olduğumu söylersem onlar da mutlu olurlar.

Ve öyleyim.

Ben mutluyum.

Geliyor musun?

"Az önce bana bir mesaj daha gönderdi." Cami kasıtlı olarak yüksek sesle iç çekiyor. "Tanrı onu bekletmeni yasaklıyor," diyor nefesinin altında ve Bu iğneyi görmezden gelsem de Kat'ın dirseğiyle vücudunun sarsılmasını kaçırmıyorum.

Güzel. En azından bir tanesi benim tarafımda.

"Seni seviyorum. Yakında konuşuruz, tamam mı?" Kapımdan çıkıp kilidin arkamdan kapanmasına izin vererek soruyorum.

"Evet. Seni seviyorum Abs."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve telefonu kapatıp asansöre doğru atlıyorum.

Richard'ın mantıksız bir şekilde aşık olduğu kiraz kırmızısı Porche Cayenne'i (bence bir minivanın iğrenç ve gereksiz pahalı bir versiyonu, ama onu seviyorum, bu yüzden seviyorum) dairemin hemen dışındaki yangın şeridinde rölantide çalışıyor ve arabaya gülümseyip el sallıyorum, onu burada görmenin heyecanı ile hızlanıyorum. O kadar tatlı ki, soğukta kapalı otoparkta yürümek zorunda kalmamamı sağlıyor.

Kapıya yaklaşıp renkli camlardan içeri baktığımda telefonla konuşuyordu, Bluetooth sesi kapıdan geliyordu. Richard parmağını kaldırıp bana "bir saniye" der gibi bakıyor. Gülümsüyorum, nefesimin Ekim sonu havasında bulutlar oluşturmasını izliyorum. Bulunduğumuz yerden nehrin karşısındaki New York City'nin ışıklarını görebiliyorum ve Richard evlenme teklif ettiğinde kontratımı erken bitirip Yukarı Batı Yakası'ndaki yüksek binasına taşınmamı isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Belki de daha geleneksel davranıp düğün sonrasına kadar birlikte yaşamayız.

Her halükarda, bir sonraki adımımız için sabırsızlanıyorum.

Kilitler tıkırdayarak hayallerimi böldü ve Richard yolcu koltuğuna doğru eğilerek kapıyı yakalayabileceğim kadar açtı. Richard'a kadar hiçbir erkek arabamın kapısını benim için açmamıştı ve bunu yapması beni hâlâ gülümsetiyor. Başımı eğiyorum, kulaklarımı tutmamaya dikkat ediyorum ve müstakbel kocamı öpmek için eğiliyorum.

Bayan Richard Benson.

Sadece bu kelimelerin düşüncesi bile başımı döndürüyor. Richard yine de beni öpmek için eğilmiyor.

Bunun yerine tam tersini yapıyor, arkasına yaslanıp kıyafetimi inceliyor. Ben de onun hareketini taklit ediyorum, arabanın dar ortamında kıyafetimi daha iyi göstermek için arkama yaslanıyorum ve ona gülümsüyorum.

Bu anı haftalarca zihnimde tekrar tekrar canlandırırdım ve yüzünü kaplayan hayranlık ve şehvet ifadesini bekledim. Beni öpecek miydi? Partiye gitmeden önce beni üst kata çıkmaya zorlayacak ve benimle birlikte olacak mıydı? Bütün gece partiden ayrılmayı, beni yalnız bırakmayı düşünecek miydi?

Onun yerine yüzünde hiç beklemediğim tuhaf bir ifade beliriyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.

Belli ki daha iyi bakmaya ihtiyacı var çünkü eli yukarı uzanıyor ve iç ışıkları yakıyor. Gözleri vücudumda geziniyor, tenimde bir yol açıyor.

Kendimi iyi

hissediyoru

m.

Kendimi

seksi

hissediyoru

m.

Kafam karıştı.

Richard'ın üzerinde beyaz bir düğme ve günlük iş üniformasının daha rahat bir versiyonu olan bir çift pantolon var.

"Ne giyiyorsun?"

"Kostüm mü?" Sesim biraz şaşkın. "Ben bir tavşanım," diyorum, başımdaki kulakları işaret ederek ve gülümseyerek.

"İsa . . . Abbie." Elini saçlarında gezdiriyor. Benden başka kimse bilmiyor ama saçları seyrelmiş. Tedavi olmak için iki ayda bir randevuya gidiyor ama babası da dedesi de kel. Denemeye gerek görmüyorum - ne olursa olsun yakışıklı olduğunu düşünüyorum - ama kendini daha iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa destekliyorum. Hatta Kat'le birlikte Pennsylvania'ya gidip ona yardımcı olduğu görülen bütünsel vitamin ve yağlardan oluşan bir rejim almak için araştırma yapacak kadar ileri gittim.

Mükemmel stilinden dökülen saçlarını taramak için hamle yapıyorum ama bana vurarak beni durduruyor.

Elim bir kehanet gibi aramızdaki boşlukta asılı kalıyor.

İçim daralıyor.

Doğru olmayan bir şeyler var.

"Lanet olsun, Abbie," der, nefesinin altında mırıldanarak başını sallar. Saatine ve sonra ön camdan dışarı bakar.

Tenime bir serinlik yayılıyor ve bunun nedeni kıyafetimi mahvetmekten korktuğum için palto giymemeye karar vermem değil.

"Richard, tatlım-"

"Lanet olsun. Bu artık benim için işe yaramıyor," diyerek sözümü kesti ve tekrar bana baktı. Gözlerinde yumuşaklık, nezaket ya da sevgi yok. Sertti. Hayal kırıklığı.

"Ne?" Soruyorum, sesim sadece bir nefes.

"Bu. İşe yaramıyor. Bizde. Benim için yürümüyor." Yine dümdüz önüne bakıyor, gecenin karanlığında hiçbir şeye bakmıyor. Bakışları acı çekiyormuş, kaybolmuş ya da sözlerini sorguluyormuş gibi değil.

Hayır, yapacak daha iyi bir işi, konuşacak daha ilginç biri varmış gibi bakıyor. Yani, tabii ki. Manhattan'ın merkezinde, New York hukukunun en iyilerinin katılacağı büyük bir şirket partisine katılacak.

İyi vakit geçirmesine engel oluyormuşum gibi bakıyor. Sanki ben onun akşamında küçük bir rahatsızlıkmışım gibi.

Ama ben?

Tam bir zihinsel kriz geçiriyorum.

Bu gecenin bir çift olarak bizim için önemli bir sonraki adım olması yerine, sanırım Richard *benden ayrılıyor* olabilir.

Hayır, hayır, hayır. Bu imkansız. Bu benim sihirli hayat planıma uymuyor.

Nefesim ciğerlerimde duruyor, donuyor ve beni deri koltukların içine çekiyor.

Ancak nefesleri kolay ve rahatsız edici bir iç çekişle çıkıyor.

Bana kızıyor, yapacak daha iyi işleri varmış gibi iç geçiriyor ve benim hayatıma ve geleceğime dair anlayışım etrafımda parçalanıyor.

Richard beni terk etmesini kolaylaştırmadığım için *bana* kızgın mı?

Adalet bunun neresinde?

Sonsuza kadar ona bakacakmışım, kelimeleri ağzımda döndürmeye çalışacakmışım gibi geliyor.

"Anlamıyorum. Anlamıyorum. Bu gece şirketinizin kostüm partisine gitmemiz gerekiyordu, Cadılar Bayramı partisine. Benim ... Bu gece herkesle tanışmam gerekiyordu." Ama, belki . . . Belki başka bir şey vardır. Başka bir şey. Anlamadığım bir şey.

Bu kadar. Bunların hepsi aptalca bir yanlış anlaşılma. Bir saat sonra Richard'ın gizliden gizliye tahammül edemediği ama yine de kışını öptüğü ortağı Damien Martinez'le birlikte güleceğim bir şey.

"Aynen öyle. Ve sen de bunu mu giymeyi seçtin?" Sonra, nihayet, başını yoldan bana çevirdi ve gözlerinde ... küçümseme vardı. Hatta iğrenme.

"I . . . Senin için iyi görünmek istedim. Bu bir kostüm partisi."

"Biz çocuk değiliz, Abbie. Bu *avukatlar* için bir parti. Bu, avukat olmak için yeterince iyi olduğuma ikna etmeye çalıştığım insanlar için bir toplantı.

ortak olmak." Gözleri vücudumda geziniyor ama beklediğim gibi açlıkla değil. "Sence *bu-*" Elini aramızdaki boşlukta aşağı yukarı sallayarak beni ve olduğum her şeyi gösteriyor. "-bunu yapacak mı? *Seninle* birlikte ortaya çıkmamın herkesin beni ciddiye almasını sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

Gözlerim yaşıyor ve onları görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum.

Kız kardeşim bana pek çok şey öğretti ama en önemlisi bana söylemekten ziyade gösterdiği bir şeydi: Asla pisliklerin senin dağıldığını görmesine izin verme.

"Sen . . . Benden ayrılıyor musun?" Cevabını bildiğim ama inanmadığım halde soruyorum. Onaylanmaya ihtiyacım var.

"Bir süredir bunu yapmak istiyordum." Bunu söyleme şekli sanki çok yorulmuş gibi. Sanki dört yıllık ilişkimizin beş dakikadan daha uzun sürmesinden dolayı bitkin düşmüş ve ne zaman arabasından inip onu bırakacağını merak ediyor.

"Bir süre," diyorum nefesimin altında.

"Neden birlikte yaşamadığınızı hiç merak etmedin mi?" diye soruyor, sanki aptalmışım gibi. Sanki bunu hiç sorgulamadığımı, çünkü bilemeyecek kadar aptal olduğumu varsayıyor.

Tabii ki sorguladım. Hangi kadın sorgulamaz ki?

Sadece hiç zorlamak istemedim.

Saldırgan bir kadın olarak güçlü bir erkekle hiçbir yere varamazsınız. Bunu bir keresinde bir kadın dergisinde okuduğumu hatırlıyorum. Bir ana plan olduğunu varsaydım ve direksiyonu ona bıraktım.

Onun güçlü bir adam olmasına izin veriyordum!

"Seni iş etkinliklerine götürmekten neden kaçındığımı hiç merak etmedin mi?" Merak ettiğimi biliyor, yıllardır soruyorum. Dudaklarında yavaş, mide bulandırıcı bir gülümseme yayılıyor. "Neden hiç evlenme teklif etmediğimi hiç merak etmedin mi?" Midem çalkalanıyor ve o zaman anlıyorum; bundan, bana böyle hissettirmekten aldığı hastalıklı bir zevk.

Eğleniyor.

"Demek bu geceyi seçtin!" Sesimi yükselterek soruyorum. İnançsızlık var, ama bunun altında derinlerde bir yerde öfke var. Fokurduyor ve umarım bana verdiği büyük acının sesini maskeliyordur.

O bunu hak etmiyor.

"Bunu planladığımı mı sanıyorsun, Abbie? En azından bu gece biriyle yatmayı planlamasaydım neden *Long Island'a* kadar arabayla geleyim ki?"

Midem yere düşüyor, kalbim ve benlik duygumla birlikte sığıyor.

Sözleri *çok çirkin*.

Bunun kasıtlı mı olduğunu, acı vermek ve sert vurmak için mi sahnelendiğini, yoksa onun böyle biri olduğunu ve benim de pembe gözlüklerimi yeni mi çıkardığımı bilemiyorum. Ne zamandır çirkin sözlerle ve boktan niyetlerle doluydu ve ben nasıl oldu da aşka ve onun *fikrine* bu kadar kapıldım da bunu daha önce göremedim?

"Ne?" Soruyorum ve kelimelerim hafif. Sessiz. Zar zor.

Belki de bir hatadır. Belki de öyle demek istememiştir. Belki-

"Hadi ama, Abbie. Aptalsın ama o kadar da aptal değilsin." Yıktığını fark etmediğim duvara bir tuğla geri kondu. Duvarın önünde düzinelerce tuğladan arta kalan bir moloz yığını duruyordu. Her biri, balyozu indirmesine izin verdiğim bir parçamdı.

"Ben du-"

"Rollard'da makyaj yapıyorsun."

"Hayatları değiştiriyorum."

Kadınlara yardım ediyorum-"

"Tanrım, yine mi bu saçmalık." Oflayıp pufluyor ve elini uzatıyor. "Bak. Gerçek bir iş ararken bu hobiye sahip olman başlangıçta hoştu. Ama *aramayı* bıraktın. İnsanlara nasıl yardım ettiğinden ve hayatları nasıl değiştirdiğinden bahsetmeye başladın. Şehir kulübünde bir bağlantım vardı ve sen onu ektin." O günü hatırlıyorum. En sıkıcı, muhafazakâr kıyafetimi giymiştim ve bütün öğleden sonra aptal golf arabasında oturmak, dokuz demir dağıtmak ve iğneleri düşürmek zorunda kalmıştım. Ve o "makyaj endüstrisi yöneticisi" benimle konuşurken gözleri göğüslerimden hiç ayrılmadı. Teklif ediyormuş gibi yaptığı her kariyer yardımı, "Bilirsin, yemeğe gitmeliyiz ve sonra ..." ile başlıyordu.

Hayır, teşekkür ederim.

"Bana asıldı, Richard. Beni rahatsız etti-"

"*Hayat bu, Abigail*. Bu *lanet oyunu* böyle oynuyorsun. Bu yüzden liseden terk biri gibi boktan makyajlar yaparak hayatta hiçbir yere varamazsın." Şimdi tamamen bana dönüyor, gözlerinde öfke ve kızgınlık var.

Hiçbir erkekten korkmadım.

Şu anda olabilirim diye düşünüyorum.

"Saçmalık. Sen makyaj yapıyorsun, Abbie. Ben mi? Ben hayatları değiştiririm. Yirmi yaşına merdiven dayamış, *servetini* kaybetmiş adamları alıp kurtarıyorum." Parmağını göğsüne bastırarak bir noktaya işaret ediyor. "Ben bir fark yaratıyorum. Ya sen? Long Island'da asgari ücretle kostümcülük oynuyorsun."

Kirpiklerimden bir damla gözyaşı düşüyor, korsenin üzerine düşüyor ve ipeksi kumaşa yayılan koyu bir leke oluşturuyor.

"Bunu yapamam Abbie. Geleceğim konusunda daha ciddi olmalıyım. Sen eğlenceliydin ama ben eğlenceyle yetinemem."

Yerleşin.

Bu kelime zararsız olmalı, ancak kötü niyet onu deriyi, kası ve kemiği kesen bir şeye dönüştürüyor - doğrudan kalbime.

Bu kelime içimde bir şeyleri değiştiriyor.

Bu adama mükemmel bir eş olmak için kurduğum hayalleri tutan son bağı da koparıyor.

Ve o bir erkek olduğu için, görünüşe göre boktan bir erkek olduğu için, dünyanın etrafımda parçalandığını göremiyor. Özsaygımın ve gelecek hayallerimin toza dönüştüğünü göremiyor.

"Yıl sonunda ortak olarak seçileceğim. Bunun için çalıştığımı biliyorsun. Martinez ve büyükbabamın bu konuda ne kadar ciddi olduğumu görmelerini sağlamalıyım. Bu mu?" Gözleri üzerimde geziniyor. "Bu imaja uymuyor."

Mantıklı tarafım ne olduğunu bilse de, sadece duygularımdan ibaret olan tarafım bilmiyor.

"Ama ... dört yıldır birlikteyiz," diyorum. İç geçiriyor ve bu, sabahın yedisinde dondurma isteyen beş yaşındaki bir çocuğun iç geçirmesine benziyor.

"Eğlenceliydi. Bunun olacağını düşünmedin, değil mi? Tanrım, Abbie. Büyü artık. Asla sen olmayacaktın." Yüzünde yine o acımasız gülümseme var ve bu beni ürpertiyor. *"Asla sen olmayacaktın."*

Sonra ikinci gözyaşı damlası. Ve şimdi Richard'a bakıyorum, gözlerim neredeyse her şeyin bulanık bir su altı görüntüsüne sahip olduğu yere kadar sulanıyor ve ne zaman bir gülümseme kıracağını ve bana şaka yaptığını söyleyeceğini merak ediyorum.

Bunun bir tür eşek şakası olduğunu söyleyeceği zaman - acımasız bir eşek şakası ama yine de bir eşek şakası.

Komik olmakta hiç iyi değildi. Öyle olduğunu düşünmesine izin verdim tabii ki. Kendini daha iyi hissetmesi için boktan şakalarına güldüğüm onca yıl.

Ama bana acıma ve kızgınlığın garip bir karışımıyla bakmaya devam ediyor. Sanki dört yıl sonra ve hiçbir uyarıda bulunmadan benden ayrıldığı için üzgün ve gafil avlanmış olmam onu *rahatsız ediyormuş* gibi.

Sonra pencerem alındı. Başıımı çevirip baktığımda bir polis memurunun kambur durduğunu gördüm. Arkamıza park ederken ön panelden yansıyan kırmızı ve mavi ışıkları fark etmedim bile. Richard iç çekerek camımı indiriyor ve soğuk hava elektrik şoku gibi ciğerlerime doluyor.

"Siz ikiniz burada iyi misiniz?" diye soruyor, el fenerini arabanın içine daldırarak. Solgun bir yüz, sulu gözler ve birkaç gözyaşı izi olduğundan emin olduğum şeyi görünce yüzü yumuşuyor.

"Her şey yolunda memur bey," diyor Richard, o iyi çocuk gülümsemesiyle. "Sadece dışarı çıkıyordu."

Sadece dışarı çıkıyordu.

Sadece dışarı çıkıyordu.

Sadece dışarı çıkıyordu.

Richard'ın ne dediğini anlamam birkaç saniye aldı. *Arabasından inmeme* istiyor.

Çünkü benden yeni ayrıldı.

Ne de olsa gitmesi gereken bir şirket partisi var.

Dört yıldır birlikteyiz ve adam benimle ayrılma nezaketini bile gösteremedi. Onun yerine, ben tavşan kostümü giyerken yolun kenarında böyle yaptı.

Bu çok aşağılayıcı.

"Yangın şeridine park etmişsiniz," diyor memur ve sanırım Richard'a da sinirli ve muhtemelen iğrenmiş bir bakış atıyor.

"Bunun için üzgünüm efendim. Burada bu kadar uzun kalmaya niyetim yoktu." Başını bana doğru çevirdi, o rahat gülümsemesi bir anda kayboldu ve yerini hayal kırıklığına bıraktı. "Abbie, git."

Sözlerinde artık sabır, nezaket ya da şefkat yok. Sözleri hayal

kırıklığı ve kızgınlıkla doludur.

Benimle işi bitti.

Sikerim böyle işi.

Kat'le birlikte Main Street'teki bir ikinci el mağazasında bulduğumuz havuç şeklindeki küçük çantamı elime alıyorum ve iyi bir önlem olarak onu tokatlamayı düşünüyorum. İyi hissettireceğinden eminim ama arabanın dışında duran ve her hareketimizi izleyen bir polis memuru da var ve Richard'ın suç duyurusunda bulunacağından yüzde doksan dokuz eminim.

O öyle bir tip.

O bir çeşit Chad. Bilirsin, erkek Karen?

Kahretsin. Dört yıldır lanet olası bir *Chad*'le çıkıyorum.

Ve ben *bu pislikle evlenmeyi mi* planlıyordum?!

Ona vurmak yerine, kapıya uzanıp çekiştirdim. *Ama tabii ki* kilitliydi. Richard, "Tanrım, bu kadın kese kâğıdından bile kurtulamıyor," diye iç geçiriyor. Kilit açma düğmesine basmadan önce çok şey yaptığını şimdi fark ediyorum.

Dışarı çıkıyorum.

Kapıyı kapatıyorum.

Ve sonra evimin önünde durmuş, sulu gözlerle gösterişli kırmızı arabanın tereddüt etmeden gidişini izliyorum.

Memur bana döndü.

"Hanımefendi, iyi misiniz? Size bir şey yaptı mı?" Cevap verirken ona dönüp bakmadım bile.

"Kalbimi kırdı."

Memur bana bakıyor ve garip bir şekilde gözlerini kırıştırıyor.

Benimle konuşan pek çok insan gibi onun da soru sorduğuna pişman olduğunu söyleyebilirim. "Ben iyiyim. Bana zarar vermedi. Yangın bölgesine park ettiğimiz için özür dileriz," diyorum sesim kısılmış bir şekilde. Adama sıkı bir gülümseme veriyorum ve sonra geri yürüyorum apartmana giriyorum, topuklu ayakkabılarım betonda tıkırdıyor.

Daha önce umut ve heyecanla binadan çıkarken neredeyse çıplak olan bacaklarımda soğuğu hissetmemiştim. Şimdi ısıyor, şeffaf naylonu kesiyor.

Lobide, telefonumun ekranına birkaç kez dokunuyorum, bir tür füğ halindeymişim ve etrafımdaki dünyayı algılayamıyormuşum gibi hissediyorum. Kaydırarak Cami'nin numarasını buluyorum ve FaceTime düğmesine basıyorum, kışımı lobideki bankın üzerine koyarken telefonu önümde tutuyorum.

Asansör şu anda çok fazla iş gibi geliyor. Dairem çok fazla iş gibi geliyor.

Oraya çıkarsam, makyaj ve kıyafet dağınıklığını göreceğim ve birkaç dakika önce hazırlanırken yaşadığım umut dolu sevinçli hatırlayacağım.

Zil sesi kesildiğinde ekran kararır ve ardından kahkahalar, tezahüratlar ve kitschy Halloween müziği ile bir parti hattı doldurur.

"Hey, Abs, naber?" Cami bağılıyor, kalabalıkta telefonla hokkabazlık yaparken ekran hâlâ yüzünü göstermiyor.

Ama geldiğinde, gülümsemesi düşer.

Kendi yüzümü görmek için köşedeki küçük versiyona bakıyorum - gerçekten ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyorum ama yanaklarımdan aşağı siyah gözyaşı izleri akıyor.

Harika.

Ve evrendeki en iyi arkadaşlara sahip olduğum için, hiç atlamadan, "Siktir. Yirmi dakika içinde tekilayla orada olacağız."

İKİ

31 Ekim
-Damien-

Bu partilerden nefret ediyorum.

Partilerden nefret ettiğim için değil -ki elbette ediyorum- ama özellikle bu partilerden nefret ettiğim için.

Çalışma partileri.

Pazartesi'den cumaya günde en az on saatimi bu insanların arasında geçirmek zorundayım. Mesai saatleri dışında "çalışanların moralini" yükseltmek için bunu yapmaya zorlanmak acımasız bir işkence.

Özellikle de Cadılar Bayramı'nda, herkes giyinip kuşandığında, içkiler içildiğinde ve açıkçası işler genellikle garipleştiğinde. Şu anda, İncil'deki bir resimde gördüğüm hiçbir meleğe benzemeyen bir şekilde giyinmiş bir stajyerin, *Family Guy*'daki Stewie gibi giyinmiş firmadaki yeni avukatlardan birine asıldığını izliyorum.

Kimsenin iyi zaman geçirmesini yargılamıyorum, ama bazen bu insanları yarın sabah tekrar görmek zorunda kalacaklarını unuttuklarını düşünüyorum.

Burada çalışan kadınlar ve erkeklerin sevgilileri hep aynı ince kostümün farklı varyasyonlarını giymişler: bir fare, bir vampir, bir melek.

Erkekler bile giyinip kuşanmış, bazıları çok şık, bazıları sade, ama hepsi kostüm giymiş, çok içiyor ve bilinçaltılarında kimin sikinin daha büyük olduğunu karşılaştırıyorlar.

Top Gun'dan Maverick'in kolay klasiğini seçtim - *kot pantolon*, beyaz tişört, deri ceket ve havacı gözlükleri. Boom. Kostüm.

Bonus olarak, firmanın ortağının onları izleyip izlemediğini bilmeden insanları izleyebiliyorum.

Spoiler: Her zaman izliyorum.

İyi bir avukat oyunu nasıl oynayacağını bilir ve dürüst olmak gerekirse, insanları izlemek bunun en önemli parçasıdır. İş arkadaşlarınızı rahat bir ortamda izlediğinizde, gardlarını düşürdüklerinde ve sizin bakmadığınızı düşündüklerinde onlar hakkında çok şey öğrenebilirsiniz.

Bir yanım, odanın içinde dolaşp insanları selamlamam, iyi vakit geçirdiklerinden emin olmam ve birlikte çalıştığım insanlarla iletişim kurmam gerektiğini biliyor. Schmidt and Martinez'in kurucu ortağı olarak benden beklenen de bu.

Ve en önemlisi, çalışanlarımı seviyorum, onları bir çeşit aile olarak görüyorum. İnanılmaz derecede işlevsiz bir aile ama yine de bir aile. Her ne kadar seçtiğimiz müşterilerle tehlikeli ve etik olmayan bir alana girmekten korksam da, bu firmayı ve burada çalışan insanları seviyorum.

Bunun yerine, köşede duruyorum, kasıtlı olarak herkesten kaçıyorum ve bu sabah indirdiğim bir flört uygulamasını kaydırıyorum.

Bu karar için yapabileceğim tek açıklama, son zamanlarda hayatın .
.. blah.

Sıkıcı ve beklenen. Fazla ciddi. Beklentilerin yüksek olduğu bir hayat beni 42 yaşında, bekar, New York'un en seçkin ve aranan hukuk firmalarından birinin kurucusu olarak inanılmaz derecede başarılı ama aynı zamanda ...
.. sıkıldım.

Yerine getirilmemiş.

Birbirine uygun kostümler giyen çiftlerin portakallı punch eşliğinde gülüşmelerini izlerken, tatil sezonunun yaklaştığını ve bu sezona yine yalnız gireceğimi bildiğimden, ihtiyacım olan şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum.

Birisi.

Bunun dışında, bu flört uygulaması benim için de pek işe yaramadı. Bir insanın en iyi yönlerinin mükemmel bir şekilde hazırlanmış bir özgeçmişi olan bu uygulamayı sağa sola kaydırmak bana ... samimiyetsiz geliyor. Yaşadığım mükemmel hayatın mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir başka yapboz parçası gibi.

Büyürken ailem benim için standartlar yarattı. Peşinden koşmam gereken, ailemi gururlandırmak için ulaşmam gerektiğini düşündüğüm şeyler.

Liseyi birincilikle bitirmek mi?

Tamamdır.

Hukuk öncesi eğitim almak için okula gidip sonra da Yale'de tam burs mu kazanacaksın?

Tamamdır.

Sınıf birincisi olarak mezun olup, yüksek profilli müşteriler için çalışıp, sıkı evlilik sözleşmeleri hazırlayıp, sonra da kaçınılmaz boşanma geldiğinde bunları bozmanın yollarını mı bulacaktım?

Bunu yaptım.

Başarılı bir şirket kurmak, şehirdeki en iyi aile hukuku avukatlarından biriyle ortaklık yapmak ve 35 yaşından önce zengin müvekkillerden oluşan bir liste oluşturmak mı?

Evet, onu da yaptım.

Her şey planlandığı gibi gitti, hayatım için mükemmel bir zaman çizelgesi hazırlandı. Sonuç olarak, ailem gurur duyuyor, alanımda saygın biriyim ve dünya aslında benim istirdiyem.

Teoride, her şeye sahibim. Bir kadın isteseydim gülümseyebilirdim ve o benim olurdu.

Ama bu *can sıkıntısı*.

Mükemmel bir şekilde hazırlanmış bir planın iyi bir şekilde uygulanmasının sıkıcılığı beni etkiliyor. Sanırım tahmin edilebilir olmaktan yoruldum. Kolaydan yoruldum. Her şeyin yüzeysel ve önemsiz gelmesinden bıktım.

Ve bir insandaki tüm iyi yönleri gördüğünüz ve ilk on saniyede iyi bir izlenim bırakmaya zorlandığınız bu tanışma uygulamaları, aynı şeyin daha fazlası gibi hissettiriyor.

Ne yazık ki, şu anda elimdeki tek gerçek seçenek bir flört uygulaması, bu yüzden boşluğu doldurmak için indiriyorum.

Belki de ihtiyacım olan şey birisidir. Ciddi bir şey değil, sadece çalışmadığım birkaç saat boyunca içimi kaplayan sessizliğe yardımcı olacak biri.

Köşede durmuş, iş arkadaşlarımdan ve çalışanlardan saklanırken, yanımda bir varlık var.

Bakmak istemiyorum.

Hiçbir şey söylemeden ve konuşmaya başlamamı bekleyerek yanımda kaymasından kim olduğunu anlayabiliyorum. Ve bugün bu adamın saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum. Sonunda, telefonuma bakmaya devam ettiğim birkaç uzun, garip dakikanın geçmesine izin veriyorum ve sonunda başımı çevirip bakıyorum.

Richard Benson yanımdaki duvara yaslanmış, elinde siyah elbise pantolonu, içine sokulmuş gri bir düğme ve çapraz bileklerinde inanılmaz pahalı ayakkabıları var.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamı sevmiyorum. O bir çakal.

Hırslı, ama iyi anlamda değil. Bu, işlerin kendisine verilmesini beklediğini, herkes kadar çok çalışmak zorunda olmadığını çünkü kendisinin kim olduğunu ve bunun herkesin ayaklarına kapanması için yeterli bir neden olması gerektiğini söyleyen bir yoldur. Müvekkillerini dikkatle seçiyor, ödemenin zamanına değmeyeceğini düşündüğü kişileri temsil etmeyi reddediyor ve genellikle haklarındaki istismar veya ihmal suçlamalarına rağmen müvekkillerinin yanında yer alıyor.

Hem para hem de güç konusunda açgözlü ve her ikisinden de daha fazlasını elde etmenin yolunun benim şirketim olduğunu düşünüyor.

Aynı zamanda şirketteki kurucu ortağımın torunu.

Yıllar önce Simon Schmidt, başında bulunduğu şirketi zimmetine geçiren bir CEO'ya karşı televizyonda yayınlanan bir davayı kazanmamın ardından bana ulaştı. Ortaklık istiyordu ve ben kabul edene kadar da durmayacaktı. Bir yıl içinde Simon ve ben Schmidt ve Martinez'i kurduk. Her ne kadar daha yeni bir uygulama olsa da, iş dünyasının en büyük isimlerinden bazılarının avukatlığını üstlenmeyi başardık ve etkileyici bir sicile sahip olmaya devam ediyoruz.

Başlangıçta, firma kurulduğunda, Simon bana hukuk alanına girmekte olan torunu için bir miras oluşturmak istediğini söylemişti. Emekli olduğunda en büyük torununun masadaki yerini almasını umduğunu söylemişti.

Torununun bu yıl bunun gerçekleşmesi için bastırdığından oldukça eminim, bugüne kadarki en genç ortak olmak için menzil içinde olacağı son yıl.

Şirkete yedi yıl önce 35 yaşında başladığım için şu anda bu rütbeye sahibim, ancak Küçük Dickie bunu tanıdığı herkesin yüzüne vurma şansına bayılır. Tacına koyacağı bir başka parlak mücevher olması için.

Yıllardır yapmaya çalıştığım gibi, adama karşı duyduğum derin hoşnutsuzluğu gözlerimi kullanarak yansıtmak için onu sessizce aşağı yukarı süzüyorum.

Ne yazık ki, o lanet olası ipucunu asla anlamayan bir köpek yavrusu gibi. Bana basit bir merhaba deyip uzaklaşmak yerine, beklenti dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Benimle iyi geçinmek için konuşmaya çalışıyor. Onunla iyi olma düşüncesini bile pas geçeceğim.

"Ne olman gerekiyor?" Telefonumla ona el hareketi yaparak soruyorum.

"Ne?" Yüzü şaşkın görünüyor, sanki soruyu anlamamış gibi.

"Bu bir Cadılar Bayramı partisi. Senin ne olman gerekiyor?" Ona bir kaşımı kaldırdım. "*Sen aptal mısın?*" sorusunu ima ettim.

"Ben ... uh ... bir avukatım sanırım?" diye soruyor kafasını kaşıyarak. Saçının sahte olduğunu duydum, bu beni ilgilendirmez. "Yalan söylemeyeceğim. İnsanların bu şey için gerçekten giyinmesini beklemiyordum. Hepimizin biraz fazla ... olduğumuzu düşünmüştüm.

. bunun için yaşlı." Bana ve basit kostümüne bakıyor ve o daha saklayamadan ben görüyorum: yargı.

İşte bu yüzden asla bir ortak olamayacak. En azından benim gözetimimde.

O boktan bir yalancı.

Çok sayıda olan yargılarını gizleyemiyor.

Bir avukat olarak bizim işimiz insanları bir şeylere ikna etmektir - masumiyet ya da suçluluk, değer ve maliyet ve adaletin ne olduğu. Nihai kararı vermek yargıç ya da jürinin işidir - eğer oyunu doğru oynadıysak, onları doğru karara yönlendirmişizdir.

Ama yargılamak asla bize düşmez.

Çoğu avukatın -çoğu insanın- yanlış yaptığı yer burasıdır. Herhangi bir yerde veya zamanda, çevrelerindeki yargılama hakkına sahip olduklarını düşünüyorlar. Birinin hayatına anlık bakışlara dayanarak varsayımlarda bulunmak. Onların değerli olup olmadıklarına, onlara nezaketle mi yoksa kötülükle mi davranılması gerektiğine karar vermek.

Çocukken bana asla yargılamamam öğretildi ve ben de bu zihniyeti kariyerime taşıdım.

Bana iyi hizmet etti.

"Davetiyede kostümle gelineceği yazıyordu," diyorum ve çenemi, siyah bir takım elbise ve melon şapka giymiş, bıyıkları Monopoly adamının şaşırtıcı derecede iyi bir karikatürü olacak şekilde bakımlı olan kendi büyükbabasının bulunduğu yere doğru eğiyorum. "Geçen yıl burada olduğunuzdan bahsetmiyorum bile, değil mi?"

"Evet, her neyse." Etrafına bakınıyor, partiyi inceliyor. Telefonumu kaldırıp kaydırma işlemime geri dönüyorum ve bu pisliği görmezden gelmeye devam ediyorum. "Ee, nasıl gidiyor?" diye soruyor ve bir kez daha telefonumu yavaşça indirip ona bakıyorum. Birkaç rahatsız edici saniyenin geçmesine izin veriyorum ve o biraz kıpırdanıyor.

Tamam, bu kısmı eğlenceli.

Bu dangalağın beni kandırmaya çalışmasını ve bunun boşa çıkmasını izlemek mi? Muhtemelen hayatında hiçbir şeyi açıkça reddetmemiş bir adamın benim onayımı almak için çabalamasını izlemek mi?

Buna değer.

Richard çenesini, flört uygulamasının hâlâ ekranda olduğu telefonuma doğru uzatıyor.

"Dokunacak bir kış mı arıyorsun?" diye soruyor ve sorusuyla birlikte ona bakmaya devam ediyorum, gözlerim bu kelimelerin onun ağzından çıkmasının gerçek şokuyla daha da büyüyor.

Kırkılı yaşlarımda olabilirim ama erkeklerin hâlâ böyle şeyler söylemesine imkân olmadığına eminim. Bu sadece podcast'leri olan ve 2000'lerin eski filmlerinde oynayan erkeklerin söylediği aptalca şeyler olmalı. Öyle değil mi? Bir kez daha ona bakmaya devam ettiğimde, konuşmaya devam ediyor, bir çukur kazıyor. "East Village'da birkaç hatun tanıyorum. Onları arayıp özel bir buluşma ayarlayabilirim." Birkaç kez göz kırpyorum, gerçek olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Bana bakmaya devam ettiğinde yüzde yüz ciddi olduğunu anlıyorum. "Dick, fahişeliğin yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Diyorum, ve zaferle yüzü kızarıyor.

Tanrım, bu pisliği rahatsız etmek gerçekten çok eğlenceli.

"Hayır, fahişeler değil. Tanrım, hayır. Seks için para ödemem, yemin ederim." Ellerini kaldırdı, sanki onun için geleceğimden korkuyor gibiydi. Yine de itirazının seviyesi ve ağzından çıkma hızı şüpheli. "Sadece tanıdığım birkaç piliç. Her zaman iyi vakit geçirmeye hazırlar." Ona "tabii, doğru" diye yorumladığını bildiğim bir bakış atıyorum, çünkü konuşmaya devam ediyor, kendini savunuyor. "Yemin ederim dostum. Çok iyiler. Sadece ... eğer biraz eğlence arıyorsan."

Evet, çünkü eğlenmek istediğim türden bir eğlence, ortağımın torununu ve daha önce siktiği kadınları içeriyor. Kulağa harika geliyor.

"Senin kız arkadaşın falan yok mu?" Simon'ın bana genç ve tatlı bir kızla çıktığını söylediğini hatırlayarak soruyorum. Onu hiçbir etkinliğe getirmemişti, bu yüzden bir yanım onun Richard'ı daha iyi göstermek için uydurulmuş olabileceğini düşünüyor.

"Hayır, o eski haber. O sadece dolgu malzemesiydi." "Dolgu mu?" Kaşımı kaldırarak sordum.

"Evet, bilirsin işte. Kenarda gördüğün biri, güvenilir bir kış parçası," diyor. *Tanrım, gerçekten de pisliğin teki.*

Bu şirkete ortak olacak, benim cesedimi çiğneyerek adımı taşıyacak.

"Anladım," diyorum sıkı bir gülümsemeyle, telefonumu tekrar kaldırarak. Konuşmaya devam etmek için ağzını açtığı anda göz ucuyla onu izliyorum.

Boktan bir avukat olmasının bir başka nedeni de ne zaman duracağını bilmemesi ve vücut dilini okuyamaması.

Neyse ki bu işe bir amaçla girdiği belli olan sarışın stajyer avukat Misty yanlarına gelir ve kolunu Richard'ın koluna dolar.

Kız arkadaşının -ya da eski kız arkadaşının- Richard'la gece geç saatlere kadar, bazen ofisteki herkes gittikten çok sonra çalışan yapışkan avukat yardımcısı hakkında hiçbir fikri olmadığını tahmin ediyorum.

Bu adamı sevmememin bir başka nedeni de aptal olması. Ofiste lanet kameralar var, yani CCTV görüntülerine erişimi olan herkes ne yaptıklarını görebilir.

İki hafta önce gördüğüm şeyi görmek istemediğimden değil, sanırım, hatırladıkça tıkanıyorum.

"Hey, bebeğim, geldiğine çok sevindim," diyor mırıldanarak ve adam ona bir daha asla görmek istemeyeceğim bir şekilde gülümsüyor. Sanki onu bütün olarak yemek ve sonra da bununla övünmek istiyor.

Bu bakış karşısında sesli bir şekilde öğürdüm.

Richard yüzünü bana çeviriyor, eminim ki herhangi birine yaptığı gibi beni azarlamak niyetinde, ama sonra kim olduğumu ve onun geleceği için ne anlama geldiğimi hatırlıyor.

Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum, ama maalesef geri adım atıyor, bana sıkı bir gülümseme ve el sallayarak uzaklaşıyor.

Beni huzur içinde akılsızca kaydırmaya bırakıyor.

ÜÇ

31 Ekim
-Abbie-

İyi arkadaş bulmak zordur derler ama ben bu ikisini üniversitede bir kız öğrenci birliğine girmeye çalışıp ilk turu geçemediğimizde edindim.

İyi olduklarını söylerken şarap, tekila, Five Guys ve Soho'da sevdiğim pastaneden dev bir kutu tatlı ile geldiklerini kastediyorum. Şu anda küçük dairemde oturuyoruz ve etrafımız Cadılar Bayramı kostümü parçaları ve kullanılmış kağıt mendillerle çevrili.

"Yarın ilk iş, sarışına geri dönüyorum," diyorum, bir avuç patates kızartması alıp ketçaba batırıp ağzımda göstererek. "Julie'ye mesaj attım bile, saat 11'de bir boşluğu varmış." Kat'ın bana yaptığı margaritayı yudumlarken iç çekiyorum. "İyi ki yarın izin almışım, sabah hâlâ şehirde olacağımı düşünüyordum." Çenem biraz sallanıyor, ama on yedinci kez su dökülmesini engelliyorum.

Zar zor.

"Takma adı *Dick* olan bir adam için esmerleştiğine hâlâ inanamıyorum," diyor Cami, bir şeytan yiyeceği kekinin paketini açıp parmağını kremanın üzerinde gezdirirken. "Sen esmer *değilsin*."

Geçen yıl, davet edileceğimi *düşündüğüm* Noel partisinden hemen önce, imzam haline gelen uzun sarı saçlarımı açık, faremsi bir kahverengiye boyadım.

Richard'ın bütün eski sevgilileri esmerdi.

Tüm arkadaşlarının kız arkadaşları, nişanlıları ve eşleri esmer.

Şehir kulübünde Richard'ın dikkatini çeken ve benim fark etmeyeceğimi düşündüğü tüm kadınlar esmerdi.

Ben de esmer oldum. Onun için doğru kişi olduğumu kanıtlamanın yolunun esmer olmaktan geçtiğini düşündüm.

Tanrım, neden bu kadar *aptalım*?

Kat, "Lakabı Dick olan bir adam için bir sürü aptallık yaptı," diyor ki bu biraz şaşırtıcı. Cami'nin, arkadaşlarından birine haksızlık eden her erkeği parçalamasını beklerdim - bu aslında onun markası: erkek düşmanlığı. Ama Kat? Güneş ışığı, kelebekler ve diş ağrısına neden olabilecek kadar tatlı bir kişilik?

Beklenmedik.

"Şişkin gösterdiğini söylediği için süt ürünlerini yemeyi bıraktığı zamanı hatırlıyor musun?" O etrafta yokken gizlice yemeye başlamadan önce çok kötü bir altı ay geçirdim.

"Ya da golf kulübündeki o kaba sürtüklere uyum sağlayabilmek için sıkıcı kıyafetlerden oluşan o yeni gardırobu nasıl aldığını?" Cami, Kat'e başını sallayarak söylüyor. Acaba ben etrafta *yokken* oturup böyle şeyler hakkında konuşuyorlar mıydı?

Muhtemelen.

Aslında, *kesinlikle* öyleydiler. Kat endişeli bir şekilde başını sallardı ve Cami de parçaları toplayıp yoluma devam etmeme yardım etmeye hazır bir şekilde bugünü beklerdi.

"Ya da eve geldiğimizde, onu daha iyi 'anlamasına' yardımcı olabileceğini söylediği için şu erkek podcast'lerinden birini dinlediği zaman?" Kat, bu anı onu kelimenin tam anlamıyla hasta ediyormuş gibi sesli bir şekilde öğürüyor ve dürüst olmak gerekirse, bana da aynısını yapıyor.

Farkındalığının kenarları içkiyle bulanıklaşırken, kalp ağrımın yakıcılığını köreltirken, hayal kırıklığı içeri sızıyor.

Çünkü haklılar: Onun mükemmel kadını olacağımı düşündüğüm şeye uymaya çalışmak için bir sürü aptalca şey yaptım.

Benim çok fazla olduğumu düşünen boktan bir adam yüzünden kendimle ilgili *sevdiğim* şeyleri değiştirdim.

Onun için çok fazla. İsteddiği hayat için çok fazla. Sıkıcı avukatlar için çok fazla. Hayatını birlikte geçirmek için çok fazla.

Ve ne var biliyor musun? Siktir et onu.

Siktir et.

Siktir et *onu!*

Çünkü gerçek şu ki, o yeterli değildi.

Ve o haklı: Ben çok fazlayım. Ben onun için çok fazlayım çünkü o her zaman daha azını hak etmeliydi.

"Ve lanet olası *golf* dersleri," diyorum başımı dehşet içinde arkaya atarak, beni hak etmeyen bir adam için yaptığım saçmalıklara bir yenisini ekleyerek. "Dünyadaki en sıkıcı oyunu öğrenmek için bu kadar para harcadığıma inanamıyorum."

"Aman Tanrım, *golf!*" Kat, golf oynamayı öğrenmeye çalışmamın komikliğini tamamen unutmuş gibi gülerек çılgılık atıyor. Onu birkaç dersime sürükledim ve hepsini bana gülerек geçirdi.

Onu suçlayamam.

"Cehennemde çürümeyi hak ediyor," diyor Cam ve ben ona bakıyorum. Hâlâ benim adıma öfkeyle titriyor.

İçimizde akli başında olan Kat, "Cehennemde çürümek biraz aşırı olur bebeğim," diyor.

"En azından bir tür intikamı hak ediyor." Cami uzanıp önümdeki yığından bir patates kızartması alıyor. "Hey, hâlâ onun tüm randevularından falan sen mi sorumlusun?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Bildiğim kadarıyla. Yani, onlarla ben ilgilenmeyeceğim ama evet, sanırım. Her şey için birincil irtibat kişisi benim." Cami'nin yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım, her şeyi iptal et."

"Yapamam-"

"Bana telefonunu ver. İçinde onun tüm eşyalarının olduğu e-postayı." Midem bulanıyor çünkü sarhoşken ve Richard'a kızginken ona bir keresinde randevularını düzene sokmak ve onun için bir şeyler planlamak için bir e-postam olduğunu söylediğimi unutmuşum.

"*Kişisel asistan gibi mi?*" demişti dehşetle.

Ona hayır dedim, kişisel bir asistan gibi değil, bir eşin kocası için yapacağı gibi.

Şimdi bu düşünce sürecini tekrar sorguluyorum.

"Sana bunu veremem," diyorum telefonumu daha yakın tutarak.

Onunla ne yapacağından korktuğum için ona veremiyorum değil.

Bu adamı mutlu etmek için karşılığında hiçbir şey almadan ne kadar ileri gittiğimi ona göstermekten utanıyorum.

Acınası.

"Ver onu bana."

"Hayır!" dedim. Arkama yaslanıyorum ama Cami'nin her zaman yaptığı gibi telefonumu ele geçiriyor, şifremi giriyor (ne de olsa doğum günü) ve e-postalarımı gidiyor.

"Hayatta olmaz," diyor bana kocaman gözlerle bakarak. "Cam-"

"Ne?" Kat sorar.

"Hayatta olmaz, Abbie." Sesi neredeyse üzgün, hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor. "Cam, bu-"

"E-postalarını onun *kişisel asistanı* olarak mı imzaladın?!" Kat'in gözleri şoktan fal taşı gibi açılır.

"O şey değil-"

"Abigail Keller. Bu adamın *seni kullanmasına* izin verdin." "Ben yapmadım-"

"Sen yaptın! *Onun için her şeyi* yaptın. İşi başından aşkın olduğunda ona bakıcılık yaptın, yemeklerini hazırladın ve arkasını topladın. Eşyalarını temizleyiciye ve terziye götürdün. Randevularını aldın ve lanet programını onun için dengeledin."

"Cam-" Onunla tartışmaya başladım.

"Tatlım," diyor Kat, sesi kısık. Konuşmayı kesiyorum.

Çünkü Kat içeri girdiğinde, sesi alçak ve gözleri yumuşak olduğunda, duymak istemediğim bazı gerçekleri anlatmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Seni kullanıyordu."

Kelimeler zihnimde zıplayan bir top gibi sekiyor.

Ping, ping, ping, bilincimin her köşesine çarpıyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır, sadece çok meşguldü ve-"

"Hiçbir gerçek erkek kendine böyle *kişisel asistanım* demene izin vermez, Abbie."

"Değildi-"

"Öyleydi, bebeğim." Kat Cami'ye bakıyor ve bir tür telepatik konuşmayı paylaşarak başlarını sallıyorlar. "Seninle bu konuda konuşmak istiyorduk ama sen mutlu görünüyordun. Haddimizi aşmak istemedik."

"Sana bok gibi davrandı, Abbie," diyor Cami, Kat'in inceliğinden hiçbir şey kaybetmeden. "Sana bir hizmetçi, bir anne ve bir hizmetçiymişsin gibi davrandı."

Cevap vermeyeceğim.

Parti çünkü haklı olduklarını biliyorum.

Tanrım, hiç bu kadar büyük bir aptal yaşamış mıdır?

Sanırım kendimi tüm bunları yapmaya ikna etmişim - not etmeliyim ki isteyerek, asla zorlanmadım - kendimi eş olarak kanıtlama yolumdu. Bu detayları gülümseyerek halledebilecek bir kadın. Bunları yaparak değerimi, *ona layık* olduğumu kanıtlıyordum.

Ama siktir et.

"Doktor randevularını ben ayarladım," diyorum nefesimin altında, anlayış üzerime çöküyor. Kat üzgün bir yüz ifadesiyle başını sallıyor. "Her sabah kahve siparişini ben veriyorum." Cami de bana benzer şekilde üzgün bir bakış atıyor ama onunki öfkeyle karışık.

"Onun için her şeyi yaptın Abs."

"Dairesini temizledim!" Ayağa kalktım. Dünya etrafımda dönüyor ama umurumda değil. Görmezden geliyorum. "Kıyafetlerini her hafta temizleyiciye götürdüm!"

Kat, "Sana bok gibi davrandığı için cehenneme gitmeyi hak ediyor," diyor ve bunu yine onun söylemesi şok etkisi yaratıyor.

"Yeterince ciddi olmadığımı söyledi. Yeterince iyi değilmişim. Yaptığım her şeyi fark edene kadar bekle!" Dedim ki, öfkem kabarıyor.

"İntikamı hak ediyorsun," diyor Cami, gözlerinde karanlık bir gülümsemeyle. Oturuyorum.

"İntikam mı?" Diye soruyorum ama kelime dilimden yağ gibi akıp gidiyor.

Bu hissi seviyorum.

"Tabii ki!" diyor ve ayağa kalkıyor. "Bunun için ondan intikam almalıyız. Ona insanlara bok gibi davranıp bundan kurtulamayacağını göstermeliyiz!"

"Nasıl?" Diye soruyorum ama o çoktan telefonumda, e-postalarım ve aldığım randevularda gezinmeye başlamış bile. Midem bulanıyor.

"Bu. Anahtar bu," diyor Cami bana takvimi göstererek. "Onunla uğraşacağız. Her şeyi değiştireceğiz. Hayatını cehenneme çevireceğiz."

"Bilmiyorum, çocuklar, bu-" Sweet Kat konuyu kapatmak için elinden geleni yapıyor.

"Açıkla," diyorum, midemde ona hak vermek isteyen çalkantıyı görmezden gelerek.

Annem zayıftı.

Bir adam onu terk etti ve bu onun hayatını mahvetti. Ama acısını o adamdan, yani babamdan mı çıkardı? Hayır. Hıncını Hannah ve benden aldı ve çocukken hayatımızı acınası bir hale getirdi.

Ben zayıf değilim.

Bir süreliğine, anlık olarak güçsüzdüm. Bir erkeğin beni tanımlamasına, bu tanımın öz değerimi ele geçirmesine izin verdim.

Ama artık değil.

Hayatta olmaz.

"Onun için bir şeyler yaptın. Hayatının nasıl *işlediğine* dair hiçbir fikri yok, Abbie." Haksız değil. "Onunla sevişiyoruz."

"Bir erkeği unutmanın en iyi yolunu biliyorsun Abbie," diyor Kat, Cami'nin dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Yeni bir erkeğin altına girmek."

"Evet!" Cami telefonuma uzanıyor ve bunu yaparken neredeyse düşüyor. Ayrıca çakırkeyifliği de biraz geçmiş. "Hemen şimdi." Cami, Kat'in yanına oturmak için hareket ediyor. İkisi de telefonuma sarılmış durumda. Hâlâ bana geri verilmedi ve beynimin bir yerinde itiraz etmem gerektiğini anlıyorum ama nedenini tam olarak hatırlayamıyorum.

Ben içmeye ve yüzümü patates kızartmasıyla doldurmaya devam ederken mırıldanıyorlar çünkü patates kızartması kırık bir kalbi onarmasa da kenarlara yağlı ve nişastalı bir katman eklemeye yardımcı oluyor.

"Hayır, o değil, sarışın olan! Yarın Julie'ye gidecek," diyor Kat, telefonumdaki bir şeyi işaret ederek.

Yere uzanıp tavana bakıyorum.

"İşin en çılgın tarafı da bu Aralık ayında evlenme teklif edeceğini düşünmemdi," diyorum kendi kendime konuşurken. "Dürüst olmak gerekirse, bence iyi olurdu. İyi bir evlilik. Birlikte harika olurduk. Belki çocuklar konusunda daha heyecanlı olsaydım..."

"Kel çocuklar olurlardı," diyor Kat gülerek.

"Bu konuda çok hassas Katrina," diyerek onu savunuyorum. "Belki de onu aramalıyım. Belki de bir hataydı. Bir yanlış anlaşılma. O haklı. Kıyafetimde daha muhafazakar olmalıydım. "Belki de

."

"Abigail Keller, eğer o aşağılık adamı geri kazanmayı aklından bile geçirirsen, senin bağırsaklarını deşerim," diyor Cami, gerçekten ona geri dönmeye çalışırsam hangi bıçağı kullanacağını planladığını belli eden bir yüz ifadesiyle gözlerimin içine bakarak.

"Dört yıl çıktık Cami," diyorum, sesim yumuşak.

"Cehennem gibi dört yıl, tatlım." Bu Kat.

Yine bir sürpriz.

Kat her zaman senin yanında olan kişidir.

Cami, bizden birine karşı gelen herkesi öldürmek isteyen kişi.

Ben arada kalmış biriyim. Üniversitedeyken, küçük kulüpleri için yeterince iyi olmadığımıza karar veren kız öğrenci yurdu kızlarından intikam almayı ya da moda mağazacılığı dersimizin profesörünün sınava eğri uygulamasını nasıl sağlayacağımızı planlayan bendim.

Küçük, ince eylemler en önemli etkiyi yaratabilir. "Onunla çıkmaya başladığında değiştin," diyor. "Hayır, değişmedim," diyorum, kafam karışmış bir şekilde ona bakarak.

"Kesinlikle öyle," diyor Cami, ona hak vererek. "Sen . . . uydun." "*Uymak mı?*" İnanamayarak söylüyorum. "Ben mi?"

"Eskiden kimsenin senin hakkında ne düşündüğünü umursamazdın, seni mutlu eden şekilde yaşardın. Ne olursa olsun pembe, tüylü ve pullu. Gülümsemeler ve yüksek sesle kahkahalar. Sarı lanet saçlar." Topuz yaptığım kahverengi saçlarıma dikkatle bakıyor. "Sen . . . Malibu Barbie'siydin. Şimdi Barbara Bush oldun."

"Barbara Bush onurlu bir kadındır. İyi şeyler yaptı." "Sıkıcı ve kibirliydi. Sen öyle değilsin."

"Ben ... büyüdüm, Cam," diyorum ama kelimeler kendimden emin değil. Bunun yerine, kendi kulaklarıma bile sessiz, uysal ve paniklemiş geliyorlar.

"Yaptın mı?" Kat'ın sesi benimkiyle aynı. "Yoksa onun istediğini düşündüğün kalıba uymaya çalışmak için mi değiştin?"

Vay anasını.

Haksız da değil.

Yeni saç.

Yeni bir gardırop.

Kahretsin, o etraftayken konuşma şeklimi bile değiştirdim, kelimelerimi yavaşlattım ve New Jersey köklerimin herhangi bir işaretini kaybetmeye çalıştım.

"Siktir et onu. Onu unutmam lazım. Ya da intikam almalıyım." Doğrudum, başım dönüyordu. "Gidip onun aptal arabasına yumurta atmalıyız!" Heyecanlanarak söylüyorum. "Ya da her yere saçlarının dökülmüş halinin fotoğraflarını asmalıyız. Ya da bana gönderdiği o boktan penis resimlerini hatırlıyor musun? Biz-"

"O bir avukat, bebeğim. İntikam almak istediğini biliyorum ama seni hapse atırmayalım, tamam mı? Kefaletini ödeyecek param yok," diyor Kat omzumu sıvazlayarak.

Kız kardeşimin kocasını düşünerek, "Hunter beni kefaletle çıkarabilir," diyorum. "O bir bazilyoner gibi."

"Bu doğru olsa da, küçükten başlayalım, tamam mı? Neden bunun yerine sana yeni bir erkek bulmayı ve bunu sosyal medyada paylaşmayı denemiyoruz?" Kat yatıştırıcı, anaç bir tonda konuşuyor.

Cami, "Ve belki de hayatını cehenneme çevirmek için birkaç yol daha düşünürüm," diye ekliyor.

Bana gülümseyen Kat'e bakıyorum, elinde profilini çoktan oluşturduğu bir arkadaşlık uygulaması yüklü telefonum var.

Abigail Keller

Yaşadığı yer: Long

Island Yaş: 28

Saç: Sarışın

Gözler: Mavi

Richard'ı unutmam için bana bir randevu profili hazırladılar.

"Siz harikasınız," diyorum telefonu elime alıp kaydırarak.

DÖRT

1 Kasım
-Abbie-

Bir saat, bir içki daha ve *bolca* kahkaha sonrasında, Richard'ın hayatını zorlaştırmak için yapabileceğimiz küçük, önemsiz (ama tamamen yasal) şeylerin bir listesini yaptık. Bir yığın fatura, makbuz ve ıvır zıvırın altında bulduğum boş defter, pembe, kabarcıklı el yazımıyla yavaş yavaş dosyalanıyor.

İlk sayfada şöyle yazıyor: "Proje: Ödeşme Sikkafalı."

Liste üç sayfa uzunluğunda, biz gülüp kıkırdarken ve flört uygulamasında gezinirken dolduruldu.

Nasıl başladığına rağmen eğlenceli bir gece oldu.

Ve bonus olarak, listemizdeki maddelerden biri halihazırda yürürlüğe girmiş durumda.

Sabah kahvesi siparişini değiştirdim çünkü büyük ihtimalle her sabah ona özel düşük kalorili, düşük karbonhidratlı, süslü kahvesini sipariş edenin ben olduğuma dair hiçbir fikri yok.

Ve kesinlikle kendi başına nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yok.

Diyet dostu versiyonu yerine, aptal kıcı bunu anlayana kadar tam yağlı, ekstra şekerli bir tane alıyor. Görünüşü konusunda her zaman endişeliydi, sıkı bir düşük kalorili diyetle bağlıydı ve nadiren kendini şımartırdı. Çıktığımız yıllar boyunca birkaç kez ne yediğimi görüp beni azarladı ve düşük karbonhidratlı beslenmeyi düşünmem gerektiğini söyledi.

Tam bir pislik.

İkinci plan üzerinde kıkırdıyoruz - kullandığı saç yağlarının teslimatını iptal etmek, çünkü onları nereden aldığımı hatırlamasına imkan yok - o sırada ben

Her şeyi durdur.

Yüzüm gevşedi.

Dünya sessizleşir.

Kalbimin a t ı ş ı n d a n başka bir şey duymuyorum, kulaklarımda akan kandan başka bir şey duymuyorum.

Sanırım Kat ve Cami konuşmayı kesip bana bakıyorlar ama gözlerim olduğum yerde kilitli kalıyor.

"Hayatta olmaz," diyorum sessiz bir mırıltıyla, telefona bakarak. "Ne?"

Cami bana bakarak soruyor.

"Hayatta *olmaz*," diye tekrarlıyorum, sarhoş halimle yalpalayarak ayağa kalkıyorum. "Vay canına bebeğim, kaza yapmadan önce sakinleş."

"HAYATTA OLMAZ!" Bağırıyorum, telefonumu yüzüme yaklaştırıyorum ve şaşkınlıkla bakıyorum.

Şansımın bu kadar iyi olmasının imkanı yok.

Bunun kucağıma düşmesine *imkan yok*. "Abs, neler oluyor?"

Arkadaşlarıma bakıyorum, ikisi de zihinsel çöküşümün bir sonraki aşamasına ulaştığımdan korkuyormuş gibi bana bakıyorlar.

Hayır, eğer başarabilirsem dünyanın en iyi intikamını almış olacağım.

"Patronunu sikeceğim," diyorum, yüzümdeki gülümseme Richard Bartholomew Benson'ın hayatıma girdiği o sefil günden beri hissettiğim en gerçek şey.

BEŞ

1 Kasım
-Abbie-

Bartholomew ne biçim bir isim ki zaten? Kendi kendime düşünüyorum, plan zihnimde gelişiyor.

Ben tekrar oturup sağa kaydırarak bu planın işe yaraması için dua ederken arkadaşlarım sessiz.

Richard'la yirmi dört yaşımdayken tanıştım ve anında onun benim için doğru kişi olduğunu düşündüm.

Ama onunla tanışmadan önce, dar görüşlü *biriydim*.

Biri bana ya da sevdiğim insanlara yanlış yaptığında, onları geri alırım.

Jennie Sutton'ın Kelsey McCormick'e kız kardeşim Hannah'nın üniversiteyi bıraktığı için ezik olduğunu söylediği zaman vardı.

Güzel sarısını tonlamak için maske olarak kullandığı mor saç kremini, amigo antrenmanından sonra soyunma odasında mor renk veren bir versiyonla değiştirdim.

Sular çekildi ama mezuniyet balosu tacını kaybedecek kadar uzun sürmedi.

Bir de Cam'i kandırıp kalbini kıran ve bir daha erkeklere güvenmemesine neden olan o öğrenci birliği üyesi vardı. Dairesine gizlice girdik ve onun bulamayacağı tüm havalandırma deliklerine kesilmiş limonlar koyduk. Bir insan çürümüş bir limonun kokusunu fark etmez ama meyve sinekleri o şeylere bayılır.

Ama hayat arkadaşım olacağını düşündüğüm kişiyle tanıştığımda, bu küçüklüğü bir kenara bıraktım. Yetişkin olmanın, bir yetişkin olmanın zamanı gelmişti. Yetişkinler

Eski sevgilisinin arabasının havalandırma deliklerine ince simler koyar, böylece adam kaloriferi açtığında simler her yere saçılır.

Huysuz, intikamcı kadınlar mı?

Arabasının gelecek hafta tamirhanede olacağını bildiğimizde bu tür şeyler yapmayı planlıyoruz ve bunu gülümseyerek yapıyoruz.

"Pardon, az önce patronunu becereceğini mi söyledin?" Kat bana akıl sağlığım uçurumdan atlamışım gibi bakarak soruyor.

Yine, üçümüz arasında akli başında olan o.

Cami ellerini birbirine sürterek, "Ooh, biraz daha anlat," diyor.

Cam akli başında biri değil. Cami dar görüşlülüğünden hiçbir zaman kurtulamadı ama benimkini de çok iyi hatırlıyor ve dört yıl boyunca beni bu huyumu bırakmaya ikna etmeye çalıştı.

"Bu-" diyorum, telefonu Google arama sonucum olan Schmidt and Martinez'in kurucu ortağı ve Richard'ın yıllardır yalakalık yaptığı Damien Martinez'e çeviriyorum. Yüzümdeki gülümsemenin gerildiğini hissedebiliyorum ve lanet olsun, ağladığım bir geceden sonra *iyi* geliyor. "Richard'ın patronu. Bekâr. Richard'a göre genç, sarışın şeylerden hoşlanıyormuş." Cami bunun nereye varacağını bildiği için gülümsüyor. Kat daha da kaybolmuş görünüyor.

Telefonum çalıyor ve telefonumu kendime çeviriyorum, artık mantıklı bir planım olduğu için ayılıyorum. "Ve az önce onunla eşleştim," diyorum, yüzüme sinsi bir gülümseme yayılıyor.

"Kapa çeneni," diyor Cami, kendi gülümsemesi benimkini yansıtarak.

"Anlamıyorum. Onun patronuyla mı yatacaksın?" Kat kafası karışmış bir şekilde soruyor. Kafamı sallıyorum, plan zihnimde kesin bir şekilde şekilleniyor.

"Hayır. Şey, evet, bu bir bonus olurdu. Patronuyla çıkacağım. Patronunun bana aşık olmasını sağlayacağım ve Richard'ın beni asla götürmek istemediği o aptal Noel partisine gideceğim ve ona Abigail Keller'ı oynayarak nasıl bir hata yaptığını göstereceğim."

"Yani Richard'ı kışkırtıracak mısın? Onu geri kazanmak için mi?"

Telefonumu yatağımın üzerine fırlatıp dolabıma doğru yürürken "Siktir et, hayır!" diyorum. Yıllardır olmadığım bir şekilde motive oldum, öfke ve intikam ihtiyacıyla canlandım.

Richard'ın Hamptons kalabalığına daha iyi uyum sağlamak için aldığım şık elbiseleri, siyah pantolonları ve yüksek yakalıları yere fırlatıyorum, kendini adamadan önce aradığını düşündüğüm Stepford karısı modeline uymak için.

Yanılmışım tabii ki.

Asla kendini adamayacaktı.

Şimdi görüyorum, gün gibi açık. Kaç kez gelecekten bahsettim ama görmezden gelindi. Ailesiyle hiç tanışmadım. En büyük tehlike işaretiydi. *Tanrım, ne kadar aptalmışım.*

İşine odaklanmak istediği için davet edildiğim partilere benimle gelmekten her zaman vazgeçti. Asla birlikte yaşamadık, tamamen farklı bir şehirde yalnız yaşamama izin verdi. Planları, randevuları asla o yapmadı. "Erkek erkeğe geceler."

CYBE testi yaptırmam gerekiyor, diye düşünüyor beynimin küçük ayık kısmı ve aynı fikirde olduğum için nefret ediyorum.

Küçük dolabımın arkasına uzanıyorum ve sevdiğim parçaları çıkarıyorum. Richard'ın burun kıvrması için aldığım ve içinde harika hissettiğim şeyleri. Kız kıza geçirdiğimiz geceler için sakladığım şeyler, ki bunlar çok azdı. Belki de onları bilinçaltımda Richard'ın ne düşündüğünü önemsemeyi bıraktığım zamana saklamıştım.

İşte o zaman şimdi.

"Alışverişe gitmeliyim," diyorum çoğunlukla kendime, reddedilenleri tarayıp sevdiklerimi düzenlerken. "Richard'ı kışkırtmayacağım. Yani, öyle hissedebilir ama amacım bu değil. Richard'ı yeterince iyi olmadığımı karar verdiği güne pişman edeceğim." Siyah bir blazer ceket alıp bağış yığınının atıyorum. "Birinin yeterince iyi olup olmadığına kim karar verir ki zaten? Elbette sana uymayan insanlar vardır ama bunu *dört yıl* boyunca sürüncemede bırakamazsın. Hayır, haklısın Cam." Dönüp ona bakıyorum, onun bile gözleri kocaman, neredeyse korkmuş.

"Ben mi?"

"Evet. Ne yaptığını bildiği konusunda haklıydın, beni *kullanıyordu*. Bir gün ona bağlanma havucuyla kendimi ona kanıtlamam için beni ikna ediyordu." Burnumu kırıstırıyorum ve ani bir gözyaşı hücumuyla savaşılmaya çalışıyorum. "Asla söz vermeyecekti."

"Abbie, ne yaptığını anlamıyorum. Bu yığın da neyin nesi? Patronun planı ne?" Kat dolabımı parçaladığım yere doğru yürürken soruyor, ellerini her an saldıracak vahşi bir köpekmişim gibi havaya kaldırmış.

"Bir düşünün. Richard'ın altı yıldır aralıksız gittiği partide Gökkuşluğu Odası'nda otururken yüzündeki ifadeyi düşün. -Sanırım daha önce büyükbabasıyla gitmişti. Partide bana hep çok sıkıcı olduğu için gitmek *istemeyeceğimi* söylerdi. O da

Bu yıl sonunda onu ortak olarak ilan edeceklerini umduğu parti." Kendi kendime gülümsüyorum çünkü hayal zihnimde büyüdükçe daha da hoşuma gidiyor. Gerçekten harika. "Ve patronu içeri girdiğinde, *yıllardır* etrafında dolaştırdığı kadın kolunda. *Sadece eğlenceli* olduğunu söylediği kadın. Bu kadar *önemli insanların* etrafında olacak kadar ciddi olmadığını söylediği kadın. Ve sevgilisi olarak onun yanından ayrılmayacağım. Bay Martinez'le konuşmak istediğinde, her zamanki gibi ona yalakalık yapmak istediğinde, yanıma gelip gözlerimin içine bakması ve her şeyi berbat ettiğini bilmesi gerekecek. Sadece iyi vakit geçirmek için değil, sadece yer doldurmak için değil."

"Özür dilerim, sana *ne* dedi?"

Richard'ın arabada bana bağırarak söylediği çirkin sözleri Cam'e anlatacak vaktim yok. Yuvarlanıp gidiyorum.

"Ben tam olarak onun ihtiyacı olan şeyim ve ona sahip olabilirdi. Onun yerine beni bir kenara attı. Bizi. Ve ne var biliyor musun? Siktir et onu. Siktir et onu. Onu ve küçük aletini istemiyorum zaten." Kat'in nefesi kesildi, gözleri büyüdü ama ben devam ettim, "Bu doğru. Ve *kelleşiyor*. Vin Diesel'e gölge düşürmek istemem çünkü Richard *Vin Diesel değil*. Bazı erkekler bunu başarabilir. O *değil*." Cam ciddi bir şekilde başını sallıyor. "İşte bu kadar. Onun patronunu sikeceğim." Telefonum tekrar çalıyor, adamın kendisinden bir mesaj. "Ve ne zaman boş olduğumu soruyor."

"Lafi dolandırmayan erkeklere bayılırız," diyor Cam. Kararımı verdikten sonra çalışma moduna geçiyor, dizüstü bilgisayarımı kapıyor ve erişim için gereken şifreyi giriyor.

"Tamam, tam adın?" diye soruyor, çantasında sakladığı mavi ışık engelleyici gözlüklerini takıyor çünkü gizliden gizliye bunun onu zeki gösterdiğini düşünüyor. Gözlüklerini sadece birini etkilemesi gerektiğinde ya da süper hafiyelik moduna girdiğinde çıkarıyor.

"Damien Martinez," diye cevap veriyorum, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğim için. Geçen ay Kat'in çıkmak üzere olduğu adamın evli ve üç çocuklu olduğunu tespit etmiştik ve Cam'in bunu anlaması sadece on dakika kadar sürmüştü.

O bir savant.

"Tamam, peki iş yeri?" Uzun tırnakları eski, boktan, değiştirilmesi gereken, yaklaşık beş yıl önceki dizüstü bilgisayarımın klavyesinde takırdıyor. Nostaljik bir his, sanki yatahanemizde oturuyoruz ve Cam Econ 101'de tanıştığımız kaba saba bir kızın erkek arkadaşının kirli çamaşırlarını öğrenmeye çalışıyor.

"Schmidt ve Martinez," diyorum, Bayan Richard Benson olma şansımı elimden alan şirketin adını tekrarlayarak.

Bu adil değil. Bunu şirket yapmadı. Böyle bir şey asla olmayacaktı.

Sen kullanılıyordun Abbie, kendime ciddiyle hatırlatıyorum.

Yine de, burada oturmuş, bir şişe şarap içerken, *Bayan Richard Bartholomew Benson* olma ihtimalinin en iyi ihtimalle kasvetli olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Davet edilmediğim partiler ve yeterince saygı görmemek için çok çalıştığım üzücü bir varoluş.

Cam'in kafası bu isimle açılır.

"Antetli kâğıtta onun adı mı var?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Sana Richard'ın patronu ve ortağı olduğunu söylemiştim."

"Jane bizim patronumuz. Binanın sahibi olmadığı kesin."

"Yeterince adil."

"Tamam, hadi şunu deneyelim..." Daha fazla tıklama, birkaç 'hmm' ve sonra ... Yüzü düştü.

Gözleri ekrandan bana bakıyor, sonra tekrar ekrana, sonra tekrar bana bakıyor.

"Ne?" diye sordum. Gözleri yine bir bana bir ekrana gidip geliyor. "Cami, ne?" Kat onun oturduğu yere doğru ilerliyor, omzunun üzerinden bakıyor ve aynı yolu izliyor -bilgisayar ekranından bana ve geriye.

"Vay anasını," diyor Kat ve ben şimdi endişeli hissediyorum.

"Ne!?" Neredeyse bağırarak söylüyorum. "Tanrım, evli mi? Siktir, tek ihtiyacım olan bu. Yeterince ciddi olmadığım için erkek arkadaşım tarafından terk edilmek, o ise *ciddi ve sıkıcı* birini istiyor ve hemen *evli* bir *adama* atlamak." Başımı tavana doğru eğiyorum. "Neden? Neden, Tanrım? Neden benden nefret ediyorsun? Sadece *lanet bir intikam planının işe yaramasını* istiyorum. Tamam, intikam senin küçük kitabında pek hoş bir şey değil ama sadece bu seferlik. Sanırım Richard'ın bunu *hak ettiği* konusunda hemfikiriz!" Sanki bunun suçlusu tavan ya da yukarıdaki her şeyi bilen Tanrı'y mış gibi bağırıyorum.

"Evli değil Abs," diyor Cami ve şimdi gülümsüyor, memnuniyetle büyüyen bir bakışla...?

"Ne o zaman?" Soruyorum çünkü şimdi endişeli hissediyorum. Bu bakış *bela* demek.

"Onun bir tipi var," diyor Cam aynı gülümsemeyle, sinsi ve neredeyse endişe verici.

"ok net bir tane," diye katılıyor Kat, ama gülümsemesi daha çok bir kakhaha, bir kıkırdamaya dönüşüyor. "Ve sen buna uyuyorsun." Bilgisayar daha sonra bana doğru çevrildi. Ekran

Google'da "Damien Martinez avukat randevu fotoğrafı" şeklinde bir arama yaptığınızda Richard'ın patronunun şirket etkinliklerinde kolunda kadınlarla çekilmiş birkaç fotoğrafını görebilirsiniz.

İki şey beni bir yük treni gibi çarptı.

Birincisi, Damien, Richard'ın da gittiğini *bildiğim* bu iş etkinliklerine misafir getirdi ve bana bir randevu getirmesine izin verilmediğini söyledi.

Noel partisi.

4 Temmuz akşam yemeği gezisi.

Midem bulanıyor.

Düşündüğümde daha da aşağılık biri.

İkinci olarak, Damien Martinez'in aslında bir tipi var. Bu tip kısa, sarışın ve kıvrımlı.

O *lanet tipe* uymuyorsam ne olayım.

İntikam planımın işlemesi için yalvardığım Tanrı'dan bir işaret.

Resimleri büyütürken yüzümde yavaşça bir gülümseme belirliyor ve beş yıllık bir süre boyunca tarihlerde çok az tutarlılık olduğunu fark ediyorum - neredeyse her olay için farklı.

Ama tip orada.

Arkadaşlarıma bakıyorum ve gülümsüyorum. "Oyuna devam hanımlar," diyorum.

Bu düşündüğümde daha kolay olacak.

İki şişe şarap içtik ve küçük öç alma biçimlerimizi bir kenara bırakıp büyük finale geçtik.

Oyun planımız.

İlk sayfada "Damien Martinez Nasıl Kazanılır" yazıyor ve her tarafı benim karaladığım pembe kalplerle kaplı ve ondan sonraki her sayfa Richard'ın son üç yıl içinde bir noktada patronu hakkında yakındığı veya bahsettiği belirli bir şey.

Konu Martinez'e geldiğinde onun hakkında konuştuğunu hatırladığım üç şey var.

1. Viski.

"İçki dükkanına gittiğinde patronumun sevdiğini söylediğim şeyi al, tamam mı?" Richard yaklaşık 300 dolar değerinde bir şişe kahverengi sıvı talep etmişti. Damien'in doğum günü gibi bir şey yaklaşıyordu ve patronunun kışını öpmek için bir hediye istiyordu.

Ve şu anda, bana bunun karşılığını hiç ödemediğini fark ediyorum.

Ne pislik ama.

2. Country müzik.

"Ne tür bir adam bu cahil saçmalığını dinler?" Richard bir "günümüz country" kanalını dinlerken yakınmıştı. "Normal, kültürlü bir insan gibi klasik müzik dinleyemez mi?"

Richard'ın çalışırken bir mil yarıçapındaki herkesi klasik müzik dinlemeye zorlama konusundaki garip takıntısından hiç bahsetmeyeyim bile. Bunun kendisini diğerlerinden daha iyi yaptığını düşünüyordu, tıpkı kurgusal olmayan eserleri zevk aldığı için değil, bu konuda övünmek için okuyan biri gibi.

Şahsen ben pop müziği seviyorum. Erkek grupları, mega starlar ve iyi bir ritmi olan her şey beni etkiliyor.

Country bana göre olmasa da önümüzdeki bir iki ay boyunca hiç durmadan dinleyeceğim. Yeni country müzik yıldızlarından birine ucuz, büyük boy bir tişört bile sipariş ettim, böylece geceyi geçirdiğinde beni uyurken yakalayabilir.

Ona benzer olduğumuzu göstermenin ne eğlenceli bir yolu. Ve 3. Kadınlar.

"Martinez her zaman genç sarışın bir sürtükle çıkıyor. Bir kez olsun saygın biriyle çıksa canı yanar mı?"

Bu, bir yıl önce uzun sarı saçlarımı bu çamurlu kahverengiye dönüştürdüğümde kutu boyası zihinsel çöküşümün son katalizörüydü.

Kahverengi saçın hiçbir şekilde kötü bir tarafı yok-Kat bunu bir tanrıça gibi yapıyor ve kız kardeşim Hannah'da da harika görünüyor. Ama bana hiç yakışmadı.

Değiştirmek ve tekrar kendim gibi hissetmek için sabırsızlanıyorum.

"Ya gerçekten iyi biriyse?" Aramızdaki tatlı, nazik ve romantik Kat, ben Damien'in Bronx'ta büyüdüğü mahalleyi araştırırken soruyor. Araştırmam sırasında bulduğum iki yıl önceki bir hukuk dergisi röportajında bundan bahsetmişti.

Cami ve ben birbirimize bakıyoruz, nasıl cevap vereceğimizi bilemiyoruz.

"Richard onun tutucu bir pislik olduğunu söylüyor," diyorum önümde oturan Kat'in iki versiyonuna, süzülmeden önce ara sıra birbirine karışarak

ayrı.

Kahretsin, *sarhoşum*.

"Ama Richard da bir şekilde insanları iyi bir adam olduğuna ikna ediyor," diye karşı çıkıyor Kat.

Geçerli.

"Bu doğru," diyorum yüksek sesle, aslında düşüncelerimi duyamayacaklarını hatırlayarak ve sonra geçiriyorum, tadına bakıp ürperiyorum. Tekila ve patates kızartması aşağı inerken sorun değil, ama diğer tarafta? İğrenç. "Eminim Richard'dan pek de farklı değildir, etrafındakileri umursamamasına neden olacak şekilde güdülenmiştir. Richard'ın tüm yüksek profilli arkadaşları böyleydi, her zaman kimin daha iyi olduğunu ölçen pislikler."

"Plana sadık kaldığından emin olmalıyız," diyor Cam, gözleri taşlaşmış ve soğuk. Sabah, içkinin sersemliği olmadan, telafi edip etmediğini, durumumu kendi intikam hayallerini gerçekleştirmek için kullanıp kullanmadığını merak edebilirim.

Başımı salladım.

"Hayır, iyi olacağım."

"Hatırlatmaya ihtiyacın var. Fazla iyisin. Sonunda ondan hoşlanabilir ve plandan vazgeçmek isteyebilirsin," diyor Cami ve sesi yine sert, kıpırtısız.

Belki de bu kötü bir plandır.

Ya da en azından Cami'nin dahil olması için tehlikeli bir plan.

"Ve eğer böyle bir şey olursa, her şey *yoluna* girecek Cami," diyor Kat, ses tonu anaç ve sert. "Abbie kendi başına karar verebilir."

"Demek istediğim, eğer bu kadar çaba sarf ettiysek, her şey yolunda gitmeli." "Cami-"

"Sana bir kavanoz hazırlayalım, yolundan sapmamana yardımcı olur." Kâğıtları uzun şeritler halinde yırtıyor. "Üzerlerine Richard'ın yaptığı boktan şeyleri yazacağız, böylece ihtiyacın olduğunda adımlarında ekstra bir güç olacak." O yırtmaya devam ederken ikimiz de ona bakıyoruz. "Ama ondan hoşlandığına karar verirken ya da her neyse, çılgınca bir nedenden dolayı, sana bir bok vermeyeceğim. Bu sadece bir hatırlatma olacak."

"Bilmiyorum-"

"Muhtemelen katartık olacaktır," diyorum, sesim kısık. "Her şeyi yazmak." Bütün gece düşünceler zihnimde dönüp durdu, Richard'ın her kelimesi ve eylemi yeni ışıkta yeni bir anlam kazandı. Onları yazmak, güvenli bir yere koymak ... iyi hissettirebilir.

"Gördün mü? Abbie bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Hepimiz Abbie'nin sarhoş olduğunda iç gözlemci ve üzgün olduğunu biliyoruz."

"Mükemmel," diyor Cam, bana bir kâğıt ve kalem uzatarak. "Yazmaya başla, bebeğim."

Kat dikkatli gözlerle baksa da, görev başlıyor ve kâğıt parçalarının üzerinde ağlamam uzun sürmüyor, hayatımın dört yılı hiç düşünmediğim bir şekilde anlam kazanıyor.

Ve nihayet yatağa girdiğimde, yüzüm şişmiş ve gözyaşlarım yorgun bedenimden süzölmüş halde, en iyi iki arkadaşım yanımda sürünerek asla yalnız hissetmek zorunda kalmadığımdan emin oluyorlar.

ALTI

6 Kasım
-Damien-

Köşedeki ofisimin kapısını kapatıyorum, elimde evrak çantası, asistanıma el sallıyorum ki ses bana çarpıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun Martinez?" Yürümeyi bırakıyorum, görüntüye uysun diye giydiğim parlak, pahalı ayakkabılar parlak ahşap zeminlerde gıcırıyor. Yine de dönmüyorum. Ne dediğini gerçekten umursuyormuş gibi görünmek bir yana, ses böyle bir çabaya değmez.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Benson?" Gözlerim ofisimin dışındaki masada, asistanım Tanya'nın dudaklarını ağzına götürüp ısırıldığı ve gülmemek için kendini zor tuttuğu yerde. Gözlerim ona kayıyor ve şakacı bir bakış fırlatıyorum.

Yavaşça, Simon Schmidt'in kendini beğenmiş torunuyla yüzleşmek için dönüyorum.

Benimle birlikte bu şirketi kuran adama saygı duyuyorum ama kızının yumurtasına saygı duymuyorum.

Kollarını kavuşturmuş bana bakıyor, yüzünde sanki öğleden sonra dörtte ofisimden çıkmak yerine beni zimmetime para geçirirken yakalamış gibi bir ifade var. Adam sadece boktan bir avukat ve başımın belası değil, aynı zamanda hikayesini de doğru düzgün anlatamıyor. Bir an kıcımlı öperken, bir an sonra beni bir tür "yakalama" anına sıkıştırmaya çalışıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar, ses tonu sertlik ve kızgınlık doludur.

Ona bakıyorum. O da bize bakıyor. Kabinlerdeki ve su soğutucularında duran yakındaki çalışanların bakışlarını topluyoruz, sandalyelerini deviriyoruz ve

hesaplaşmayı görmek için açı değiştiriyor.

Keşke.

Keşke bu pislikle gerçek bir hesaplaşma yapabilseydim. Simon'la yıllar içinde birkaç kez konuştuk ama her seferinde bana torunuyla konuşacağını, işlerin yoluna gireceğini, sadece şirkete alışmaya çalıştığını söyledi.

Aradan altı yıl geçti ve ben hâlâ adamın sesini duyduğumda boynunu sıkmak istiyorum.

"Bunun seni ilgilendirdiğini düşündüren nedir?" diye sordum.

"Bazılarımız tüm gün kalıyor. Ancak, bu şirkete para kazandırmak için canla başla çalışan bizler, neden istediğiniz zaman ayrılmanıza izin verildiğine dair bir açıklamayı hak ediyoruz diye düşünüyorum." Dudakları meydan okurcasına yukarı kalktı. Şu anda gerçekten bir şeyler yaptığını düşünüyor. "Bazılarımız *geç saatlere* kadar çalışıyor Martinez. En son ne zaman beşten sonra kaldın?"

"İnan bana, hepimiz geç saatlere kadar kaldığını biliyoruz Richard. Ve nedenini de." Gözlerim aylardır ilişki yaşadığı stajyer avukat Misty'ye kayıyor. "Binada hepimizin erişimine açık kameralar olduğunu biliyorsun, değil mi?" Diyorum ve odadan birkaç kıs kıs gülüş geliyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve tepedeki ışığın giysisindeki lekeleri yakaladığını fark ediyorum.

"Peki sende neden var? Bu parıltı mı?" Öne doğru bir adım atarak soruyorum ve birkaç zerrenin farklı renklerde olduğunu fark ediyorum, bazıları pembe, bazıları mavi. "Bugün sanat ve el işi zamanı çok mu dağınıktı? Belki de renkli kalemlere sadık kalmalısın." Richard'ın yüzü kızarıırken birkaç kahkaha patlak veriyor. İnsanlara bu şekilde seslenmeyi, onları toplum içinde bu şekilde utandırmayı sevmiyorum, özellikle de benim için çalışıyorlarsa. Ama bir avukat olarak Richard şunu bilmeli ki, eğer başa çıkamıyorsan, bunu ortaya dökme. "Ha?"

"Ben uh ..." Odada etrafına bakınıyor ve neredeyse üzerinden akan huzursuzluk dalgalarını hissedebiliyorsunuz. *Utanç*. "Eski sevgilim havalandırma deliklerime sim koymuş," diyor nefesinin altından. Ona bakıyorum, her yerinde az miktarda sim olduğunu fark ediyorum - saçlarında, yüzüne yapışmış birkaç ince parçada ve siyah takım elbisesinin dikişlerinde. Ayakkabılarının bağcıklarında bile var.

Bahse girerim, eski sevgilisi gerçekten de havalandırma deliklerine koyduysa, simsiz bir hayat yaşamak *haftalar* alacaktır. İşte görmeyi çok istediğim kamera kayıtları - Richard çirkin arabasına biniyor ve Kasım soğuğunu kesmek için kaloriferi çalıştırıyor, ancak simle ıslatılıyor.

Aferin ona.

"Eminim bunu hak etmişsindir," diyerek onu kovdum, arkamı döndüm ve yürüdüm.

"Eee?" Richard'ın sesi devam ediyor ve tekrar durmama neden oluyor. "Nereye gidiyorsun?" Dönüyorum.

"Bak. Bu ofiste her şeye kadir bir güç olduğunu düşündüğünü biliyorum ama benimle konuşurken *kim* olduğumu unutma. Ben sadece bir ortak değil, aynı zamanda *kurucu ortağım*. Kaderin mi? Bu benim ellerimde, dostum," diyorum benden neredeyse on yaş küçük adama.

"Büyükbabam-" Yüzü ya hayal kırıklığından ya da utançtan kızarıyor.

Umurumda değil. Endişelenecek çok daha iyi şeylerim var.

"Düşüncelerimi biliyor. Büyükbaban *-ortağım-* benim onayım olmadan bu şirketteki geleceğinle ilgili hiçbir şey yapmayacağımızı *biliyor*. Bu yüzden tavrını değiştirsen, bu ofisteki insanlara saygısızlık etmeyi bıraksan ve bazı davaları kazanmaya başlasan iyi edersin. Yardımcı asistanını sikmeyi bırak ve müvekkillerin için endişelen." Ona bakıyorum ve neredeyse utançtan gözlerimin önünde küçüldüğünü görebiliyorum.

Güzel.

Olması gerektiği gibi.

"Şimdi, eğer sakıncası yoksa, ben gidiyorum. Benimle tartışarak ve stajyerlerle göz göze gelerek harcadığın zamanı telafi etmek için geç saatlere kadar kalmayı unutma." Yüzünün daha da kızardığını izliyorum ve göz ucuyla Misty'nin tüm vücudunun hareketsiz kaldığını görüyorum.

Ama dramın ortaya çıkışını izlemek için kalmayacağım. Gitmem gereken bir randevum var.

YEDİ

6 Kasım
-Abbie-

Elbise daracık.

Ayakkabılar çok yüksek.

Saçlarım mükemmel sarı, sırtımdan aşağı dalgalar halinde iniyor.

Altı Kasım'da New York'ta bu küçük elbiseyi giyerken üşüyor muyum? Hem de nasıl.

Bir palto ile takımımı mahvetmek istiyor muyum?

Kesinlikle olmaz.

Bunun yerine, hostese doğru yürümeden önce vestiyer görevlisine gülümsedim. "Merhaba, ben Abbie. Bu gece Damien Martinez'le mi buluşacağım?" Diyorum,

Omzunun üzerinden bakma dürtüsüyle savaşıyor, yakınlardaki bir masada olup olmadığını kontrol etmek ve benim için kapıyı izleyip izlemediğini görmek için.

Önceki eğitimlerimin hepsi işe yarıyor.

Bir zamanlar üniversiteye lisans yerine MRS almak için gittiğimi söyleyebilirdiniz - bir koca bulmak için. Geceleri pahalı, seçkin kulüplerde dans ederek ve VIP bölümlerinde asılı CEO'ların ve teknoloji devlerinin bizi davet etmesini bekleyerek geçirirdik.

Bu arada, her zaman işe yaradı.

Bir gece şehir merkezindeki bir gece kulübünde Richard'la da böyle tanıştım.

O yıllar boyunca, ilgisiz ve istekli, seks kedisi ve tatlı masumiyet dengesini mükemmelleştirdim.

Bu eski becerileri tazelemek için sadece birkaç gün ve dikkatli bir planlama gerekti.

Şimdi onları işe koyalım.

"Ah, evet, o zaten burada. Sizi ona götüreyim," diyor güzel kadın gülümseyerek.

Mahremiyeti ima edecek kadar aralıklı masalar, loş ışıktaki yakın oturan, içkilerini paylaşan ve sessiz, samimi sohbet eden müşteriler arasında onu takip ediyorum. Burası bir randevu için mükemmel romantik bir yer, Richard'a beni götürmesi için milyonlarca kez yalvardığım bir yer ve Bay Martinez'in ben söylemeden önerdiği bir yer.

Yine de ilk buluşmada.

"Profesyoneller sütununda" önemli bir onay.

Umursadığımdan değil. Bu inanılmaz yakışıklı yaşlı adamla çıkmak ne kadar eğlenceli olursa olsun, görevimin amacını hatırlamam gerekiyor: intikam.

İntikam.

O partiye patronunun kolunda girdiğimi fark ettiğinde Richard'ın yüzündeki ifade.

Tanrım, büyülü olacak.

Geceleri beni sıcak tutacak bu bakış sonsuza dek zihnimde yer etmişken kimin Noel hediyesine ya da nişan yüzüğüne ihtiyacı var ki?

Bir köşeyi döndüğümüzde, tek bir masanın, ortasında tek bir kırmızı gülün ve tek başına oturan bir adamın olduğu özel bir odaya giriyoruz.

Beyaz bir elbise gömleği giymiş, kravat takmamış, Amerika ve ötesindeki neredeyse her kadının çekici bulduğu bir şekilde üstteki birkaç düğmeyi açmış ve bahse girerim benim kiramdan daha pahalıya mal olan ince siyah bir takım elbise ceketi giymiş.

Profilinde sinekkaydı tıraş olmuş, iş için çekilmiş vesikalık fotoğrafı olduğunu tahmin ettiğim parlak bir gülümsemesi vardı.

Burada, çok kısa ve uygunsuz bir an için dilimde nasıl bir his uyandıracağını merak ettiğim bir ensesi var.

Ya da bacaklarımın arasına.

Odaklan, Abigail!

Cildi yıl boyunca kalacağını bildiğim bir şekilde bronzlaşmış, saçları yanlarda düzgün ve tepede daha uzun, geriye taranmış. Bütün gün saçına dokunduğu için ürün mü bozuldu yoksa bu şekilde kurumaya mı bıraktı bilemiyorum ama biz yaklaşırken eli alınına düşen bir tutamı geri itiyor.

Ve içgüdüsel olarak öyle olacağını bildiğim bir beyefendi gibi ayağa kalkıp sandalyemi çekmek için harekete geçti.

Ve sonra gülümsüyor.

Güzel bir gülümseme.

Külot düşüren bir gülümseme. Şaşırtıcı bir şekilde, bir avukat gülümsemesi değil.

Garip. Kabul etmek gerekir ki, bu adam hakkında duyduğum ve boktan bir insan aracılığıyla aktarılan her şey olumsuzdu. Her şey bu adamın ne kadar çıkarıcı, açgözlü ve aşağılık bir hayat yaşadığıyla ilgiliydi.

Bu gülümseme tam tersini söylüyor. Gerçek diyor.

"Abigail?" diyor ve ben yine şaşıyorum.

Bu bir avukatın iyi yağlanmış, mükemmel tarafsız sesi değil.

Eski YouTube videolarında izlediğim, tanınmış bir aktörü sıkı bir evlilik sözleşmesinden kurtardığında basına yorum yapan adamın sesi değil bu.

Bu . . . kalın. Daha derin. Ve araştırmanın Cami ve beni bilgilendirdiği (Kat köşede oturmuş, başını sallıyor ve araştırma maratonumuz sırasında bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu) doğup büyüdüğü Bronx mahallesinin en çekici ipucuyla. Ayrıca tam adımı kullanması da tüylerimi diken diken etti.

Kimse bana Abigail demez.

Biri bunu yaptığında, ona mükemmel gülümsememi veriyorum ve onu düzeltiyorum.

Abbie lütfen, genelde öyle derim. Abbie eğlenceli bir isim. Tatlı bir isim.

Abbie pırıl pırıl, pembe ve gün ışığı.

Ama dudaklarında? Geçmesine izin verebilirim. Onun dudaklarında, baştan çıkarıcı ve egzotik hissettiriyor.

Tanrım, sanırım böyle bir adam yapsa ya da söylese pek çok şeyi görmezden gelebilirdim.

"Evet," diyorum, baştan çıkarıcı gülümsemem yerinde, siren gözlerim rimel ve falsi ile dolu. "Damien?" Ben oturduktan sonra sandalyemi itip kendi sandalyesine geçmeden önce başını sallıyor.

Bana tekrar gülümsüyor ve bu beni her yerimden vuruyor. Beni gördüğüne ve burada olduğuma sevinmiş gibi gülümsüyor.

"Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum," diyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. Beni tanıdığı için yaşadığım panik damarlarımın soğumasına neden oluyor.

Kahretsin, bu planın suya düşmesi uzun sürmedi.

Ama ben daha ağzımı açıp açıklama yapamadan o devam ediyor. "Seninle mesaj yoluyla sohbet etmek güzeldi, ama yüz yüze görüşmek her zaman

ideal. Ayrıca, profil resminiz kadar güzelsiniz," diyor ve gözleri masanın üzerindeki dolaşırken gülümsemesi genişliyor.

Oh.

Oh.

Richard'dan duymuş olduğu için sonunda benimle tanışmanın güzel olduğunu kastetmiyor. Demek istediği, evren konuşup bizi eşleştirdiğinden beri geçen hafta boyunca birbirimize mesaj attığımız ve mesajlaştığımız için.

Duh.

Kahretsin, eğer bu işe yarayacaksa, kafamın ve duygularımın dışına çıkmalıyım. Oyunun sonuna odaklanmalıyım. Bugünün tamamında sinirlerim beni yiyip bitirdi. Dürüst olmak gerekirse, akşamdan kalma bir şekilde uyandığım ve önceki gecenin korkunç bir kabus olmadığını fark ettiğimden beri neredeyse bir haftadır içimi kemiriyorlardı. Uyandığımda şişkin ve midem bulanıyordu, patates kızartması ve şarap kusuyordum ve küçük fikirler ve intikam planlarıyla dolu bir not defteri görüyordum.

Ve o sabah dişlerimi fırçalamak ve güne başlamak için aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım.

Siyah saçlar, şiş gözler, vücudumdan sarkan sıkıcı ama rahat pijamalar. Bana hayalimdeki geleceği sağlayacağını düşündüğüm bir standarda uyması için yıllarca fazla çalıştırdığım ve yetersiz beslediğim bir beden.

Aynaya doğru eğildim, gözlerimi dramatik bir şekilde açarak bir zamanlar kim olduğumu görmeye çalıştım, ama o gitmişti. Richard'dan önce olduğum kız - kaygısız, eğlenceli, her erkeği tavlayabilen ve başkalarının onu nasıl algıladığından kesinlikle habersiz - gitmişti.

Onun yerinde zar zor tanıdığım bir kadın kabuğu vardı. Renk ve kişilikten arınmıştı.

Birkaç ay önce okuduğum bir çalışmada tüm renklerin dünyamızı nasıl terk ettiğinden bahsediliyordu - dekor, tasarım ve moda nötr ve sessiz tonlara kayıyordu ve bunun üzücü olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Evimin etrafına baktığımı hatırlıyorum - benim pembe kız cennetim Richard hiç girmede - ve bunun ben olmadığımı sevdiğimi düşündüm.

Ama kendime yalan söylüyordum.

Sessiz, uyumlu ve ... *sıkıcı* birine dönüşmüştüm. Çok *sıkıcı*.

Eğlenceli olduğum bir zaman vardı. *Özür* dilemeden *kendimdim*. Pembe, ışıltılı ve gökkuşağı gibiydim, olmam gereken kişi olduğumu düşündüğüm için değil, *ben* olduğum için ve neden istemeyeyim ki?

Beni koluma takmak için mi? Bayrağı dalgalandırmak ve dünyanın ilk bakışta kim olduğumu tam olarak bilmesini sağlamak için mi? Zamanla benlik duygumla dünya arasına bir duvar örmüş, onların düşüncelerini ve yargılarını kim olduğumdan uzak tutmuştum.

Beni koruyor.

Ve sonra Richard o duvarı yıktı, kendimi nasıl gördüğümü zehirledi ve olmamı istediği kişi olmam için beni şekillendirdi.

Ve o hala yeterli değildi.

Gerçekten, bu ne kadar iğrenç? Birini değiştirmek için bu kadar zaman ve enerji harcamak, onun asla istediğiniz gibi olmayacağını bile bile onu farklı biri haline getirmek?

Sanırım beni ayakta tutan, o sabah aynaya bakarken duvarımı yeniden inşa etmeme neden olan düşünce bu.

Ve şimdi bu duvar sadece evrenin bana kim *olmam gerektiğini* söylemesini engellemiyor. Aynı zamanda hislerimin, duygularımın ve ahlakımın beni intikam planımdan alıkoymasını da engelliyor.

Başımı sallayarak ve nazlı, tatlı gülümsememi takınarak, zihnimi restorana geri döndürüyorum ve önümdeki adama odaklanıyorum.

"Sen de öyle. Bütün hafta bunu dört gözle bekledim." Sözlerimi olduğu gibi kabul ederek bana gülümsüyor.

"Bunu daha önce yapamadığım için üzgünüm. İşler çok yoğun, yıl sonuna kadar bitirilmesi gereken bir sürü dava var" diyor Damien.

"Endişelenme, ben-" Neredeyse ona bildiğimi, anladığımı söyleyecektim. Neredeyse onun işine, hatta şirketine ne kadar aşına olduğumu açıklayacaktım.

Neyse ki garson geldi ve neredeyse berbat olan işimi yarıda kesti.

"İçecek bir şeyle başlayabilir miyiz?" diyor garson, elinde bir defter, ne istediğimizi öğrenmek için hazır.

Önce Damien konuşur.

"Masa için bir şişe şampanya, iki flüt," diyor.

İçimdeki diva gülümsüyor, heyecanla alkışlıyor çünkü şampanyayı *çok seviyor*. Bir geceyi gerçekten özel hissettirdiğini düşündüğüm şeylerden biri. Elbette Richard nadiren sipariş ederdi, birlikte geçirdiğimiz bir gecenin kutlanmaya "değer" olduğunu asla düşünmezdi.

Ona kaç kez bunun için para ödeyeceğimi, hayatta, sağlıklı ve aşık olmanın kutlanmaya *değer* olduğunu söylediysem de asla kabul etmedi ve ben de orada oturup isteksizce suyum yudumladım.

Reese Witherspoon ve Luke Wilson gibi ünlülerin içtiği muhteşem kristal kadehlerde gelen pahalı ve gösterişli bir kadeh şampanyayı ne kadar çok istesem de, bir sonraki hamlem planının birinci adımının başlangıcı olacak.

Çarşamba günü yaptırdığım Barbie pembesi akriliklerle kaplı elim (benim için artık sıkıcı nü ve Fransız manisi yok) bileğine hafifçe dokunmak için uzanıyor. İyi prova edilmiş, gergin bir bakışla dudağımı zar zor ısırıyorum. Dişlerim dudağıma bastırırken gözleri hareket ediyor ve bu hareket karşısında gözlerindeki hızlı, neredeyse tespit edilemeyen ısı parıltısını kaçırmıyorum.

Ama zihnimi bir anlığına karıştıran şey, parmak uçlarımin tenine değmesinin koluma gönderdiği küçük elektrik zapları.

Bu da ne böyle?

Görmezden geliyorum ve konuşuyorum.

"Buzlu bir viski almamın sakıncası var mı? Çok uzun bir hafta oldu ve kesinlikle gevšemeye ihtiyacım var," diyorum başımı cilveli bir şekilde sallayarak ve gözlerimi devirerek, aptal bir sarışın ve kendine güvenen bir kadının mükemmel dengesi.

Bir zamanlar bu hareketi dünyadaki her şeyi elde etmek için kullanabiliyordum. Erkekler, içecekler, bir okul projesinde uzatma, her şey.

Onu tekrar kullanmak, üzerindeki tozu silkelemek ve tekrar içime girmek iyi hissettiriyor.

Gülümsüyor ve lanet olsun, o gülümseme.

"Elbette," diyor garsona bakarak. "Şampanya, iki bardak McAllan, iki bardak su ve bir ekmek sepeti." Garson başını sallıyor, gülümsüyor ve uzaklaşıyor.

"Su?" Koltuğuma geri oturup ince beyaz peçeteyi kucağıma sererek soruyorum. Jersey'de kimsenin adını bile duymadığı küçük bir kasabada bir çöp tarafından büyütölmüş olabilirim ama böyle bir yerde nasıl davranmam gerektiğini biliyorum.

"Ve ekmek. Bugün yemek yedin mi?" diye soruyor, çenesini bana doğru eğerek. Buz damarlarımda yavaşça hareket ediyor.

"Bu biraz ... kişisel," diyorum kaşlarımı birbirine vurarak. Damien'ın gözleri bir zamanlar eski sevgilimin botoks yaptırmam için yalvardığı noktaya kayıyor ve onu içine çekiyor. Bu, Richard'ın antrenmanlarıma uymadığını ya da çok fazla abur cubur yediğimi düşündüğünde bana sormayı sevdiği türden bir soruydu. I

Dudağımı ısırđım, acaba kendimi onun değeriinden daha fazla yükü olan bir intikam planına mı zincirledim diye düşündüm, kızartma tavaşından çıkıp fritöze girdim.

Ama Damien sadece gülüyor, başını geriye eğiyor. Beni komik buluyor. Komik olmaya niyetim yoktu.

Vücudum rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor, kısmen utanç, kısmen sinir ve kısmen de kızgınlık gibi bir his beni ele geçiriyor.

"Kişisel mi? Sadece aç karnına iki parmak viski içip bir taksiye tıklılmak zorunda kalmayacağından emin olmak istiyorum."

Oh.

Sarhoş olmadığımdan emin olmak istiyor. Hmm.

Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim. Bu benim için yeni bir şey.

Şakacı baştan çıkarıcımla gideceğim.

"Bu erkekler için bir avantaj değil mi? Çekingenliğini yitiren bir kadın?" Bir kaşımı kaldırıp gülümseyerek soruyorum.

Tekrar gülüyor ve kahretsin, *harika* bir kahkahası var.

"Çekingenliğini mi kaybediyor? Evet, bu bir artı. Ama benim çıktığım kadınlar? Bunun olması için içki içmelerine gerek yok. Sadece ... oluyor." Gülümsemesi kedi gibi, sinsi.

Acıktım.

Bunun nasıl *olabileceğini* görebiliyorum.

Bu bana Cami ile dün evimde kıyafetimi seçmeme yardım ederken yaptığımız konuşmayı hatırlattı. Doksanlardan esintiler taşıyan dar pembe bir elbise ve onu tutan minik spagetti askılarda karar kıldık. Ayakkabılar beş santim, şehirde dolaşmak için fazla uzun ama özel bir durum için -ya da özel bir yıkım planı için- buna değeceğine karar verdim.

"Siktir bebeğim, seni oradan çıkarmak isteyecek!" Cami, aynaya döndüğümde yeni sarı saçlarıminın gevşek bukleler halinde sırtımdan aşağı döküldüğünü söyledi. Elbise Rollard's'dan yepyeni, benim deyimimle "Richard Beyin Yıkama Öncesi" kıyafetlerimin çoğu gibi, onunla çıkarken verdiğim kilolarla biraz bollaşmıştı.

Kıvrımlarımı geri almak için sabırsızlanıyorum, yatakta çıplak olduğumuzda kalçamı tutup "Belki sabah koşuya çıkmalısın" gibi bir şey söylemeden önce sevdiğim bir parçam.

En kötüsü de *ben yaptım*. O sabah koşuya çıktım. Ve o günden sonra haftada dört kez koştum.

Koşmaktan *nefret ediyorum*.

Kardiyodan nefret ediyorum. Terlemekten, saçımı yıkamak zorunda kalmaktan ve her şeyin üzerime yapışıp kaşınmasına neden olmasından nefret ediyorum.

Vücudumdaki her kemikle nefret ediyorum.

Ama diğer her şey gibi bunu da Richard için yaptım, belki de onu mutlu etmenin anahtarının bu olduğunu düşündüm.

"Yaparsa ne olur?" Cami'ye sordum. "Yani üzerimden soymak ister mi?"

Bu benim de merak ettiğim bir şeydi.

Eğer tam altı hafta birlikte olursak, beni şirket partisine davet edecek kadar uzun bir süre, kesinlikle beklenen üç randevu kuralını geçmiş olacağız ve duyduğum kadarıyla Damien Martinez bir kadının sadece kolunda değil, yatağında olmasından hoşlanıyor.

Ama Damien ile yatmak beni korkunç bir insan yapar mı?"

"O zaman yap," dedi. "Damien Martinez gibi bir adam *bağlılık* aramaz, Abbie. O eve getirip sikeceği genç ve güzel bir kız arıyor." Telefonunu kaydırıyordu ve bana göstermek için çevirdi. Sevgilimin bir fotoğrafı vardı. "Ve bu adamın gözlerindeki saf cinsel fetih vaadinin doğru olup olmadığını öğrenmemek *mutlak bir suç* olur."

Haksız değildi.

Şu anda ona bakınca bile seks saçıyor.

"Sanırım" dedim, hâlâ bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Neyse ki aklımızın sesi Kat de oradaydı, Cami ve ben farkında olmadan intikam ortağımı becermenin ahlaki olup olmadığını düşünürken ayakkabı koleksiyonumu düzenliyordu.

"Bak. Sıradan biriyle çıkmak büyük bir mesele değil Abbie. Ama ona sormalısın. Ne aradığını, ne beklediğini sor." Yüzü hâlâ dolabımdaydı ama sonra bana döndü. "Bu plan . . . sorun değil. Seni bundan vazgeçirecek bir şey yok. Ve sanırım hepimiz Richard'ın bunu hak ettiği konusunda hemfikiriz. Ama ... eğer duygular da katılırsa . . ."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim, hem ona hem de kendime güven vererek, çünkü bu düşünce birkaç kez aklımdan geçmişti. Richard'ı incitmek başka bir şey, o bunu hak ediyor. Ama bir başkasını duyguları olması için kandırmak... o zaman her şey

sahte olmak mı? Bu çok zalimce. "O bir pislik ve kadınları su gibi içiyor," dedim.

"*Richard* diyor," diye hatırlattı bana.

Geçerli.

Haklı olduğunu bilerek iç çektim. Cami'nin Kat'e ve benim ahlaki pusulama gözlerini devirmesini görmezden gelmeye çalışarak, "Soracağım," diye karar verdim. "Eğer gerçek bir şey arıyorsa, onu keseriz. Eğer değilse... zarar yok, faul yok."

Ve o anda, kendime Damien Martinez'le çıkma ve potansiyel olarak sürdürdüğü sürece bundan gerçekten zevk alma izni verdim.

Ve vücudumdan aşağı süzülen o aç bakışla, bunu yaptığımı memnunum.

"Eminim öyledir," diyorum karşımdaki adama gülümseyerek. Ben daha detaylandıramadan garson içeceklerimiz ve bir ekmek sepetiyle geri dönüyor.

Viski önümde duruyor ve ben ona bir düşman gibi bakıyorum.

İçkiyi sevmem.

Tadı, kokusu, yanma şekli... bunların hiçbirisi bana neşe ya da tatmin getirmiyor. Eğer bana kalsaydı, sert içki sadece kalp kırıklığını bastırmak için olurdu. Aksi takdirde, gerçek *tadı* olmadan sizi hoş ve kızarmış hale getirebilecek arka planda hafif, tamamlayıcı bir lezzet olana kadar şeker ve meyve suyuna bolca batırılırdı.

Ama sonra Damien kendi kesme kristal bardağını kapıyor ve neredeyse bir meydan okumayla benimkine doğru eğiyor, benimkini kaldırmamı bekliyor.

İstemeye istemeye yapıyorum.

Ama dışarıdan bakıldığında, boğucu tanrıça maskesi yerinde duruyor.

Sert içkileri seven boğucu bir tanrıça. Özellikle de viskiye.

Bunu yapabilirsin, diye düşünüyorum kendi kendime, kendimi bunu sevmeye teşvik ediyorum.

"Şerefe," diyor ve kadehini dudaklarına götürmeden önce hafifçe benimkiyle tokuşturuyor.

Ben de aynısını yapıyorum, içkiyi özenle yudumluyorum ve yanarken yüz hatlarımı eğitmeye çalışıyorum. Şampanya, meyveli bir roze, utanç verici derecede kız gibi bir daiquiri ya da kelimenin tam anlamıyla bu boktan başka bir şey içmeyi tercih ederdim, ama *plan*. Buna uymalıyım.

Beklendiği gibi, aşağı inerken yanıyor.

Ne yazık ki, önemsiz olma, makyaj yapma ve ilk denemede her cilt tonu için mükemmel pembeyi seçme konusunda harika olabilirim, ancak viskiyi seviyormuş gibi davranma konusunda iyi değilim.

Öksürüyorum.

Yutkunduktan sonra utanç verici bir sesle öksürüyorum, yüzümü örtmek için beyaz keten bez peçeteyi bulmaya çalışıyorum.

Neyse ki sadece birkaç saniye süren öksürük krizim sona erdiğinde, peçeteyi yere bırakıp Damien'in şok ve endişe karışımı yüzüne bakıyorum.

Sonra da gülüyor.

Utanç içimde çiçek açıyor, yanaklarımı yakıyor.

Bu planladığım gibi gitmiyor. Benim şık, kültürlü, onun mükemmel eşi olmam gerekiyordu.

Onu etkilemem ve kazanmam

gerekiyordu. Onun yerine, *bana gülüyor.*

"İyi misin?" diye soruyor ve bana bir bardak su uzatıyor. Küçük, mahcup bir gülümsemeyle alıp bir yudum içiyorum ve başımı sallıyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Biraz sert, değil mi?" diye soruyor ve rahatlıyor.

"Evet, çok. Beklenmedik. Sanırım Sanırım en son viski içtiğimde farklı bir viskiydi." Damien bir kaşını kaldırdı ama itiraz etmedi.

"Ben bunu seviyorum ama babam harika viski yapar." Ağzımı çalkalamayı bitirip peçetemi tekrar kucağıma koyuyorum. "Pürüzsüz, neredeyse hiç yakmıyor," diyor bir kaşını kaldırarak.

"Kulağa çok hoş geliyor. Kendisi mi yapıyor?" Damien şampanya bardağını uzatıyor ve ben de mutlulukla büyük bir yudum alıyorum. Gülümsüyor, belli ki başka bir kahkahayla savaşıyor.

Beni anladığına eminim.

"Evet. Ben büyürken hep bunu isterdi. Emekli olduktan sonra onlara Florida'da bir yer aldım ve orada küçük bir damıtma tesisi vardı. Şimdi kendi viski kaçak içkisini yapıyor."

"Eğlenceli vakit geçiriyor gibi görünüyor," diyorum gülümseyerek. "Öyle."

"Sen de harika bir evlatsın, onlara bir ev alıyorsun."

"Beni başarılı olmam için yetiştirdiler. En azından bunu yapabilirim." Bunu bilmiyordum. Bu bilgiyi röportajlarda, biyografilerde ve Richard'ın anlattığı hikâyelerde bulmak mümkün değildi.

Ne sipariş etmem gerektiğini incelemek için bir menü alarak, "Bana bundan bahset, ailen, sana nasıl ilham verdiler," diyorum.

O da aynı şeyi yapıyor. O bana Bronx'ta büyüdüğünü anlatıyor, ben de ona küçük Springbrook Hills kasabasından bahsediyorum. İşini soruyorum.

Sipariş verdikten sonra Rollard'da çalıştığımı anlatıyorum. Yaşamak için makyaj yaptığımı söylediğimde karnıma utangaç, gergin bir çarpıntı oturuyor.

Ama eski sevgilimin aksine, bu fikirle alay etmek yerine bana annesinin makyajı çok sevdiğini, modern makyajın sanatını ve yeteneklerini ilginç bulduğunu söyledi.

Ve yemeklerimizi yerken, sadece burada bitirip eve dönmek için değil, sohbetimizi uzatmak için belirgin bir ihtiyaç hissediyorum.

Garip bir şekilde, bu adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, sadece son oyunuma uyduğu için değil. Belki de uzun zamandır biriyle çıkmadığım, bir erkeğin tüm dikkatini üzerimde hissetmediğim içindir. Belki de bir erkeğin bakışlarını bu kadar uzun süre tutabilmek sarhoş edicidir, özellikle de onun bu kadar meşgul ve önemli bir adam olduğunu bilmek.

Richard'la yediğim hiçbir yemekte telefonunu kontrol etmedi, bir telefon görüşmesi yaparken beni susturmak için tek bir parmağını kaldırmadı.

Bu anı, bir haftadan kısa bir süre içinde bana milyonuncu kezmiş gibi gelen soğuk bir farkındalıkla beni vuruyor.

Hiçbir zaman benim ona aşık olduğum gibi benimle ilgilenmedi.

Ara sıra bu sözleri söylerdi ama asla ciddi değildi.

Bir zamanlar kendimle bu kadar gurur duyduğum insanları okuma yeteneğim nasıl bu kadar hatalı hale geldi? Merceğimi sevgi ve hayranlıkla nasıl bu kadar bulandırdım da işaretleri göremez oldum?

O adamın benimle bu kadar uzun süre oynamasına nasıl izin verdim?

Planıma devam etmek için bir neden daha.

"Eğlenmek için ne yaparsın?" Ona gülümseyerek soruyorum.

"Eğlenceye ayıracak vaktim yok," diye yanıtlıyor yüzünde kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Bir avukatın hayatı eğlenceyi bir kenara itmek anlamına geliyor."

"Eğlenceye vakit yok mu? Buna ne diyorsun o zaman?" Küçük bir gülümsemeyle Tyra Banks enerjimin tam gaz devam ettiğini söylüyorum.

"Bu bir yeniden önceliklendirme. Anlık bir karar, verdiğim için gerçekten çok mutluyum," diyor ve uzanıp elimi tutuyor, başparmağı parmak eklemlerimi sıyrıyor.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, sohbet yavaşlıyor, birkaç dakika oturup garsonu bekliyoruz ve Damien'in tavrı değişiyor. Bu ince bir değişim, ama beni geren bir değişim.

"Sana karşı dürüst olmalıyım," diyor ve lanet olsun, midem bulanıyor, aklım en kötü duruma gidiyor.

"Sen evlisin," diyorum, sesim hafif ve inanmaz bir şekilde.

Güzel bir gece geçirdim.

Hatta harika bir gece.

Ama bu? Yuva yıkan biri olmak mı? Bu benim intikam planıma uymuyor. Eğer sonunda evlenirse ya da evde bir kadın olursa, bu asla geçmek istemediğim bir çizgi olur. Ve bu benim şansım olurdu, değil mi? Eski sevgilim bir pislik olduğu için bu adamla çıkmak ama sonra onun da beni aldatan bir pislik olduğunu fark etmek?

Gitmeye hazırım.

Planın canı

cehenneme.

Cam ve ben, her biri Richard'ın bana hissettirdiği acı ve ihanetten bir nebze olsun kurtulmamı sağlayan o küçük ödeşmeler listesinin tamamını gözden geçirebiliriz.

Her zaman bir yol vardır.

Sadece bu olmayacak.

Ama Damien varsayımına sadece güldü.

"Tanrım, hayır," diyor ve gülümsemesi bronz tenini geriyor, yaşını gösteren gülme çizgileri yakışıklı bir şekilde derinleşiyor. Ben sadece kaşımı kaldırıyorum. "Ciddiyim, yemin ederim. Asistanımı arayabilirsiniz; uzun zamandır çıktığım ilk kişi olduğunu sana söyleyecektir. Bırakın biriyle çıkmayı, evli olup da Tanya'yı atlatmamın imkânı yok." Ona bakıyorum ve o da elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor. "Cidden, onu aramamı mı istiyorsun?"

Görünürdeki dürüstlük ferahlatıcı.

Tanrım, bu utanç verici.

Anında dürüstlikle tazelenmiş hissediyorum.

"Hayır, ben iyiyim. Sana inanıyorum." Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum, kendimi merkeze alıyorum ve en kötü senaryoya bir anlık sıçramayı temizliyorum. "Peki, büyük itirafın nedir?"

"Ciddi bir şey aramıyorum." Duraksıyor ve ben bakmaya devam ediyorum. "Biliyorum. Bu büyük bir kırmızı bayrak." Sessiz kalıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme ve bir kaşım kalkık. "Kahretsin, ben kırmızı bayrağım." Gülüyor, bir elini yüzünde gezdiriyor. "Tamam, tekrar deneyeyim. Şu anda, tam şu anda, ciddi bir bağlılık aramıyorum. Bir hevesle o uygulamaya girdim, etrafta gezindim ve eşleştik. Memnunum ama beklentilerimin de baştan belli olmasını istiyorum." Eli masanın üzerinde hareket ediyor ve elimi tutuyor, başparmağı derimin üzerinde geziniyor, içimde yine bir elektrik çarpması oluyor. "Münhasırlık benim için önemli. İkimiz de aksini kabul e d e n e kadar ilerlersek başka kimseyle görüşmeyeceğim ve

Senden de aynısını bekliyorum. Ama kafanda beyaz bir düğün ve iki nokta beş çocuk hayalleri kurmanı istemiyorum. Bu bana göre değil. Muhtemelen *hiçbir zaman* da bana göre olmayacak" diyor, gözlerini kısarak meramını anlatmaya çalışıyor. Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum.

Dürüstlük gerçekten çok ferahlatıcı. Bu aynı zamanda *en iyi durum senaryosu*.

"Bu değişebilir elbette. Her şeyi öğrenmeden asla hayır dememem gerektiğini öğrendim ama şu anda bunu bilmeni istiyorum."

Dürüstlüğüne takdir ediyorum.

Bu randevuyu kabul etmemin niyetini bilerek kendi gerçeğim hakkında ne hissedeceğini merak ediyorum.

Bu düşünceyi görmezden gelirken akşam yemeğim midemde hafifçe çalkalanıyor. "Tamam," diyorum.

"Tamam mı?"

"Bana uyar." Ona gülümsüyorum. Sanırım *bu konuda iyiden de öteyim*.

Benim için gerçekten işe yarıyor.

O da bana gülümsüyor ve mükemmel beyaz dişleri var.

"Tatlıyı atlayabilir misin?" diye soruyor, gözlerini yüzümden ayırmadan, başparmağıyla parmak eklemlerime vurmaya devam ediyor.

İçim daralıyor.

Randevuyu erken bitirmek istiyor. Başaramadım.

Bu konuda tek bir şansım vardı ve bu konuda tamamen, muhteşem bir şekilde başarısız oldum.

"Yürüyüşe çıkabiliriz, belki bir fırına uğrarız?" diye bitiriyor ve ben kocaman gülümsüyorum.

"Evet, bunu isterim."

Ve ciddiylim.

SEKİZ

6 Kasım
-Abbie-

Damien hesabı imzaladıktan sonra ayağa kalkarken takım elbisesinin ceketini düzeltiyor ve ben daha sandalyemi itemediğim için tam bir centilmen gibi davranıp sandalyemi benim için çekiyor. Sonra önüme geçip bana elini uzatıyor ve ayağa kalkmamı yardım ediyor.

Ayaktayken ne kadar *uzun* olduğunu görebiliyorum.

Richard'ın bu adamdan nefret etmeyi sevmesine şaşmamalı. İki güvensizliği her zaman o aptal saç çizgisi ve 1.90'lık boyuydu. İşe giderken topuklu elbise ayakkabıları giyer, kendini daha uzun hissetmek için asansörler ve başka rastgele mekanizmalar eklerdi ama benim en sevdiğim ayakkabıları giymeme asla izin vermezdi. İki inçten uzun hiçbir şey.

İki inç topuğu olan seksi ayakkabılar bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?

Şimdi, kısa bir adamda yanlış bir şey yok. Hem de *hiç*. Sorun, erkeğin ne kadar uzun boylu olduğuna o kadar çok kafa yorması ve bunun kiminle birlikte olduğunu etkilemeye başlamasıdır.

Damien'la boy konusunu asla denkleme bile sokmazdım. Ama şu anda, 1.80'lik boyum ve dört buçuk santimlik topuklu ayakkabılarım bu adamın hâlâ üzerimde yükselmesine neden oluyor.

"Sen küçük bir şeysin, değil mi?" diyor ayağa kalkmamı yardım ederken ama bana yer açmak için geri adım atmıyor.

Göğsüm neredeyse onunkine değiyor ve aramızdaki küçük hava şeridi sıcak, kışa yaklaşıyor olsak da açıkta kalan tenime bir yaz sıcak dalgası gibi sürtünüyor.

"Beş-dört yaşındayım," diye cevap veriyorum, aptal gibi ona bakıyorum ve Marilyn Monroe'nun baştan çıkarıcı havasını katmak için bana mükemmel bir replik verdiğinde bu kadar aptalca bir şey söylediğim için kendimi tekmeleyebilirim.

Bunun yerine, bir *moron* gibi davranmaya devam ediyorum. "Aslında inanılmaz derecede ortalamayım.

Ortalama bir Amerikalı kadın 1.80 boyundadır. Yani küçük değil."

Gülümsemesi daha da genişliyor ve ben de onun içinde kayboluyorum.

"Evet, ben senden bir karış daha uzunum. Sen benim için küçüksün."

"Topuklu giyiyorum," dedim. *Tanrım, Abbie! Kapa çeneni!* "5 santim daha ekliyorlar."

Bir adım geri çekilerek aramızdaki mesafeyi tekrar açıyor ve artık hava boşluğundan çıktığı için zihnim anında yeniden işleyebiliyor. Başını eğiyor, burnunda büyük bir rugan fiyonk olan yüksek ayakkabılara bakıyor, pembe ipuçları elbisemi tamamlıyor.

"Evet. Onları severim." Sözleriyle omurgamdan aşağı bir yanık akıyor. *Vay anasını.* "Onların içinde yürüyebiliyor musun?" Kaşlarım şaşkınlıkla bir araya geldi.

"Ne?"

"Bunlarla yürüyebilir misin? Çok uzunlar."

"Bunlarla sekiz saatlik bir vardiyada çalışabilirim," diyorum, çünkü çalışabilirim. *Çalıştım.*

Bu ayakkabılarla devasa kutuları depodan ön tarafa taşıyabilir, yeni malların paketlerini açabilir ve kartonları sıkıştırıcıya geri götürebilirim.

"Yani yürüyüşe çıkarsak iyi olacak mısınız?" diye soruyor ve ben gülümsüyorum.

Ön kapıya doğru yürürken *iyi olacağımı* düşünüyorum.

Vestiye geldiğimizde Damien elini uzatarak bana dönmeden önce bilet almak için cebini karıştırıyor.

"Ne?" Eline bakarak soruyorum. "Mont kontrolü."

"Pardon?" Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor, sanki şaşkınlığının sevimli olduğunu düşünüyormuş gibi.

"Vestiye biletiniz. Onu bana ver, ben de görevliye seninkini de aldrayım."

"Benim yok."

"Vestiye biletiniz yok mu? Kaybettin mi?" diye soruyor, omzumun üzerinden geldiğimiz yere, masaya doğru bakarak.

"Hayır, palto giymedim," diyorum ve itiraf etmesem de, ön kapı açılıp Kasım ayının ilk günlerinin soğuğu içeri girdiğinde, çıplak kollarıma vurduğu için *neredeyse* pişman oluyorum. Ama sonra bu elbisenin cehennem kadar sıcak olduğunu ve bir trençkotun altına saklanmaması gerektiğini hatırlıyorum.

"Palto giymedin mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor ve bir an için sarı boya bana bulaştı da bir şey mi kaçırıyorum diye düşünüyorum.

"Bu elbiseyi görüyor musun?" Sesimde bir inanmazlık ve "*aptal mısın?*" havasıyla söylüyorum.

"Evet." Cevap vermiyorum ama ona bakmaya devam ediyorum. "Güzel bir elbise."

"Böyle bir elbiseyi palto ile kapatamazsın tatlım," diyorum ve on yaşımdan beri aynada çalıştığım o kazanan gülümsememi takınıyorum. Bana iş, bahşiş, erkek ve çok daha fazlasını kazandıran gülümseme.

Ve o anda, sanırım beni Damien Martinez'e götürdü.

Çünkü bana gülümsüyor ve bu hoş bir gülümseme, daha önce görmediğim bir gülümseme.

Acaba o da benim kadar uzun süredir pratik yapıyor mudur?

"Bunu görebiliyorum." Sonra gözlerini benden ayırmadan (özellikle de kıvrımlarıma ya da göğüs dekolteme değil, ki bunun için onu takdir etmeliyim çünkü ikisi de fazlasıyla sergileniyor) bileti vestiyerde çalışan çocuğa uzatıyor. Çocuk giderken ve bir palto ile geri dönerken ikimiz de sessiziz ve Damien ona bahşiş veriyor.

Sonra Damien bana dönüyor ve parmağıyla işaret ediyor.

Tek bir hareketin bile bu kadar seksi olduğunu sanmıyorum. Tüm vücudumu görünmez alevler içinde bırakan tek bir hareket olmamıştı.

Bu adam - benden on dört yaş büyük, eski sevgilimin patronu, avukat süperstar- parmağını bana doğru uzattı ve lanet olası külotumu eritti.

Ve daha da etkileyici olanı, bir adım daha yaklaşıyorum.

O parmak hareket ediyor, birazcık dönüyor, bana dönmemi söylüyor.

Ve eğer yapmazsam lanet olsun.

"Kollar dışarı, *rubia*," diyor alçak sesle ve kulağıma, vücut ısısı çıplak sırtımda şimdi.

Bana söyleneni yapıyorum ve soğuk kumaş kollarımdan yukarı çekiliyor ve nazikçe -çok nazikçe- omuzlarıma yerleştiriliyor. Eli belime gidiyor ve yüzümü ona dönene kadar beni nazikçe çeviriyor. Çoğu bana dokunmuyor bile olsa, tüm vücudum bu etkileşimle, onun hareketleriyle yanıyor.

O zaman anladım.

Armani Prive Bleu Lazuli.

Giydiği şey bu. Her hareketinde yavaşça yayılan kolonya. Şimdi bu kadar yakınım, kokusunu alabiliyorum.

Kolonya size bir erkek hakkında çok şey söyleyebilir, özellikle de makyaj departmanında çalışıyorsanız ve *koku* konusunda bir dereceniz varsa.

Çoğu erkek aşırıya kaçır, bunu örtbas etmek, bir tür boşluğu doldurmak için kullanır.

Bazı erkekler ilk gördükleri şeyi ya da havalı bir şişenin içindeki veya bir ünlü ya da sporcu tarafından tanıtılan bir şeyi seçerler.

Damien'in parfümünü seçerken çok zaman harcadığını biliyorum. Kendisini her yönden mükemmel bir şekilde tamamlayan bu parfümde karar kılmadan önce onlarcasını denedi. Topraksı, pahalı, güçlü. Bu sadece ... o.

Kalın, bronz ve bir parmağında kırmızı taşlı geniş bir gümüş yüzük olan elleri yukarı kalkıyor ve ceketin yakalarını göğüslerimin iki yanından tutup düzeltiyor, ben ona bakarken beni biraz daha yaklaştırıyor. "İşte böyle. Bu kadar yeter. Bir dahaki sefere ceket giyersin, değil mi?" diye soruyor.

Gözlerimiz

buluşuyor.

Bir dahaki

sefere.

"Bir dahaki sefere olacak mı?" Şansımı denemek için soruyorum.

Gülümsüyor.

"Her şey benim istediğim gibi olacak bebeğim." Ben de gülümsüyorum çünkü bunu kendinden emin bir şekilde söylemesi hoşuma gidiyor.

Sanki tek bir parçası bile bir sonraki seferin olacağından şüphe duymuyor. Ve bu çok hoşuma gitti.

Bryant Park'ta yürürken buz gibi bir esinti ciğerlerimdeki havayı donduruyor. Ağaçlarda kalan birkaç yaprak can havliyle tutunurken, diğerleri kaldırımlarda sıçrıyor, binalar boyunca ve köşelerde turuncu kahverengi yığınlar halinde toplanıyor.

Yılın bu zamanını *seviyorum*.

"Üşümüyor musun?" Paltosunu göğsüme doğru çekerek soruyorum. Beni komik bulmuş gibi gülüyor, ama bu ikimizin de içinde olduğu bir şaka, bana gülüyor gibi değil ve bu iyi hissettiriyor.

Nadir, hatta.

"Hayır, ben iyiyim. Soğuğu seviyorum; sıcaktan daha iyi," diyor, bir kolunu omuzlarına doluyor ve beni kendine çekiyor. Uzun bacaklarına rağmen adımlarımız senkronize. Başımı kaldırıp ona baktığımda ileriye değil, bana baktığını görüyorum. Sokak lambaları yüksek elmacık kemiklerine ve ısıltılı gülümsemesine muhteşem gölgeler düşürüyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor gerçek bir ilgiyle. "Sıcak mı soğuk mu?"

"İkisi de," diyorum ve güldüğünde başının hafifçe yukarı kalkışını izliyorum.

"Neden nadiren doğru bir cevap verdiğinizizi hissediyorum? Her zaman ne olduğunu biliyorsun

söylemelisin." Utangaç bir gülümseme takınıyorum ama bir şeyler doğru gelmiyor. Özenle hazırladığım gizem ve entrika kişiliğim için eve çok yakın.

"Yaz mevsimini seviyorum. Ne kadar sıcak olursa o kadar iyi," diyorum ve ona biraz kendimden bahsediyorum. "Tatiller mi? Hepsinin sıcak olması gerekiyor. Eğer bronzlaşmadan dönersem, resmi bir şikayette bulunacağım." Tekrar gülüyor ve parktan Midtown'a doğru çıkarken ileriye bakıyorum. "Ama belirli zamanlarda soğuğu severim."

"Belirli zamanlar mı?" Yaya geçidine geldiğimizde tekrar ona bakıyorum ve küçük yürüyen adamın ışığının yanmasını bekliyorum.

"Cadılar Bayramı'ndan sonra 1 Ocak'a kadar. O zamanlarda soğuk olmasına izin verilir. İdeal olarak, Şükran Günü için soğuk ve sonbahar-"

"Sonbahar mı?"

"Sonbahar. Havada çürüyen yaprak kokusu olmalı." "Çürüyen yaprak kokusu, anladım," diyor ve vücudu titriyor

benimkine karşı kahkaha. Kıl payı dönüyorum ve yan tarafına bir yumruk atıyorum. Sahte bir acı sesiyle inliyor ama gülmeye devam ediyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Sonbahar yaprağı kokusu!"

"Birkaç hafta içinde havayı koklaman gerekecek. Koku doğru olduğunda bana haber ver."

Ve lanet olsun, bu hoşuma gitti. Daha ilk randevumuzu bile bitirmemişken birkaç hafta sonrası için planlar yapması ve bunu utanmadan yapması hoşuma gidiyor. Çürüyen yapraklarla ilgili olsa bile.

"Olur," diyorum, ileriye bakarak ve yüzümdeki hevesli gülümsemeyi gizlemeye çalışarak. Kolu omzumu sıkıyor.

"Peki, soğuk hava taleplerinizin geri kalanı?"

"Bunlar talep değil," diyorum gülümseyerek. "Sadece ... tercih edilen koşullar."

"Ah, tabii ki."

"Ama Doğa Ana ile herhangi bir bağlantınız varsa, lütfen benim için bir yorum kartı doldurun."

"Ne yazık ki onunla henüz tanışmadım."

"Bummer. Her neyse, Şükran Günü ve sonbahar."

"Tabii ki." Yolun karşısına geçerken bir araba bize korna çalıyor, kırmızıda sağa dönmeye çalışan bir taksi, ama Damien adama parmağını gösterip beni iterek trafikten çıkarıyor. Sola döndüğümüzde taraf değiştiriyor, onun caddenin kenarında, benim ise binalara doğru gittiğimden emin oluyor.

Mükemmel, centilmence bir dokunuş.

"Şükran Günü'nden sonra kar yağışı kabul edilebilir. Siber Pazartesi'den Noel arifesine kadar hafif tozlar. Sonra Noel arifesinde büyük bir kar fırtınası kabul edilebilir, ancak beyaz bir Noel geçirmeye yetecek kadar. Ailenizi görmeye gidemeyeceğiniz kadar değil, anlıyor musunuz? İdeal olan Noel'in karla kaplı ama güneşli ve soğuk olmasıdır."

"Siber Pazartesi mi?"

"Evet. Evde oturup alışveriş yapabilirsin." "Kara Cuma'da kar yok mu?"

"Hayır, insanlar işe gitmek için araba kullanmak zorunda. Yılın en boktan perakende gününde işe gitmek ve bir de karlı yollarla uğraşmak hiç eğlenceli değil."

Yürüyüşünü yavaşlattı ve bana baktı.

"Yani müşteriler için değil de işçiler için mi endişeleniyorsun?"

Gülümsemesi geniş ve şaşkın.

"Hiç perakende çalıştın mı?" Soruyorum ama cevabı biliyorum.

"Hayır, çalıştığımı söyleyemem."

"Eğer çalışmış olsaydınız, Kara Cuma'da perakende satış yapmanın ne kadar korkunç olduğunu bilirdiniz. Bütün hafta sonu tam bir cehennem. Yani hayır. Şükran Günü'nden sonraki hafta sonu kar yağışı kabul edilemez."

"Anladım," dedikten sonra bir standın önünde durur.

"Sıcak çikolata?" diye soruyor ve bu sorudaki bir şey çok sağlıklı ve beklenmedik. O sipariş vermeden önce gülümseyip başımı sallıyorum.

Bana dumanı tüten fincanı uzatırken, her ikisine de ekstra krem şanti istemiş ve çalışan için sağlıklı bir bahşiş bırakmışken, küçük bir parçam panikliyor.

Çünkü bu adama aşık olmak çok kolay olurdu.

Çok kolay.

DOKUZ

6 Kasım
-Damien-

"Burayı seviyorum," diyor Abbie, minik ellerinden biri sıcak çikolata fincanını tutarken diğeri caddenin karşısındaki büyük Rockefeller Center tabelasını işaret ediyor. Şöyle yazıyor: "Çok Yakında: Rockettes'in Başrolde Olduğı Noel Gösterisi!"

"Öyle mi?" Bir kolumu beline dolayıp onu kapalı bir mağazanın girişine doğru çekerken, telaşlı ve aceleci New Yorkluların bir ileri bir geri koşuşturmalarını, taksiye yetişmek için ellerini kaldırmalarını ya da görünmez bir Bluetooth kulaklıkla birileriyle tartışmalarını izliyorum. Normalde ben de onlardan biriyim.

Şehrin tadını çıkaramayacak kadar meşgulüm, etrafımda olup bitenler hakkında endişelenemeyecek kadar meşgulüm. Hayatım boyunca New York'ta yaşadım - bir sonraki durağıma koşmak, omzumu çevirmek, yavaş yürüyenleri geçmek, yaya geçidine dönen bir taksi şoförünü ters çevirmek kanımın bir parçası.

Hepsi bunun bir parçası.

Ama bugün kendimi bir turist gibi hissediyorum, tatil dönüşümüne başlayan şehirde kolumda muhteşem bir kadınla dolaşıyorum.

Ve lanet olsun, o muhteşem. Dar pembe bir elbiseye sarılmış kum saati kıvrımları, gök yüksek topuklu ayakkabılar ve sırtından aşağı inen gevşek sarı bukleler. Ofistekiler bir tipim olduğum konusunda şaka yapıyor ve dürüst olmak gerekirse var.

Ve Abigail Keller tam benim tipim.

Çoğu insan bir tipe sahip olmayı kötü bir şey olarak görür. Ben bunu hiç anlamadım.

Ben meşgul bir adamım.

Nelerden hoşlandığımı, bir kadında ne görmek istediğimi, beni neyin tahrik ettiğini ve kiminle daha fazla zaman geçirmek istediğimi biliyorsam, neden yeni bir şey deneyeyim?

Bir tipe sahip olmak basit ve etkilidir.

"Küçükken kız kardeşimle Rockettes'in bir VHS kaseti vardı. Ben de onlardan biri olmak isterdim" diyor, sesi kısık ve ona baktığımda gözleri hayallere dalmış, caddenin karşısındaki binaya kilitlenmiş.

"Sen neden değildin?" diye sordum. "Bir şeyi var edebilecek biri varsa o da sensin gibi geliyor." Gülüyor, ama sanki gerçeğe çok yakın bir şeye değinmişim gibi biraz tedirgin.

"Öncelikle berbat bir dansçıyım. Ve kardiyodan nefret ederim" diyor, gözlerini Rockefeller Center'dan ayırıp bana bakıyor, dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor, sonra da yanlış cevap vereceği endişesiyle dudağını ısırtıyor.

"Kardiyodan nefret mi ediyorsun?" Gözlerim kasıtlı olarak vücudunda gezinirken soruyorum.

Kardiyodan nefret eden biri için iyi durumda olduğunu mu yoksa birkaç saat içinde onunla birlikte kardiyo yapmak istediğimi mi kastettiğimi bilmiyorum ama her iki durumda da gözle görülür bir ürperti içinden geçiyor. Gülümsüyorum.

"Terlemeyi sevmiyorum. Rahatsız edici. Ayrıca cildim ya da saçım için de iyi değil."

"Ahh. Elbette. Bu muhteşem saçlarınla uğraşmak istemezdim," diyorum ve elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Kaskatı kesilmiş parmaklarım soğuk bir uyuşukluk noktasına yaklaşmış olsa da, ne kadar yumuşak olduğunu hissedebiliyorum. Aklıma bu saç başka bir durumda tuttuğum, altın sarısı saç tellerinin elime dolandığı an geliyor. Konuyu değiştiriyorum.

"Peki, hiç gittin mi? Rockettes'i görmeye?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak soruyorum. Bunu yaptığımda, parmak eklemim boynundan aşağıya iniyor ve hâlâ içinde olduğu ceketimde duruyor. Dili dışarı çıkıyor ve dudaklarını yalıyor, dudakları pembe pembe, kakao kalıntılarını tatmak için ayrılıyor ve kendimi ayarlamamak için içimdeki her şeyi alıyorum.

Elinden tutup daireme sürüklemek için değil.

Sakin ol Martinez.

"Hayır, henüz değil. Bir yıl sonra," diyor hüznle, ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümseyerek.

Bu kadın tehlikeli.

Tehlikeli olan iyi türden.

"Her yıl şirketim orada bir parti düzenler." Onu önümde hareket ettiriyorum, ağzım kulağına gelecek şekilde eğiliyor ve vücudunu yukarı kaldırıyorum, böylece

Benimkini. Elim yukarıya, Gökkuşığı Odası'na doğru hareket ediyor. "Büyük bir şey, yiyecekler, içecekler, terfi duyuruları, emeklilikler, hepsi var." Bu, şirketimizi *-ailemizi-* kutlamak ve onlara bizim için ne kadar önemli olduklarını hatırlatmak için bir gelenek. Eğer çalışanlarınıza aileden biriymiş gibi davranırsanız, daha sıkı çalışırlar ve daha sadık olurlar. Onlara daha fazla güvenebilirsiniz.

"Siz . . . misafir getiriyor musunuz?" Abigail güzel yüzünde tuhaf bir ifadeyle soruyor ve ben de acaba sorduğu için gergin mi, çok erken çok fazla şey mi ima ediyor diye merak ediyorum.

"Neden, davetiye almaya mı çalışıyorsun?" Dudaklarımda bir gülümsemeyle ona doğru dönerek söylüyorum. Gözleri endişeyle açılıyor, belki de endişeli. Soğuk elim kalkıyor, rüzgârın savurduğu saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve boynuna bırakıyorum. "Seni getirdim bebeğim," diyorum, tatlı ve çiçekli kokusunu içime çekerek. "Eğer burada işler yolunda giderse, seni de getireceğim. Seni koluma takmak, birlikte fazladan zaman geçirmek istemediğim insanlarla dolu bir odaya girip hepsinin gözlerinin sana çevrilmesini ve kıskançlığın artmasını hissetmek benim için bir onur olurdu. Benim olanı istemelerini izlemek."

Gözlerindeki bakış mutlu ve kederli bir karışıma dönüşüyor, sanki söylediklerimden hoşlanıyor, ama bu onun için basit, açık sözcüklerden daha fazla anlam ifade ediyor ve Tanrım, gözlerine bu bakışı kimin koyduğunu bilmek istiyorum.

Hangi pislik bu mükemmel kadın örneğini gördü ve bunu istemediğine karar verdi?

Sormak istiyorum.

Bunun yerine eğilip alnımı onunkine bastırıyorum ve onu içime çekiyorum.

"Seni öpmemde bir sakınca var mı Abigail?" Sözcükler ancak fısıltı halindeydi ve New York'un kalabalık bir caddesinde bu kadar sessiz konuşulduğunda sözlerimi duymamanız gerekirdi.

Şehrin gürültüsü ve koşturması içinde kaybolmaları gerekiyor ama o onları duyuyor.

Biliyorum çünkü dudakları aralanıyor, gözleri ağırlaşıyor, küçük bir eli göğsüme gidiyor ve başını sallıyor.

Ve sonra yıllardır yaptığım gibi hayatı kendi ellerime alıyorum, istediğimi buluyorum ve onu benim yapıyorum ve tam orada Rockefeller Center'ın önünde Abigail Keller'ı öpüyorum ve dünya yavaşlıyor.

Tadı sıcak çikolata ve tropikal hindistan cevizi dudak parlatıcısı gibi. Yine de onda işe yarıyor ve acaba bu sadece o mu diye merak ediyorum - *o olduğu* için bir şekilde birlikte çalışan zıtlıkların garip bir karışımı.

Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve birkaç uzun vuruş boyunca öyle kalıyoruz, çenesindeki elim onu daha da yaklaştırmadan ve dilim dudağına dokunmak için dışarı çıkmadan önce ilk öpücüğün basitliğinin tadını çıkarıyoruz.

Beni içeri aldı.

Sonra bir adım daha yaklaşıp onu vitrin camına yaslıyorum, vücudumu onunkine bastırıyorum, benden neredeyse bir karış kısa olmasına rağmen nasıl olup da bana mükemmel bir şekilde oturduğuna hayret ediyorum.

Eli yukarı kalkıyor, saçlarımı kavırıyor, beni kendine yakın tutuyor ve ağzına doğru inliyorum.

Onu istiyorum.

Her şeyi onunla, ondan istiyorum.

Bu kadını uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Yoldan geçen rastgele biri "Bir oda bulun!" diye bağırıyor ve bu anı bozsa da ona olan bağlılığımı koparmıyorum, sadece gözlerimi bile hak etmeyen kaba insanı terslemek için bir elimi ve tek bir parmağımı kaldırıyorum.

"Yapmalıyız," diyorum dudaklarına fısıldayarak. Kaşları bir araya geliyor, orada küçük bir kırışıklık oluşuyor ve açıklamadan önce orayı öpüyorum. "Bir oda tutun." Dudaklarımı ona bir kez daha bastırıyorum, nazik bir fırça, saçımdaki eli beni orada tutmak için daha sıkı kavırıyor ve bunu kasıtlı olarak yaptığını sanmıyorum. Bir içgüdü. Ama geri çekiliyorum. "Benimle eve gel," diyorum, ne cevap vereceğinden emin olmadan. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Hava soğuk ve bu randevuyu bitirmek istemiyorum." Gülümsüyor, çok tatlı ama altında şeytani bir his var. Muhtaç. "Yine de ne isterseniz yapmaktan mutluluk duyarım, Bayan Keller," diyorum, sesim daha hırçın.

"Tamam," diyor hınzır bir gülümsemeyle ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Elini tutup kaldırma doğru adım attığımda ve unuttuğum sıcak çikolata bardağımın olduğu elimi kaldırdığımda, koluma tek bir kar tanesi düşüyor.

Bu, uzun zamandır kendimi tamamen yalnız hissetmediğim ilk tatil olabilir.

ON

6 Kasım
-Damien-

"Bu benim," diyorum, kapıyı açıp Abigail'in yanımdan geçip gitmesine izin vererek. Kokusu onu takip ediyor, o tatlı, eşsiz koku ve bir kadının sürdüğü parfüm hiçbir zaman ilgimi çekmemiştir, ama bu?

Onunla ilgili her şey ilgimi çekiyor.

Daireme girip etrafa bakınırken topukları parkeye vuruyor.

Koyu renkli ahşap ve rahat deri koltuğa, birkaç ay önce bir yardım gecesinde çok fazla para harcadığım ahşap tablolara bakarak, "Güzel," diyor. Gözleri tekrar bana döndüğünde parıldıyor. "Tam da pahalı bir avukattan beklediğim gibi." Gülümsemesi genişliyor ve sanırım bu onun tarzı olmalı - etkilenmeyi reddediyor, sivri iğneler yapıyor, ama hepsini eğlenerek yapıyor.

Ben de sevdim.

"Beni kıyaslayabileceğin çok avukatın var mı?" Yaklaşarak soruyorum, öyle demek istemiyor ama gözlerinde hızlı bir güneş parlaması oluyor ve sonra tekrar siren kalkanının arkasına geçiyor. Kayıt altına almaktan başka bir şey yapamayacağım kadar hızlı oldu -şaşkınlık mı, panik mi yoksa öfke mi olduğunu söyleyemem ama oldu.

"Hayır. Sadece sen," diyor, ben yaklaşırken eli göğsümde geziniyor. Parmaklarının ucu parlak, kız pembesi ve ben bunu tatlı, hatta çekici buluyorum. Bu kadın tam bir kadın, utanmadan klişelere boyun eğiyor. Bir elimi beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Güzel," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ben paylaşmam." Topuklu ayakkabılarının içinde ona ulaşmak için eğildiğimde dudaklarımız o kadar yakın ki, kendi nefesime karşı hızlı nefes alışını hissedebiliyorum. "Anlıyor musun?" Cevap vermiyor, gözleri büyülenmiş gibi benimkilere kilitlenmiş. Elimi çıplak boynunun yan tarafına götürüyorum, nabzının tenimde hızla attığını hissederek keyifleniyorum.

"Paylaşmıyorum, Abigail. Bunun ciddi olmayabileceği konusunda anlaşmıştık, ikimiz de şu anda bunu aramıyoruz, ama ben paylaşmıyorum. Ben çok sahiplenici bir adamım. Benim olan benimdir." Dili uzanıyor, pembe dudaklarına dokunuyor ve *hafifçe* dudağıma değiyor.

Kahretsin, bu kadını istiyorum.

En son ne zaman bir kadını bu kadar çok istediğimi söyleyemem.

"Cevap ver, Abigail. Evet dersen benim olursun. Hayır dersen seni aşağı indirir, eve bırakır ve harika bir gece geçirdiğin için teşekkür ederim."

Sessizlik beni neredeyse

öldürüyor. Ama bastırmıyorum.

Bazen savaş, bir sohbetin sessizliğinde kazanılır.

Ve sonra dudakları tekrar ayrılıyor ve kelimeler sıcak bir nefesle çıkıyor.

"Evet, Damien. Anlıyorum."

"Şimdilik benim misin?" Onaylamak için soruyorum.

"Ben senimim, tatlım." Sözleriyle inliyorum, belindeki elimi kullanarak onu tamamen içime çekiyorum ve kendimi karnına sürüyorum. Dudaklarından küçük bir inilti çıkıyor ve sonra benimkini onunkine kilitlediğimde kesiliyor.

Ve sonra öpüşüyoruz, çılgınca, muhtaç ve bir öpücükte isteyebileceğiniz her şey ve *o benim*. Yavaşça hareket ediyorum, onun içinde o kadar kaybolmuşum ki etrafımı tam olarak anlayamıyorum, ta ki o deri koltuğun arkasına çarpana kadar.

Ellerimi kalçalarına götürüyorum, oraya tüneyene kadar kaldırıyorum ve sanırım bir parçam pantolonumu kolayca çıkarabilir, elbiseyi yukarı kaydırabilir ve onu tam burada becerebilir. Özellikle de kolları boynuma ve bacakları kalçalarıma dolandığında.

Evet, onu burada becerebilirim.

Onu öpmeye devam ediyorum, dudakları henüz benimkileri terk etmedi ve elleri başımın arkasındaki kesilmesi gereken uzun saçlara gömülmek için hareket ediyor. Bir elimi kalçasında bırakıyorum, diğer elim boynunu sarmak için yukarı doğru hareket ediyor, onu öptüğüm yerde tutuyor, tam istediğim yerde.

Nabızı deli gibi atıyor.

Sertleşmiş sikim dar elbisesinin yukarı doğru sıyrıldığı ortasına değene kadar daha da yaklaşıyorum.

Ve sonra *inliyor*.

Ses derin, göğsünden kopuyor ve ihtiyaç ve arzu dolu ve o zaman onu burada beceremeyeceğimi anlıyorum.

Onu çıırılçıplak soymalıyım; tadına bakmalıyım. Bu kadını kesinlikle yok etmeliyim.

Yatağında.

Ondan ayrılarak bir adım geri çekiliyorum ve elimi uzatarak inmesine yardım ediyorum. Ben konuşurken neredeyse kafası karışmış, kaybolmuş görünüyor. "Gel," diyorum ve şimdi burada bile bana meydan okuyacağını bilmeliydim. Pembe dudakları bir kedi gülümsemesiyle yukarı kalkıyor.

"Planlıyorum," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Elini tutuyorum, diğer elim boynunun arkasına geçip onu yatak odama götürmeden önce bir kez daha dudaklarıma bastırıyor.

Tıpkı daireme girdiğinde yaptığı gibi, elimi bırakıp içeri adım atıyor ve hala ona çok büyük gelen lanet ceketimin içinde etrafa bakıyor.

Konuşmaya, odam hakkında yorum yapmaya gidiyor, eminim, ama ben nezaketi geçtim. Seni tanımayı ve küçük konuşmaları geçtim.

Bu kadının tadına bakmaya hazırım.

"Dur," diyorum ve şaşırtıcı bir şekilde dediğimi yapıyor, parkenin üzerinde durup bana bakıyor. Sırtı yatağın ayak ucuna dönüktü ve orada öylece duruyordu, güzel, mükemmel ve hayal edebileceğim her şey.

Bakalım rüyalarımın geri kalanına uyacak mı?

"Ceketini çıkar," diyorum, yavaşça takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor, gözbebekleri geniş ve heyecanlı, ama göğsünün derin, kontrollü nefeslerle yükselip alçaldığını görüyorum.

Ve sonra elleri omuzlarına gidiyor, parmaklarının uçları büyük boy paltoyu yere düşene kadar nazikçe geriye itiyor.

Dudaklarımı yalıyorum, hindistan cevizi, kakao ve Abigail'in tadını alıyorum. "Elbise," diyorum, ne yapacağından emin değilim.

Ama ellerini arkasında hareket ettirmezse, bir fermuar bulup durana kadar gözden uzakta aşağı doğru hareket ettirmezse lanet olsun. Bir an için, bir dahaki sefere bunu nasıl yapacağımı düşünüyorum. Fermuarını açıp onu soyacağım. "*Bir dahaki sefere*" için *şimdiden çok heveslisin, değil mi Martinez?*

O pembe tırnaklar omuzlarına doğru hareket edip askıları yana kaydırıldığında sesi dinlemeyi bırakıyorum. Elbise yere düşüyor ve gözlerim onu takip ediyor, ayaklarının onu arkasından tekmelemek için nazıkçe hareket edişini izliyorum.

Sonra gözlerim tekrar yukarı kayıyor ve onu ilk kez gerçek anlamda görüyorum.

Rüyalar. Bu kadından yapılmışlar.

Pembeyle kaplı gür, dolgun kıvrımlar şimdi neredeyse şeftali pembesi teniyle eşleşen en açık pembe renkte ince dantellerle zar zor kontrol altına alınıyor. Straplez tarzı sütyen göğüslerini kavrayıp kaldırıyor, küçük bir bele ve yumuşak bir göbeğe doğru ilerliyor. Aynı pembe dantelden küçük bir parça, tertemiz kalçaların üzerinde yükselerek siyah topuklu ayakkabılara kadar iniyor.

Orta sayfa güzeli olabilir.

Her gece görüntülerle mastürbasyon yapardım.

Ve sonra beklemediğim bir şey yaptı.

Narin bir kol kendi üzerinde hareket ederek kalçasını kavıyor ve orada kalıyor.

İlk başta, iç çamaşırını aşağı indirmek üzere olduğunu ya da kaşıntısı olduğunu ya da ... bir şey olduğunu düşünüyorum.

Ama orada kaldığında, kaşlarım çatılıyor ve gözlerimi onun muhteşem vücudundan yüzüne kaydırıyorum.

O küçük beyaz dişler dudağına gömülmüş. Gergin.

Hayır, gergin

değilim.

Kendini

beğenmiş.

Hayatta olmaz.

Kesinlikle olmaz.

"Çek şu elini bebeğim," diyorum, aramızda hâlâ birkaç metre varken tek bir adım ileri atarak. Elini bırakıyor ve ben de takım elbisemin ceketini silkip kol düğmelerime başlamadan önce köşeye fırlatıyorum. Gözlerim Abigail'in gözlerinde kalırken onlar bir çınlamayla yere düşüyor.

"Bunu burada yapamazsın. Benimleyken olmaz. Eğer istediğimi yaparsam, asla. Ama burada değil," diyorum gömleğimin düğmelerini iliklemeye başlayarak.

"Ne?"

"Kendini koru. Benim olduğunu kabul ettin. Bu vücut benim. O vücudu çok seviyorum. Bunu benden saklamanla uğraşmayacağım." Gözleri irileşti ve ben de bu bakışı sevdim. Şaşkınlık, gerçek ve her şeyi tüketen.

"Damien, ben sadece . . . Göbeğim var."

"Umurumda değil." Her kelimeyi telaffuz ederek ne demek istediğimi açıkça belirtiyorum. "Ne düşündüğün umurumda değil, geri bu zihniyeti değiştirmeyi planlıyorum. Sana ne söylendiği ya da kimin söylediği umurumda değil. Eğer bunu senden duyarsam çok kızarım." Başını yana eğiyor, bukleleri omzunun üzerinden düşüyor ve bana "ciddi ol" der gibi bakıyor.

"Damien, seni becermem için iltifat etmen gereken kız ben değilim." Elleri kalçalarına gitti, o alingan tavrı yine ortaya çıktı ve kahretsin, bu kısmı da hoşuma gitti.

"Bunu biliyorum." Yüzüne şaşkınlık öküyor. Tanrım, onu okumak çok kolay. Duvarları yıkıldığında her düşünce ve duygu yüzüne yansıyor. "Ben senin egonu tatmin etmek için iltifat eden bir adam değilim Abigail. Bunu anladığını sanıyordum." Ellerim hareket ediyor, önce kemerimi, sonra pantolonumun düğmesini, sonra da fermuarını özüyor. Gözleri tüm bu süre boyunca beni izliyor. "Harikasın. Bir rüya gibisin. Eğer izin verseydin, telefonumu alır, fotoğraflarını eker, içine giremediğim her gece onlara mastürbasyon yapardım." Dili dışarı çıkıyor, dudaklarını yalıyor.

Sinir, evet, ama aynı zamanda merak. Gülümsüyorum.

"Bugün değil, *Rubia*. Ama başka bir gece ..." Sesimin kesilmesine, olasılığın aramızda asılı kalmasına izin verdim. "Ne olursa olsun, benden saklanmayacaksın." Pantolonum yere düşüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce ayakkabılarımı tekmeliyorum.

Sadece bir adım uzaktayken, gergin, beklenti dolu nefeslerini tenimde hissedebildiğimde, elimi karnına koyuyorum. Gözleri büyüyor, panikliyor ve yumuşak tenine dokunuyorum ama sadece "hayır" anlamında başımı sallıyorum ve sonra yavaşça yukarı doğru hareket ediyorum.

"Benim," diyorum, aldığı her nefesi hissedebildiğim dar beline, göğüslerinin arasına doğru ilerliyorum. Elim hareket ediyor, orta parmağım dantel kapların üst kısmının altından geçiyor ve göğsü serbest kalana kadar aşağı çekiyor. Elim göğsünü kavırıyor, başparmağım sert meme ucunu okşarken o hızlı bir nefes alıyor. "Benim," diyorum ve işlemi diğer elimle tekrarlıyorum. "Benim," diye tekrarlıyorum. Geniş, yeşil gözlerine bakıyorum ve bir elimi beline dolayarak onu kendime çekmeden önce gülümsüyorum.

"Eğer bunu yaparsak, bu benim. Bu vücut benim. Bunu benden saklamaya çalışırsan mutlu olmam," diyorum dudaklarına karşı, tenleri birbirine değiyor.

Cevap vermiyor, sadece kocaman gözlerle bana bakmaya devam ediyor. "Anlıyor musun, Abigail?"

"Evet, Damien," diyor, kelimeler nefes nefese, ve ben gülümsüyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, sözcüklerle gözbebeklerinin büyümesini izliyorum ve onu öptüğümde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Öpücük tatlı değil. Gülümseme dolu da değil. Dişler, diller, ağır nefesler ve o pembe tırnaklar omuzlarıma batıyor ve ben onu sırt üstü yatırıp yatağın ayak ucuna bastırıp aşağı itiyorum. Orada oturuyor, dirseklerine yaslanıyor ve bu kadının benim alanımda evindeymiş gibi görünmesini *beceriyor*. Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle gülümsüyor, sanki her türlü öz-bilinç pencereden uçup gitmiş gibi ve bu da hoşuma gidiyor.

Yavaşça, onu izlerken, bir, iki adım geri çekilip onu içime alıyorum ve bu mesafeyi gözlerini üzerimde gezdirmek için nasıl kullandığını kaçırmıyorum, özellikle de boksörlerimi aşağı indirip yere düşene kadar iterken. Sonra küçük dili dışarı çıkıyor, dikkatle izlerken dolgun dudaklarını yalıyor.

Şeker ve baharat gibi ve tadının da öyle olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Yatağının ayakucunda diz çökerek bir parmağımı dantelin ortasında gezdiriyor, kumaşın zaten nemli olduğunu hissediyor ve bu hareketle ciğerlerinden çıkan havanın hafif vınlamasını dinliyorum.

"Tanrım, çok güzel görünüyorsun, hepsi benim için kendi ziyafetim gibi hazırlanmış," diyorum, parmağımı zaten sırlıklam olduğunu bildiğim çizgide yukarı ve aşağı doğru gezdiriyorum. Parmağım kumaşla teni arasındaki çizgiye doğru ilerliyor, kalçasının amıyla birleştiği yerden aşağı iniyor ve sırlıklam olduğunu doğruluyor. "Tadının nasıl olduğunu görmek için bir saniye daha bekleyemem."

"Bu Damien değil. Damien-"

"Bu amcığı yiyeceğim Abigail," diyorum, başparmağım külotun köşebentine takılıyor ve bana görüne kadar yana doğru çekiyorum.

İsa Mesih. Mükemmellik. Sikim aynı fikirde sallanıyor.

"Sanmıyorum..." Cennetine bakmayı bırakıp gözlerimi vücudunda gezdiriyorum; göğüsleri hâlâ sütyeninin kaplarından kurtulmamış, dirsekleri yatağa dayalı, sarı saçları yatağa dökülüyor.

"Seni hiç yalayan oldu mu?" Bir parmağım onun ortasından aşağıya doğru iniyor ve ıslaklığını yakalıyor. En tepeye ulaştığımda, şişmiş klitorisini yumuşakça daire içine alıyorum ve tüm vücudu titriyor, dudaklarından küçük bir inilti çıkıyor. "Cevap ver bana."

Başını sallıyor.

"Kimse yok mu?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Bu . . . Erkekler bundan hoşlanmaz." Her şeyi bırakıp ciddi olup olmadığına karar vermek için ona bakıyorum. Dudağı yine dişlerinin arasında, o kendinden emin tül düşüyor ve daha önce gördüğüm güvensiz tarafını ortaya çıkarıyor.

Bunun üzerinde çalışmalıyım.

"Erkekler olmayabilir, bebeğim. Ama erkekler? Erkekler, kafaları bacaklarının arasındayken bir kadına isimlerini haykırtmaya bayılırlar." Yine tüm vücudu titriyor ve titrek bir nefes alırken dişleri dudağından ayrılıyor. "Tamam mı?"

Ne kadar istesem de, o rahat değilse bunu yapmayacağım. Bunu atlamak beni öldürse bile.

Ama sonra onu görüyorum - başının en küçük, en tatlı sallanışı, çenesinin biraz aşağıya eğilmesi ve başımı aşağıya eğmek, dilimi ona doğru düzleştirmek ve açıklığından klitorisine doğru ilerletmek, tepedeki hassas noktayı emmek için ihtiyacım olan tüm güvence bu.

Yüksek sesle ve derinden inlerken kollarını bırakıyor, sırtı yatağa düşüyor. Dilim hızlı bir şekilde klitorisinin üzerinde geziniyor ve sırtı yataktan kalkarken sesi daha da yükseliyor, keşke izleyebilsem dediğim bir şekilde eğiliyor.

"Tanrım, lanet olsun, Damien!" diye bağıyor. Dudaklarındaki isimim, boştaki elimle sikimi okşayarak aşağı uzanmamı sağladı. Onu yemeye devam ediyorum, burnum klitorisine sürtünürken dilimle amını beceriyorum, sonra klitorisini tekrar emmek için yukarı çıkıyorum. Mırıldanıyor, inliyor, beni yaklaştırmaya, *kendini* yaklaştırmaya çalışıyor. Gözümün ucuyla eli yukarı kalkıyor, sonra tekrar yatağa dönüyor, kararsız.

Ne istediğini biliyorum.

Elini sikimden çekip bileğini kavriyorum ve başımın üzerine gelene kadar hareket ettiriyorum. Parmakları anında saçlarımin tellerine dolanıyor ve daha sert bastırarak ihtiyacı olanı talep ediyor.

Klitorisine karşı inliyorum, bunu seviyorum, ona her şeyi ve daha fazlasını vermek istiyorum ve titreşimler onun daha da yüksek sesle inlemesini sağlıyor. Bileğindeki tutuşu bırakarak, klitorisini emip kısıtırken iki parmağımı girişine doğru hareket ettiriyorum, kolayca içeri kayıyor ve isimimin başka bir derin inlemesini ikna ediyorum. Onu becerirken, eli başıma daha sert bastırıyor ve lanet olsun, eğer amına karşı gülümsemezsem.

"Kahretsin, evet, Damien, kahretsin! Tam orada, tam orada, yapacağım-" Ve sonra duruyorum.

Başımı yukarı kaldırıyorum, parmaklarımla onu becermeye devam ediyorum ama ona bakıyorum. Onaylamayan bir sesle miyavlıyor ve ben de ona kıkırdıyorum.

"Damien!" diyor, sesi çaresiz. "Çok yaklaştım!"

"Biliyorum bebeğim. Seninle ilgileneceğim, merak etme." Parmaklarımı içinde gezdirmeye devam ederken kalçaları sallanıyor, dudaklarından küçük inlemeler ve sızlanmalar geliyor, G noktasına bastırıyor, her bir hareket onu seğirtiyor.

"Damien, lütfen!" Nefes nefese, dönüyor, onu uçurumun kenarına götürecek bir şey arıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var!"

"Sikimi istiyor musun bebeğim?" Üçüncü parmağımı içine sokup onu gererken ayağa kalkarak soruyorum. Bu hisle ağzı açık kalıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. Bacaklarının arasında duruyorum, bir elim meme ucunu çimdiklemek için hareket ediyor. "Öyle mi, Abigail?"

"Tanrım, evet, lütfen!" Şimdi yalvarıyor ve bu gerçekten hoşuma gidiyor.

"Bir şey mi aldın?" Elimi külotunun kenarına götürerek soruyorum. Parmaklarımı ıslak amımdan çektiğimde, onaylamaz bir tavırla miyavlıyor. Gülümsüyorum. "Hap mı, RİA mı?"

"RİA'm var. Bu hafta test yaptırdım, temiz çıktı" diyor ve benim onun yakın zamanda test yaptırdığını düşünecek zamanım bile olmuyor.

"Ben temizim," diyorum, külotunu indirip ıslak kumaşı bir kenara atarak.

"Becer beni, Damien," diyor, sesi alçak, gırtlaktan gelen bir talebe dönüşüyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Hâlâ onunla ıslak olan elimle sikimi tutuyorum, ona bakarken diğer elim kalçasında.

"Emin misin? Prezervatif alabilirim-"

"Seni şimdi içimde istiyorum," diyor ve gözlerinde bir yalvarış var, bakışları sesiyle eşleşiyor. "Lütfen, Damien. Sik beni."

Ve ben kimim ki güzel bir kadına istediğini vermeyeyim?

Sikimin başını ıslak merkezine sürüyorum, kendimi girişine hizalamadan önce bu hisle inliyorum. Yatak onu bu şekilde sikmek için mükemmel bir yükseklikte.

Orada duruyorum, bir santim içeride, sıcaklığının içinde zonkluyorum ve dudaklarımı yalayarak ona bakıyorum.

"Gözler, bebeğim," diyorum. "Seni ilk kez doldurduğumda gözlerini istiyorum." Gözleri benimkilere doğru kayıyor, *o kadar itaatkâr* ki, ben yavaşça hareket edip onu doldururken bakışlarımızı kilitliyoruz, dar amcığına girerken kalçasını sıkıca kavriyorum.

Kahretsin, bu kadın cennet gibi. Kesinlikle mükemmel, benim için yaratılmış.

Kelimeler tutarsız bir bilinç akışı içinde zihnimde dönüp duruyor. Onu doldururken beynimin tek ve belirli bir düşünceye konsantre olamadığını fark ediyorum.

Ve sonra içeri girdim, ben ayaktayken kalçalarımız birbirine bastırıyor ve o sırtını yatağıma yaslıyor. Yavaşça geri itmeden önce bir santim dışarı çıkıyorum. Aşağıya baktığımda, sikimin bu işlemi tekrarladığını izliyorum, bir inç dışarı kayıyor, tekrar içeri kayıyor ve sikimin bu kadının içinde kaybolmasından daha seksi bir şey gördüğümü sanmıyorum, her seferinde beni sıkıştırdığını hissediyorum.

"Oh, Tanrım, lanet olsun, çok doluyum." Yüzü tavana dönük, ağzı açık bir şekilde inliyor.

"Seni doldurmamı seviyor musun, bebeğim?" Soruyorum, şimdi daha uzağa hareket ediyorum ve sonra çarpıyorum.

"Siktir, evet!"

"O güzel amını sikmemi ister misin, Abigail? Hoşuna gider mi? Yoksa yavaşça devam edip, paramparça olana kadar sana işkence mi edeyim?"

"Lütfen, Damien, sik beni. Sik beni!" Gülümsüyorum ama kabul ediyorum, dışarı çıkıyorum, içeri giriyorum. Dışarı çıkıyorum, içeri giriyorum.

Her hareketimde göğüslerinin zıplayışını, itişlerimle birlikte hareket edişini izliyorum, ta ki narin eli yukarı çıkıp karnını sıyrana, sonra dolgun göğüslerini avuçlayıp bir meme ucunu sıkana ve daha yüksek sesle inleyene kadar.

"Daha sert, lütfen!" diye yalvarıyor, başı dönüyor.

Benim için yapılmış.

"Evet, bebeğim. Hoşuna gitti mi?" Bir elimi geri çekip kalçasının yan tarafına vurarak soruyorum.

"Lütfen, Tanrım, lütfen!" Ona çarpmaya devam ediyorum, onu daha sert beceriyorum, yatak başlığı her itişte duvara çarpıyor, ama umurumda değil. Sadece Abigail var, inliyor ve kıvranıyor, sikim ona her battığında zonkluyor.

Sonra eli vücudundan aşağıya, karnından aşağıya, bacaklarının arasına kadar kayıyor. Serbest dirseğine doğru hareket ediyor, gözleri onu becermemi izlemek için kayıyor. Bacaklarının arasındaki eli, işaret ve orta parmaklarının arasındaki boşlukta içinde kaybolduğum yeri hissedene kadar ayrılıyor.

"Oh, Tanrım, siktir. Bu çok ateşli," diye mırıldanıyor birleştiğimiz yeri izlerken.

"Çok güzel," diyorum, gözlerim aynı yere kilitlenmiş, her hamlede bana sürtünen parmaklarının verdiği hissi seviyorum. "Benim için yapılmış. Bu amcık sikimi almak için yaratılmış," diyorum nefesimin altında. Nerede olduğundan emin değilim

Bu kelimeler nereden geliyor, anın içinde o kadar kaybolmuşum ki, o yanıma gelene kadar orgazmımı tutmaya çalışırken düzgün düşünemiyorum.

Amının sıkışma hissinden çok uzakta olamaz.

Eli birleşmemizi hissettiği yerden hareket ediyor, başparmağı klitorisini okşayana kadar yukarı ve aşağı hareket ediyor ve derin inliyor, etrafımda spazm geçiriyor.

Ama benim istediğim bu değil.

Elim hareket ediyor, onunkini tutuyor ve tekrar memesine yerleştiriyor. "Bugün değil, *Rubia*. Bugün benim sikimle boşalacaksın," diyorum, öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırarak.

"Damien, yapamam-" diye başladı, benimle tartışıyordu.

"Yapacaksın, Abigail," diyorum, gözlerimi onunkilere kilitliyorum ve hareket ettiğimde gözlerinin genişlemesini izliyorum, G noktasını sıyrıyorum ve ondan düşük bir inilti çıkarıyorum. Bu ses beni sınıra yaklaştırıyor ve onun içine boşalmam gerekiyor. Kadını doldurmak için duyduğum ilkel dürtü neredeyse dayanılmaz. "Sadece benim sikim seni sikerken boşalacaksın. Bir dahaki sefere, etrafımda patlayana kadar klitorisini ovacağım, ama bu sefer?" Tekrar sokuyorum ve o inliyor. "Bu sefer sana gerçek bir erkeğin kadınına nasıl becerdiğini göstereceğim."

Elimi yukarı doğru hareket ettirmeye devam ediyorum, ta ki elim boynuna gelene kadar, bronz tenim onunkiyle kontrast oluşturuyor ve bakışlarında kayboluyorum.

Ama daha çok sevdiğim şey, beni yakınlıktan neredeyse oraya götüren şey, boynunun her iki tarafına hafifçe bastırdığımda, isterseniz bir test. Boğazından kaçmaya çalışan sesi hissettiğimde, göz kapaklarının bir saç teli kadar alçaldığını izlediğimde ve etrafımda sıkıldığını hissettiğimde aslında benim için yaratılmış olabileceğini düşünüyorum.

"İşte bu, benim kızım bundan hoşlanıyor," diyorum nefesimin altında ve daha sert bastırdığımda, ağız zevkle büzülüyor ve yüzü pembenin en güzel tonuna dönüyor.

"Benim için boşalacaksın, Abigail. Elim hareket ettirdiğim anda, sikimin üzerine öyle bir boşalacaksın ki," diyorum, kelimeler dişlerimin arasından geliyor. "Anladın mı?" Başını sallamaya çalışıyor, göğsünde bir inilti daha yuvarlanıyor, amcığı sikime bir kez daha yapışıyor.

İhtiyacım olan tek onay bu ve bu sıkışma akıl sağlığım ile ilgili son bağımlı da koparıyor. İçine giriyorum, öncekinden daha derine yerleştiriyorum, ona sürütüyorum ve bunu yaparken elimi boğazından çekiyorum.

Normalde onun üzerine yığılır, orgazmın bedenimi ele geçirmesine, omurgamdan yukarı çıkmasına izin verir ve bu duyguya kapılırdım.

Ama bunu görmem gerek.

Bu yüzden onu doldururken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum, etrafımda dolandığını hissediyorum, üzerine çökerken derin bir nefes almasını izliyorum. Adımı haykırıyor, sesi boğuklaşıyor ve vücudu kasılıyor, beni daha derine zorluyor. Elimi hareket ettirip klitorisine sürüyorum ve ikinci kez boşalırken amı yeniden ve daha sıkı bir şekilde sıkılıyor.

"İşte böyle bebeğim, bırak beni."

"Tanrım, lanet olsun, kahretsin!" diye bağıyor, kafası bir o yana bir bu yana dönüyor, eli hâlâ memesinde, boşalırken etine vahşice davranıyor ve ben bu kadının güzelliğini izliyorum - şans eseri dünyama düşen bu rüya kadını - ve bunu hayatımın her günü mutlulukla izleyebileceğimi düşünüyorum.

ON BİR

7 Kasım
-Abbie-

Saatler sonra, Damien'in yatağında yatıyorum, biraz uykum var ama inanılmaz derecede tatmin olmuş durumdayım. Sanki Damien'in bedenimde hissedebildiği en ufak bir zevk molekülü bile sadece kendi iradesiyle dışarı atılmıştı.

Ama şimdi üniversiteden beri yaşamak zorunda kalmadığım o garip aşamadayız. İlişki bittiğinde, ayrılma zamanıdır, ama bunu işleri garipleştirmeden yapmalısınız.

Ne de olsa erkekler yapışkan kadınlardan nefret eder.

Tamam, gitme zamanı Abbie, Richard'ın ilk seksimizden sonra söylediğini hatırlıyorum. *Hoş karşılanma süreni aşmak istemezsin.* Bunu gülümseyerek söylemişti ve ben de 24 yaşında ve aptal olduğum için bunun sevimli olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Hatta komik. Ben de gülümsedim, giyindim ve onu öptüm, kapıdan çıkıp bir taksiye binerken onu yatağında bıraktım.

Kaçmalydım.

Ama yine de gerçek şu ki, Richard bu konuda daha açık sözlü olsa bile, tüm erkekler aynıdır. Eminim Damien da yalnız kalmak istediğinde daha iyi değildir.

Buna saygı duyabilirim, gerçekten.

"Sanırım gitmeliyim," diyorum, parmağımı göğsünün ortasında gezdirirken, gözlerim herhangi bir erkeğin sahip olabileceğinden çok daha ateşli olan karın kaslarının çıkıntılarını belgelememeye çalışıyor.

Richard'ın ondan nefret etmesine şaşmamalı. Çok ateşli, daha başarılı, yatakta olağanüstü ve kıyafetlerinin altında böyle görünüyor. Herkes

ondan nefret ediyorum.

Eğer harika bir ilk buluşma yaşamasaydık ve o beni başka bir güneş sisteminde becermeseydi muhtemelen ondan nefret ederdim.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor ve ben de yüzümü kaldırıp ona bakıyorum. Bana tam olarak anlamlandıramadığım garip bir ifadeyle bakıyor. Biraz kafa karışıklığı, ama belki biraz da hayal kırıklığı?

"Çünkü ... erken kalkmak zorunda mısın? İş için mi? Eminim bu gece yapacak işlerin vardır," diyorum. Aklımdan Richard'la dışarı çıktığımız, bir şeyler içtiğimiz, onun evine gidip seviştiğimiz ve sonra eve gittiğim milyonlarca gece geçiyor çünkü onun yapacak işleri vardı ve sonra "iyi bir gece uykusu" istiyordu. Görünüşe göre uyuması zor biriyim, çok hareket ediyorum. Ayrıca avukat olmak kolay bir iş değildi ve Richard'ın da uykuya ihtiyacı vardı.

Bunu asla ona karşı kullanmadım.

"Gece yarısı oldu," diyor Damien gülümseyerek, o düz beyaz dişleri loş ışıқта parlıyor.

"Ama eminim dinlenmeye ihtiyacın vardır. Ben biraz çılgın bir uykucuyum; çok hareket ederim. Bu yüzden uykunu bölmek istemem." Kaşları çatıldı, gülümsemesi azaldı.

"Bilmiyorum. Beni kaybettin, *Rubia*. Ne söylemeye çalıştığından emin değilim." Cevap vermiyorum, bu konuşma hakkında garip hissediyorum. Onun yerine gözlerim göğsüne desenler çizen parmaklarına kayıyor, zihnim ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyor. Çenemle buluştuğunda eli sıcak, eli çenemin hemen altına gelene kadar eğiyor, boynumu sarıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Kendimi resmen utangaç ve onun gözleri üzerimdeyken, beni incelerken aptal gibi hissediyorum.

"Hey, hayır. O güzel kafanda neler olduğunu anlat bana." Ona bir, iki kez göz kırpmıyorum.

Ne kadar istesem de beni bundan kurtarmıyor. "Erkekler ... senin gibi . . .

Uyumaya ihtiyacın var. İyi dinlenmiş olmak. Bunu yapamazsın.

bunu yatağınızda bir kadın varken

yapın." "Benim gibi erkekler

mi?"

"Avukatlar, önemli işleri olan insanlar. İnsanlar-"

"Önemli işleri olan insanlar mı?" O kalın kaşı kalktı ve yüzüne küçük bir gülümseme geri geldi. Yardım edemiyorum ama karşılık veriyorum.

"Ne dediğimi biliyorsun, Damien." Bir kahkaha atarak göğsüne vuruyorum ama gözleri kısılıyor, gülümsemesi kayboluyor. Yüzü çok etkileyici. Her düşüncesini, her duygusunu okuyabiliyorum. Her zaman böyleyse mahkeme salonunda nasıl kazandığını merak ediyorum.

"İşin önemli değil mi?" diye soruyor ve ben gülerek ondan ayrılıp yanıma dönüyorum. O da beni takip ediyor, böylece yüz yüze geliyoruz ve parmakları saçlarımda gezinerek yüzümden uzaklaştırıyor.

"Bir mağazada makyaj yapıyorum."

"Ve?"

"Bu sadece makyaj. Bir mahkeme salonunu yönetmiyorum ya da adalet terazisini dengede tutmuyorum." Gülümsemesini ya da kahkaha atmasını bekliyorum. Ama gülmedi. Onun yerine yüzünde bir endişe belirdi.

"Sadece makyaj." Sanki kendi kendine konuşuyormuş, sözlerimi anlamaya çalışıyormuş gibi söylüyor.

"Evet. Sadece makyaj yapıyorum." Bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıyorum.

"Tamam. Bunun nereye gittiğini anlıyorum," diyor ve dirseğini iki yanıma dayayarak üzerime gelene kadar yuvarlanıyor. Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Neymiş o?"

"Senden hoşlanıyorum," diyor ve ben gülümsüyorum ama cevap veremeden konuşmaya devam ediyor. "Senden hoşlanıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Bu iyi bir şey. Çalışıyoruz. Tatlısın, eğlencelisin ve seni becerdiğimde bir rüyaya dönüşüyorsun." Yüzüm kızarıyor ve saklamak için yüzümü çevirmeye çalışıyorum. Ama o hareket ediyor, şimdi tek koluyla kendini tutuyor ve o lanet elini yine boğazıma doluyor, ben ona tekrar bakana kadar klitorisimde hissedebileceğim bir şekilde bastırıyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Bu konuda utanmana gerek yok, özellikle de benimleyken. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde *patlayıcıyız*." İçimden bir heyecan geçerken dudaklarımı yalıyorum ve o da gülümsüyor.

"İşte orada." Sinirle burnumu kıvırıyorum ama o sadece gülüyor ve dudaklarını kaşlarımdan arasındaki noktaya bastırıyor. "Dediğim gibi. Senden hoşlanıyorum. Bundan hoşlanıyorum. Ama bu saçmalığı yaparsan bu iş yürümez."

"Ne boku?"

"Sen bir avukatsın ve ben de aşağılık bir makyaj sanatçısıyım."

İçim daralıyor ve dudaklarımı birbirine sürtüyorum, yıllardır yaşadığım gergin bir tik.

"Siz herhangi bir şey değilsiniz. Yaptığın işe tutkuyla bağlı mısın?" Ağzımı açıp cevap vermek için hamle yapıyorum ama o el bastırıp beni susturuyor. "Tutkulu olduğumu biliyorum. Yemekte bundan bahsettin ve ben de gördüm. İnsanların kendilerini en iyi hissetmelerine yardımcı oluyorsun. Bu takdire şayan. Çoğu gün benim yaptığımdan daha iyi."

"Yaptığın şey önemli-"

"Kendini benden daha aşağı görürsen, sadece eğlence için bile olsa bu iş yürümez." Vücudumdaki her molekül hareket etmeyi bırakıyor.

Zihnindeki sesler sustu.

Sanırım bir an için nefesim kesildi.

"Anlamıyorum."

"Bir ilişki hukuk gibidir. Dengeye ihtiyacı vardır. Eğer dengede değilse, bir kişi kendini daha az değerli görüyorsa, diğeri kendini daha değerli görüyorsa, denge yoktur." Koyu renk gözleri sözleriyle benimkileri deliyor ve söyleyebileceğim her kelime göğsümde sıkışıp kalıyor.

"Sen benden daha az değilsin. Ben de senden aşağı değilim. Bizler insanlara yardım etmek için elimizden geleni yapan insanlarız."

Sessizlik.

Cevap

vermiyorum.

Bilmiyorum.

Bu adamın bir pislik olması gerekiyordu.

En iyi ihtimalle, biraz kendini beğenmiş ve içine kapanık iyi bir adamdı. Bununla başa çıkabilirim.

Biraz üstünlük kompleksi olan bir adamla başa çıkabilirim, özellikle de beni yarına kadar becerebilir ve intikamımı almama yardım edebilirse.

Hiç akıllıca değil,

gerçekten. Ama bu?

Nazik, sevecen, anlayışlı ve beni yarına kadar becerebilecek bir adam mı?

Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben de sadece "Oh." diyorum.

Aptal gibi.

Ve her nedense, Damien kelimelerimi kaybetmemi can sıkıcı ya da aptalca bulmuyor. Bunun yerine bana gülümsüyor ve beni tatlı bulmuş gibi başını sallıyor.

"Evet, oh." Tekrar öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Bu gece kalmanı istiyorum. Burada, benimle."

"Damien, çok tatlısın ama ben gerçekten de çılgın bir uykucuyum."

"Geceyi burada ya da benimle geçirmek istemediğin için mi böyle söylüyorsun? Yoksa uyku kalitemden endişe ettiğin için mi böyle söylüyorsun?" Bunu gülümseyerek söylüyor. Burnumu kıvırıyorum ama cevap vermiyorum.

Kaşı kalkıyor ve gülümsemesi yayılıyor. Bir açmazdayız.

"Senin cenazen," diyorum mırıldanarak. "Eğer uykumda hayalarına tekme atarsam ve yarın düz yürüyemezsen, bu benim suçum değil."

Damien sadece gülümsüyor, dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, ama o yumuşak, tatlı şekilde değil.

"Evet, bakalım seni yorabilecek miyim? İyi uyumana yardımcı olurum. Belki de yarın düz yürüyemeyecek olanın sen olmasını sağlayabiliriz," diyor, sonra dudakları boynuma gidiyor, aşağıya doğru bir yol yalıyor ve emiyor.

Ve ne var biliyor musun?

Bütün gece Damien'ın yatağında mışıl mışıl uyuyorum, bacağını kalçamın üzerine atmış, beni sürekli yerimde sabit tutuyor.

ON İKİ

7 Kasım
-Abbie-

"*Seni oraya mı götürdü?!"* Cam, sesinin kelimelerle birlikte en az üç oktav yükseldiğini söylüyor.

Damien ile randevumun ertesi günü.

Bu sabah iç saatim beni yedide uyandırdı ve onun süslü yatağından kalkıp bir gece önceki kıyafetlerimi sessizce giymeye çalıştım, saat 10'a kadar mağazada olmam gerekiyordu ve eve gitmem, üstümü değiştirmem ve üç saat içinde işe hazır olmam gerektiğini biliyordum.

Uyandığımda hala gördüğüm en güzel Rolex'in ağırlığındaki kolu belimdeydi.

Çarşafı Armani kokuyordu.

Bir gece önce şifonyerine baktığımda ve mavi şişeyi gördüğümde bu doğrulandı.

Kokularımı bilirim.

Onu uyandırmadan altından çıkmayı, üzerinde Chanel pembesi bir öpücük olan sevimli bir not bırakmayı ve sonra sabırla (tamam, çok *sabırsızca* çünkü hiçbir zaman sabırlı bir insan olmadım) beni aramasını beklemeyi planladım.

Ama onun yerine kolu sıkılaştı ve yüzünü boynuma gömerken çıplak tenimde tırnak izlerini hissettim.

"Günaydın, *Rubia*," dedi, kelimeler uykudan çakıllı bir şekilde ve vücudumdaki her sinir ucuna şimdiye kadarki *en iyi* şekilde çarpıyordu.

"Hey," diye fısıldadım, aniden utanmıştım.

Ben *asla* utangaç değilim.

Hannah bana bir Frappuccino ısmarlaması karşılığında alışveriş merkezinin yemek katındaki bir masanın üzerine çıkıp avazım çıktığı kadar "Defying Gravity" şarkısını söylemem için beni cesaretlendirdiğinden beri hiç utangaç olmadım.

Frappuccino aldım ve utangaçlığımın tüm moleküllerini kaybettim.

"Seni uyandırmak istememiştim," dedim ve yüz yüze gelene kadar ona doğru geri döndüm.

Gülümsüyordu, gözleri uykudan kısılmıştı.

Sevimli görünüyordu. Hatta sevimli.

Bir milyon yıl geçse de bu adamı tanımlamak için bu kelimeleri kullanacağımı düşünmezdim ama işte buradayız.

"Geldiğine sevindim. Gizlice kaçmaya mı çalışıyordun?" diye sordu, sarı bir saç telini kulağımın arkasına götürdü, boynumun arkasına itti ve parmağını kolumda gezdirdi.

"Hayır, ben-"

"Kesinlikle öyleydin," dedi gülerek. "En azından beni daha sonra arayacak mıydın?"

"Bir kadın asla ilk buluşmadan sonra telefon etmemelidir. Çaresiz görünmemek için bekler," dedim neredeyse anında ve sonra neredeyse aynı hızla pişman oldum çünkü kulağa şirret bir şey gibi geliyordu.

Damien, ona jüriler ve daha fazlasını kazandırdığından emin olduğum o megawatt gülümsemesini takındı ve ben onun altında, güçlü kollarının arasında kafeslenene kadar yuvarlandı. Gecenin geç saatlerine kadar hayranlıkla izlediğim kollarını hatırladıkça ağrıyan bedenim ısınıyor.

"Benim için çaresiz misin Abigail?" diye sordu. Karanlık gözleri benimkileri delip geçerken, gülümsemesi kalemi delip geçerken ve özenle kurduğum planı bozarken, dürüstçe cevap verdim.

İsteyerek olmadı. Sadece oldu.

"Bilmiyorum. Sanırım olabilirim," dedim ve sesim kendi kulaklarıma bile nefes nefese ve yumuşak geliyordu.

Bu cevap hoşuna gitti.

O kadar hoşuna gitmişti ki sınav çeker gibi aşağı indi, o kadar zarif bir hareketti ki konsantre olmakta zorlandım ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Çılgınca bir şey değil.

Tatlı bir dudak okşayışı, yumuşak bir günaydın. Güne başlamak için harika bir yol.

Öpüşmeyi kestiğinde sersemlemiştim ve dolgun dudaklarında dün gece gördüğüm gamzesi ortaya çıkmış bir sırıtışla bana bakıyordu.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," dedi ve beni de yanına alarak sırt üstü yuvarlandı. Bir eli sırtımdan aşağı inerek tam kığımın üzerinde durdu ve diğeri saçlarımın arkasına dalarak beni orada tuttu. "Gitmek için bu acele niye?"

"İşim var. Saat 10'da. Eve gitmeliyim, temizlenmeliyim, bir şeyler yemeliyim, kafein almalıyım, sonra işe gitmeliyim."

"Anladım. Long Island'a geri dönmelisin. Saat kaç?"

"Son baktığımda yedi on beşi," dedim ve inleyerek yatağın üstündeki tavana baktı.

"Sakın bana sabah insanı olduğunu söyleme."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum. Sözlerinin bu kadar tiksindirici olmasından neredeyse rahatsız olmuşum.

"İlk olumsuzluk sana," dedi. "Sabahlar Şeytan'ın kendisi tarafından yaratılır."

"Sen büyük, havalı bir avukat değil misin?" Kaşlarımı kaldırdım ama hâlâ gülümsüyordum, artık sinirli değildim. Güçlü bir adamın uyanmak istemeyen ergen bir çocuk gibi davranması sevimli bir şey.

"Elimden geldiğince işleri geç saatlere planlamaya çalışıyorum. Mahkeme günlerinde erken kalkmam gerekiyor ama o zaman adrenalin yardımcı oluyor. Rastgele bir Cuma günü mü? Hayır. Uyumak. Her zaman."

"Anladım. Bazılarımız kurumsal Amerika tarafından yönetiliyor ve olabildiğince erken kalkmak zorundayız, özellikle de LIRR'a yetişmemiz ya da eve Uber çağırmamız gerektiğinde." Sonra kendimi daha cesur hissederek az önceki hareketini taklit ettim, parmaklarımı başının tepesinde dağınık duran uzun saçlarında gezdirdim ve geriye doğru taradım. "Her ne kadar burada biraz takılmak istesem de, gitmem gerekiyor."

Şimdi, bana bunu söyleten ne olabilir ki? Kafamın içinde *TEHLİKE* diye bağırın sesi duymazdan gelerek düşündüm!

"LIRR?" Şaşkınlıktan yüzümü buruşturdum.

"Long Island Demiryolu mu?" Google'da yaptığım kapsamlı araştırma onun Bronx'lu olduğunu gösterdi ve arada bir ortaya çıkan aksanı da bunu doğruluyor, ama belki de şehirden hiç ayrılmamıştır? Manhattan'a taşındı ve orada mı kaldı? Pek mantıklı gelmiyor ama-

Güldü.

Gülüşü sihirliydi, derin ve dolgundu, sıcak şarap gibi baharatlıydı ve tüm bedenimi ısıtıyordu.

"LIRR'ın ne olduğunu biliyorum bebeğim. Neden ona biniyorsun?"

"Eğer yapamazsam, Uber'e binmem gerekecek ve Manhattan'dan Long Island'a yoğun saatlerde Uber'le gitmek deli para," dedim, sonra sözlerimi sorguladım çünkü intikamcı bir kaltak olabilirim ama servet avcısı değilim. "Bu konuda iyiyim, yemin ederim. Sadece para harcamaktan nefret ediyorum."

"Seni eve götürüyorum *naranja*," dedi ve başını kaldırıp dudaklarını tekrar dudaklarına bastırdı. Bunu yapmak istememiş gibi yaptı, sanki bir kazaydı ya da inkâr edemeyeceği bir dürtüydü.

"*Naranja*?" Neredeyse gücenerek söyledim. "Bu turuncu demek değil mi?" Gülümsedi. "Ben daha çok pembe bir kıyım." Gözlerimi çantamda, elbisemde ve ayakkabılarımda gezdirdim, üçü de mükemmel sakız pembesi rengine sahipti. "Eğer anlayamadıysan. Turuncu daha çok sonbaharda giyilir. Ben ilkbaharım."

Yine o *kahkaha*.

Geriye dönüp baktığımda, bu gülüşün Richard'ın ben böyle şeyler söylediğinde bana güldüğü gibi olmadığını görüyorum. Sanki ben kendi şakamı kendim yapıyormuşum, o da bana gülüyormuş gibi. Damien'in kahkahasını duyana kadar bunu yaptığını hiç fark etmemiştim. Gülüşü sanki sözlerimde eğlence bulmuş gibiydi çünkü onları duymaktan hoşlanıyordu.

"Bu bir deyiş, Abigail." Bir başka düşüncesizce öpücük, hissettirdikleriyle içimde bir başka yanma. "Burada on, on beş dakika bekleyebilir misin? Ofise gitmek için hazırlanmama izin verir misin? Seni yemeğe götüreceğim, kafein almanı sağlayacağım ve sonra ben gitmeden önce eve götüreceğim."

"Oh, Damien, bunu yapmak zorunda değilsin. Yolunun çok dışında-" Sert bir yüz ifadesiyle sözümü kesti, bir eli çeneme gitti ve o konuşurken gözlerinin içine bakana kadar başparmağı ve işaret parmağıyla beni tuttu.

"Hiçbir erkek bizimki gibi bir geceden sonra bir kadını taksiyle evine göndermez. Onu besler, kafein verir ve kapısına kadar eşlik eder. Ona harika vakit geçirdiğini söyler ve bir dahaki sefere onu göreceğinin garantisini verir." Ona sadece göz kırptım. "Peki, on ya da on beş dakika bekleyebilir misin?"

Tanrı gibi yapılı, zeki, komik ve nazık, sesim kısılana kadar beni becerebilen bir adamın üzerinde çırılçıplak yatıyordum ve o benim nihai intikam planımın anahtarıydı.

Tabii ki, on-on beş dakika bekleyebilirim.

Ancak bugünün ilavesi için malzemeleri almak üzere Queens'e giderken geceyi Cami ve Kat'e aktardığımda tüm bu alışverişi dışarıda bıraktım.

Proje: İşten sonra sık kafalının intikamını al.

Ayrıca bu sabah başka neler olduğunu da atladım.

Bu sabah, üzerine *tam* oturan gömleğinin pahalı kol düğmelerini ayarlayarak, koyu renkli parkeye vuran pırıl pırıl elbise ayakkabılarıyla ve hâlâ nemli ama geriye taranmış saçlarıyla oturma odasına doğru yürüdü.

Gün için hazırım.

Beni kendine çektiğinde bir önceki geceden kalma elbisemi giyiyordum ve topuklu ayakkabılarımı aptal gibi ellerimde tutuyordum, beni öpmeden önce emin ve istikrarlı bir şekilde çekiyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Beni geri itti ve aşağı yukarı baktı. "Ne giyiyorsun?"

"Çantamı tam olarak hazırlamadım koca adam," dedim ona gülümseyerek. Ayakkabılarım olmadan, üzerimde yükseliyordu.

"Hayır, ama bir dahaki sefere yapacaksın. Gel, sana eşofman ve tişört alalım," dedi ve beni odasına doğru çekti. "Dün gece kar yağdı, hatırladın mı? Bunun için çok soğuk, özellikle de ceket giymediğin için."

"Damien, geçmiş kadınlardan kalma bir çekmece dolusu kıyafetin olmadığı sürece sahip olduğun hiçbir şey bana uymaz," dedim ve kelimelerin tadı ağızda ekşi kaldı.

Onlardan nefret ederdim.

Onlardan nefret ettiğimden de nefret ediyordum.

Plan bu değildi, Abbie.

Olduğu yerde durdu, bana döndü, beni hareket ettirdi, odasının kapısının yanındaki duvara bastırdı. "Bırak o bakışı, *Rubia*. Ben kimseyle çıkmıyorum. O aptal uygulamayı bir hevesle indirdim ve hayalimdeki kız kucağıma düştü. Eve içinde yüzeceğin kıyafetlerle gideceksin ama onlar benim olacak ve sıcak olacaksın. Bir dahaki sefere kıyafet getir."

Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu, kocaman gözler ve açık bir ağızla ona bakıyordum.

"Evet, oh," dedi geri çekilip bir çift eşofman almadan önce. "Bunlar küçüldü, o yüzden korkunç olmayabilirler," dedi. Sonra bana, içinde ben olmadığım sürece bir daha asla göremeyeceğini söylediğim devasa bir sweatshirt verdi.

Sadece gülümsedi ve pembe boyalı ayak parmaklarımı görene kadar eşofman altımı sarmama yardım etti ve günü sonlandırdı.

Sonra bana kahve ve krem peynirli bir simit aldı, New York şehir merkezindeki sabah 8 trafiğinde beni Long Island'a kadar götürdü,

Beni on kat yukarı çıkarıp daireme götürdü, kapıda öptü ve en geç Cuma günü onu göreceğime söz verirdi.

Kim lan bu adam?

Ama Cami sabahki kaçamaklarımı sormuyor.

Gecemi soruyor çünkü ona restorandan nasıl ayrıldığımızı, Rockefeller Center'a nasıl yürüdüğümüzü ve kar etrafımıza yağarken aşk sarhoşu kız kardeşimin Lifetime'da izleyeceği bir tür 00'lar romantik komedisi gibi nasıl öpüştüğümüzü anlatmayı yeni bitirdim.

Ben sarhoşken, kalbim kırılmışken ve bu acıyı bana yaşatan adama yansıtmak isterken hazırladığımız bu çılgın plan yüzünden soruyor.

"Ve Noel partisinden bahsetti," diyorum, bu konuyu açmasının beni nasıl aniden iğrenç hissettirdiğini, yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşündürdüğünü hatırlayarak.

"Hayatta olmaz!" Cami, arabasını neredeyse karşıdan gelen trafiğin içine doğru savurduğunu söylüyor. Bir korna çalıyor ve bir taksi şoförü Cam'e duyulur duyulmaz bir şekilde bağırırken onu tersliyor.

"Tanrım, Cam!" Kat, hayatı gözlerinin önünden geçerken ellerini direksiyona dayayarak bağırıyor.

Cami'nin arabasının ön koltuğunda oturan herkesin yaşadığı şeyi bilirdim.

"Oh, kapa çeneni. Bir sürü odası vardı. Biz iyiyiz. Abs, *Noel partisinden bahsetti!*? Bu düşündüğümünden çok daha kolay olacak!" Şu anda, Cam'in bu plana benden daha fazla yatırım yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Yine de bir sonraki kısmı aktarırken gülümsüyorum, neredeyse kendimi beğenmiş bir halde. "Davetiye isteyip istemediğimi sordu."

"*Hayatta olmaz!*" Cam kırmızı ışıktaki uçuşunu söylüyor.

"Cam, lütfen kenara çek ve arabayı benim kullanmama izin ver," diyor Kat, bronz teni solgun ve eli kapının üstündeki kolu tutuyor.

"Bebek gibi davranmayı bırak Kat, yoksa bir dahaki sefere arkada sıkışıp kalacaksın."

"Bu gidişle *bir dahaki sefer* olmayacak çünkü hepimiz şehir morgunda olacağız! O zaman Abbie intikamını nasıl alacak!" Bu sihirli sözcükler Cami'nin kulağına küpe gibi gelir ve hızı biraz düşer.

Ama bir kıldan fazla değil.

"Davetiyeyi aldın mı?!" diye soruyor, gittiğimiz mahalleden sola dönerken.
"Cevap veremedim çünkü sonra beni öpüp öpemeyeceğini sordu." "*Kapa çeneni. Kapa çeneni!*" Kat koltuğunda dönüp bana bakarak şöyle diyor. "Bu çok tatlı!"

"Bekle, yani davetiyeyi almadın mı?" Cami konuşmanın değişmesinden rahatsız olmuş gibi soruyor. Araba bir apartmanın önünde durur ve Cami arabayı park eder.

"Ben dönene kadar fazla konuşma, tamam mı?! Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum." Kat diyor ve bir sonraki projemizi satın almak için biraz nakitle ilandaki daire numarasına doğru atlıyor.

"Davetiye almadım," diyorum Cam'in sorduğu soruya cevap verirken çünkü biliyorum ki o da meraktan köpürüyor ve öğrenmek için can atıyor.

"Neden olmasın?"

"Doğru zaman değildi."

"Zaman doğru değildi de ne *demek*?" diye sorar ve Kat hemen elinde çeşitli şekil ve boyutlarda işaretlenmemiş anahtarlardan oluşan bir kutuyla geri döner.

"Aman Tanrım, burada beklediğimden çok daha fazlası var!" Kutuyu kucağıma alıp metalin birbirine yapışmasını dinleyerek söylüyorum.

"Onları ne için kullandığınızı sordu, ben de söyleyince daha fazlasını ekledi," diyor Kat gülümseyerek ve ben de gülüyorum. "Tamam, peki ne kaçırdım?" diye soruyor Cami arabayı vitese takıp evime doğru yola çıkarken. Kat, Cami'nin iki dakikalığına ayrıldığında kaçınılmaz olarak sorgulamasına son vermediğini bilecek kadar zeki.

"Abs davetiyeyi almadı," diyor Cam, ellerini direksiyondan kaldırırken sesini kızgınlık kaplıyor. Ellerini on ve ikiye geri koyana kadar vücudum geriliyor.

"Tabii ki yapmadı. Daha yeni tanıştılar!" Kat diyor ki. "Neden bir yabancıyı Noel partisine davet etsin ki?"

"Aynen öyle! Sormak tuhaf olurdu!" Dikiz aynasından Cam'e dilimi çıkararak söylüyorum.

"İkiniz de bebek gibisiniz," diyor Cam.

"Hepimiz senin kadar cesur ve talepkâr olmadığımız için üzgünüm Camille," diyor Kat gülerek ve onun koluna vuruyor.

"Hey, hey! Bırak o sürsün! Eve tek parça halinde gitmek istiyorum!" Bağırıyorum ve araba biraz savrulurken kutudaki anahtarlar şangırdıyor.

"Tamam, Cami'nin hepimizi öldürmesinden endişe etmek zorunda olmadığım bir zamanda konuyu değiştirip Abs'i randevusu hakkında sorgulayabilir miyiz lütfen?" Kat soruyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum, çünkü o zaman Cami araba sürmeye konsantre olabilir ve ben de bu randevu ve bana yaşattığı karışık duygular hakkında konuşmaktan yorulmuşum.

"Evet, yapalım" diyorum.

"İyi. Gelecek hafta konsere gitmeyeceğine inanamıyorum," diyor Cam, dikiz aynasından bana bakarak.

Kahretsin.

Beklediğim rahatlama tam olarak bu değildi.

Bu konu haftalardır tartışma konusu ve etkinlik yaklaştıkça da durum değişmiyor.

"I . . . Yapamam," diyorum. Cam ve Kat önümüzdeki hafta, üniversitede tanıştığımızda hepimizin bağlandığı erkek grubunun konserine katılacaklar. Bu, hepimizi hayat boyu en iyi arkadaşlara dönüştüren buz kırıcıydı. Hepimiz çocukluğumuzdan beri hayranıyız ve üniversiteden beri çıktıkları tek bir turneyi bile kaçırmadık. Bu bir gelenek, bizi bir araya getiren şeyin bir hatırlatıcısı ve arkadaşlığın bir kutlaması haline geldi. Ama bu sefer ben katılmayacağım. "Choos'ları ben aldım."

Jimmy Choo sandaletler çok güzel ve çok pahalı ama üç ay önce biletler satışa çıktığında almaktan kaçınmamın asıl nedeni bu değildi. Kat bana bilet için para vereceğini söylediğinde, bir konseri kaçırmamanın arkadaşlığımızın sonu olmayacağı konusunda ısrar ederek reddetmemin nedeni de bu değildi.

Her zamanki gibi Cami saçmalıklarımı anlıyor.

"Sorun bu değil. Gitmek istemiyorsun çünkü geçen yıl hepimiz gittiğimizde, sen ve bok herif büyük bir kavgaya tutuştunuz ve o sana büyümeni ve 'çocuklar için müzik' dinlemeyi bırakmanı söyledi çünkü o çamura batmış bir pislik."

Yanılmadığımı bildiğim için dudağımı ısıırıyorum.

Geçen yıl aynı zamanlarda bölgeyi turladılar ve aylar öncesinden hepimiz her zamanki gibi bilet aldık. Etkinlik gecesi geldiğinde, Richard'la bu konuda büyük bir tartışma yaşadık - evinde bir konuda ona yardım etmemi istedi, ben de o gece yapamayacağımı ama ertesi gün seve seve yapabileceğimi söyledim. "Otuzuma yaklaşırken" bir erkek grubunu izlemenin çocukça olduğunu ve ona öncelik vermem gerektiğini söyleyerek bana çıkıştı.

O gece bana *çok çocuksu* olduğum için şirketin Noel partisine gidemeyeceğimi söyledi.

O zaman gitmeliydim.

Bunun yerine, aynı konser yaklaştığında, değer verdiğim bir gelenek, kendimi o bok parçasına kanıtlamaya çalışmak için bir kenara itildi. Ve şimdi biletler tükenmiş durumda ve bunu gerçekleştirme umudu yok.

Her şeyin önüme serildiğini görmek için kalbimi kırmasını beklemek zorunda kaldığım için utanıyorum ... ama tanrım, lanet resmi anlamam için dünyanın bana kaç tane kırmızı bayrak sallaması gerekiyordu?

Ve ne zaman tüm kişiliğim Richard'ı memnun etmekle ilgili oldu? Bunların çoğunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum, sadece bilinçaltımdan gelen bir ses hayalimdeki erkeğe daha iyi uyum sağlamam için beni değiştirmeye ve uyum sağlamaya zorluyordu.

Bir tür garip Stockholm sendromu gibi. Ne kadar depresif değil mi?

"Ayakkabılar daha iyi bir yatırım," diyorum, onunla tartışmaya girmek istemediğim gibi son dört yılda kendimden ne kadar çok şey kaybettiğimi bir kez daha itiraf etmek de istemiyorum. "Bir dahaki sefere geldiklerinde giderim."

"Sensiz hiçbir şey aynı olmayacak Abs," diyor Cami, gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor.

"Gelecek yıl," diyorum dudaklarımda hüznü bir gülümsemeyle.

"Tamam, başka bir şey için durmamız gerekiyor mu?" Cami evime geri dönerken Kat soruyor. İhtiyacım olduğunda her zaman konuyu değiştirdiği için Tanrı onu korusun.

"Hayır, hayır. Kaset bende ve dün randevumdan önce tüm işaretleri kestim," diyorum "Richard'ın Hayatını Cehenneme Çevirme Planımızın" bir sonraki adımı için.

"Mükemmel," diyor Cam, artık konsere katılmam konusunda endişelenmiyor ve bunun yerine kötü intikam moduna geri dönüyor.

Bir saat sonra, etrafta oturmuş abur cubur yiyor ve çeşitli boyutlardaki 300'den fazla anahtara titizlikle "Bulunursa, lütfen arayın" işaretlerini yapııştırıyoruz.

Ekteki numara Richard'ın cep telefonu numarası. Plan onları şehre, Long Island'a ve alışveriş merkezine dağıtmak. Richard'ın rahatsız edici aramalarla bombardımana tutulmasının sonucunu göremeyebilirim.

Kayıp anahtarlarını bulmuşlar ama bunun onu en azından birkaç hafta boyunca delirteceğini bilmek yine de tatmin edici.

Cam gözlerinde bir parıltıyla, "Biliyor musun, bu işi çoktan başlattım," diyor. "Dün gece One Direction Reddit forumlarından birine numarasını bıraktım ve bunun Harry'nin sızdırılan cep telefonu numarası olduğunu söyledim."

Ellerim bantlamayı bırakıyor ve ona bakıyorum. "Hayır, yapmadın amına koyayım," diyorum gülümseyerek.

"Cep telefonu numarası değildi; ofis numarasıydı." Ağzım daha da açık kaldı. "Direkt hattı."

"Aman Tanrım," diyor Kat kocaman gözlerle.

"Bu çok *sinsice*," diyorum gülerek. "Eminim bütün sabahı telefonlara bakarak geçirmiştir! Ve iş numarası olduğu için hepsine cevap vermek zorunda! Aman Tanrım." Arkadaş grubumuzun en nazik ruhlu üyesi olan Kat irkildi.

"Bunun için kendimizi kötü hissetmeli miyiz?" Kat soruyor.

"Abbie'nin grip olduğu ve Abbie'nin ona o aptal şampuanları almak için Pennsylvania'ya kadar gitmesi gerektiğini söylediği zamanı hatırlıyor musun?" O saf sefalet dolu yolculuğu hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum.

Ve sonra onları dairesinin resepsiyonuna bırakmamı istedi çünkü onları teslim ettiğimde onu hasta etmemi istemiyordu.

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Tamam, artık kendimi kötü hissetmiyorum." Bana döndü. "Daha az boktan erkeklerden bahsetmişken, bize dün geceyi anlatmayı bitirmedin." Yüzüm kızarıyor çünkü anlatmayı bıraktığımda beni evine geri götürüyordu.

"İyi miydi?" Cami soruyor, dudaklarında sinsi bir gülümseme, bir anahtara başka bir etiket yapıştırıyor ve onu bir çınlamayla yığının içine atıyor.

Üzerimdeki ellerini ve beni nasıl yuttuğunu hatırladıkça yüzüm kızarıyor.

"Oh, güzeldi," diyor Kat gülümseyerek.

"Dur! Detaylara girmekten nefret ettiğimi biliyorsun!" Üzerinde çalıştığım anahtara titizlikle bakarak söylüyorum. "Ama çok iyiydi. En hafif tabiriyle ufuk açıcı bir deneyimdi."

"Damien Baba *iyi*, ha?" Cami gülümseyerek söylüyor. Yüzümü buruşturuyorum ve her şeyi ele verecek herhangi bir şeyi saklamaya çalışıyorum. En iyi arkadaşlarımla dedikodu yapmakla ilgili bir sorunum yok ama dün geceyle ilgili bir şey

. . . samimi. Gelişigüzel konuşulamayacak kadar samimi.

İçimden bir ses bunun bir işaret olması gerektiğini fısıldıyor ama ben ona bir tokat atarak anahtarın üzerine bir not daha yapıştırıyorum.

"Tamam, sonra ... bilirsin. Ne oldu? Eve mi gittin?" Kat'ın sorusu üzerine başımı salladım.

"Geceyi burada geçirdim," diyorum sessizce, dudakımı ısırarak. Bu kısmı da henüz paylaşmadım.

"Kapa çeneni," diyor Cami, sesi alçak ve gözleri ellerinden bana kayıyor.

"Kapa *çeneni!*" Kat diyor, ben sadece omuz silkiyorum. "Yani tatlı mıydı?" diye soruyor, umutsuz romantik tarafı ortaya çıkıyor ve neredeyse başının üzerindeki kalpleri görebiliyorum. İç çekiyorum. Bunu paylaşabilirim.

"Çok tatlıydı. Çok tatlıydı. Benimle ilgilendi ve geceyi geçirmem için beni zorladı ve sonra ... Sabah gizlice kaçmaya çalıştım ama o beni eve bırakmakta ısrar etti."

"Long Island'a mı?!"

"Sabah sekizde. Bana bir simit ve kahve aldı."

"Yapacak işi falan yok mu?" Cam soruyor, aramızda her zaman şüpheli olan.

"Görünüşe göre sabahları çalışmıyor. Ve bir centilmenin sevgilisinin eve sağ salım döndüğünden emin olması gerektiğini söyledi." Dudaklarımı ısırdım ve devam ettim. "Benimle ön kapıya kadar yürüdü. Fred'e merhaba dedi ve onunla futbol hakkında sohbet etti."

"Kapa *çeneni.*"

"Fred ondan hoşlandı mı?" Kat, apartmanımın kapıcısı Fred'in *Richard*'dan kesinlikle *nefret* ettiğini bildiği için soruyor. Onunla dört yıldır çıkıyor olmama rağmen, Richard Long Island'a gitmeye tenezzül ettiği birkaç seferde, Fred bana haber vermeden onu asla yukarı göndermezdi. Gerçi Richard daireme kadar gelmek *istemezdi*, benimle hep lobide buluşurdu. Ama yine de ona her zaman Richard'ın *listemde* olduğunu hatırlatırdım ve Fred sadece "Özür dilerim Bayan Abbie" diye mırıldanırdı.

"Fred ona, aynen aktarıyorum, 'O genç bayanın çok fazla yalnız kalmamasını sağlayın, efendim' dedi." İki arkadaşım da kıkırdadı.

"Kesin şunu! O ne cevap verdi?!" Kat soruyor ve ben bu ilişkinin denkleminde yer almaması gereken gizli bir umut ve kelebeklerle dolu gizli bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Yakın zamanda planlamadığını söyledi," diyorum, dudaklarımın eğilmesiyle savaşıyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

"Kapa *çeneni!*" Kat bağılıyor.

Cami bana bakıyor, daha az etkilenmiş.

"Ondan hoşlanıyor musun? . ondan hoşlanıyor musun?" Cami gülerek soruyor, sanki bu düşünce bile tek başına histerikmiş gibi. Ve sonra bana bakıyor. Yüzümde bir şey görüyor olmalı. "Lanet olsun."

"Tanrım, hayır," diyorum hızlıca, deniyorum ama sonra değişiyorum. "Demek istediğim, ben

Onu sevdim. Çok seksi. Hoş biri."

"Onun bir pislik olduğunu düşünmüştüm," diyerek Richard'ın bana söylediklerini hatırlattı.

Ben

"Bunu *Richard* söylüyor. Ama Richard da götün teki." "Ne yani, planın iptal mi oldu?"

Evet demeliydim.

Geriye dönüp baktığımda, tam o anda nasıl evet demem gerektiğini düşüneceğim.

Damien'a konuşmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj attım, telefona sarıldım ve ona gerçeği söyledim.

Ama sonra Richard bana o *aptal partide* onun yanında duracak kadar ciddi olmadığını söylediğinde nasıl içimin parçalandığını hatırlıyorum. Sadece *eğlenceliymişim*. Ve Richard'ın yüzünü gördüğümde ve her şeyi berbat ettiğini anladığında ne kadar *eğlenceli* hissedeceğimi hatırlıyorum.

O yüzden yapmıyorum.

Onun yerine, "Tanrım, hayır! Tabii ki hayır. Plan hâlâ geçerli." Sonra da konuyu değiştiriyorum. "Peki, bu anahtarları nasıl dağıtacağız?"

Ve gece devam ediyor.

Ama mideme yerleşen taş öyle değil. Haftalarca kalıyor.

ON ÜÇ

13 Kasım
-Abbie-

Perşembe gecesi telefonum çaldı ve ekranda Damien'ın adı belirince gülümsedim.

Son birkaç gündür arıyor ve mesajlaşıyoruz ve her biri parlak ve mutlu hissettiriyor. İçimde önleyemediğim bir kıkırdama var. *Heyecan*. Biriyle ilk kez çıkmaya başladığında gelen o mutluluk dalgası.

Bu sersemlik iyiye işaret olamaz.

Benim salaklığım, her zamanki gibi uyarıları görmezden geliyor. "Hey," diyorum, sesimde net bir gülümseme var.

"Hey," diye cevap veriyor ve içimi bir panik kaplıyor.

Suçluluk duygusuyla ilgili sorun, her an zihninizde yakalanacağınıza, numaranızın artacağına ve yalanların çok fazla olup hayatınızı ele geçireceğine dair senaryolar yaratmaya başlamanızdır.

Richard Damien'la konuştu mu?

Damien beni araştırdı mı, bir şekilde kim olduğuma ya da bir zamanlar kim olduğuma dair bir kanıt buldu mu? Kim olabileceğimi düşündüğümün?

"Sorun nedir?" Donuk ses tonuna karşılık olarak soruyorum.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum." Diğer uçtan bir iç çekiş geliyor ve neredeyse elini saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum. "Bunu yapmaktan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum."

Midem yere iniyor. Cevap vermiyorum.

"Yarın iptal etmek zorundayım."

Garip bir şekilde panik hafifler.

Bu onun gerçeği öğrenmesiyle ilgili bir durum değil. Bu bir erteleme. Ya da iptal.

"Saat ikide son dakika davası için mahkemede olmam gerekiyor ve ardından hafta sonunu Pazartesi günü bir sürü şeyi dosyalamak için hazırlanarak geçirmem gerekiyor."

"Oh, Tanrım, elbette! Sorun değil," diyorum. Bu, en azından, tanıdık geliyor.

İş önce gelir.

Davalar önce gelir.

Gerçekten, *her şey* önce gelir.

Beni anlamış olabileceğinden korktuğumda midemin bir kısmı orada kalıyor çünkü keskin içgüdülerim olduğunu düşündüğüm şey bir kez daha yanlış çıktı. O iyi biri değil. Mükemmel bir adam değil, bir tür rüya değil.

Hatalı, tuhaf ve tıpkı diğerleri gibi. Tıpkı Richard gibi.

Tıpkı babam gibi.

"Bu normal bir dava olsaydı sorun olmazdı, ama bu ücretsiz bir dava." Duraksadım, ilgimi çekti. "Aile içi şiddet ve velayet."

"Tanrım," diyorum, kelimelerim hafifçe soluk soluğa kalıyor.

"Sonunda onu terk edecek cesareti buldu ve bir plan yaptı, ama bunu yaptığında adam onu öldüresiye dövdü. Kadın hastaneden yeni çıktı ve çocuklar adamın elinde. Çocukları neden *aldığını* kim bilebilir ki, ama çocukları için savaşmak zorunda. Yarın acil koruma emri için başvuruda bulunacağız ve Pazartesi günü için velayet ve boşanma evraklarını hazırlamam gerekiyor."

"Tabii ki. Tanrım, Damien. . . bu korkunç." Duraksadım, emin değildim. "Bunu söylerken bile kendimi aptal gibi hissediyorum ama yapabileceğim bir şey varsa ..." Gülüyor.

Tekrar söylüyorum, bu benimle dalga geçmek değil. Bu farklı. Rahat, gerçekten mutlu bir kahkaha.

"Seninki kadar tatlı bir ruhun teklif edeceğini bilmeliydim." Tekrar iç geçirir. "Aslında senden isteyebileceğim bir iyilik var."

"Evet, ne olursa," diyorum ve bunda ciddiylim. Amaç iyi, adam daha iyi. Yani yapabileceğim bir şey varsa, fazlasıyla istekliyim.

"Sharon - müvekkilim - yarın gitmek için sabırsızlanıyor. Hâlâ çok kötü dövülmüş durumda ve o gecedan beri eski sevgilisini görmedi."

"Tamam..."

"Kendini daha iyi hissetmesi, mahkemede kendinden emin ve güvende hissetmesi için ona bir kıyafet aldım."

Tanrım, çok tatlı.

Çok tatlı.

"Ama makyaj hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Duraklıyor; sanırım nereye varmak istediğini anlıyorum. "Onu yarın sana getirebilir miyim? Sabah çalışıyorsun, değil mi?"

"Onu bana mı getireceksin?"

"İşte. Parasını öderim tabii ki. Ama onu size getirsem, makyajını yapsanız ve o canavarla yüzleşmeden önce biraz daha özgüvenli hissetmesini sağlasanız?"

Tanrım.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Bu adamın düşünceliliğine inanmak mümkün değil. "Beni istiyorsun-"

"Bakın, eğer mümkün değilse ya da rahatsız oluyorsanız, sorun değil. Utanç duyduğu bazı çürükleri var ve-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim.

"Tamam, sorun değil, ben-"

"Hayır, yani, evet."

"Evet mi?"

"Evet. Çok isterim. Ama hayır, ödemeyeceksin." Gülüyor, sesi damarlarına ılık, kalın akça ağaç şurubu gibi doluyor.

"Kesinlikle yapacağım."

"Hayır, cidden," diyorum gülerek. "Makyaj danışmanlığı ücretsizdir." "Para almayı hak ediyorsun."

"Saatlik ücret alıyorum. Eğer gerçekten para ödemek istiyorsanız, makyajını yaptığımda ona bir çanta yapabilirim ve siz de onun için satın alabilirsiniz, böylece bir dahaki sefere mahkemeye gittiğinizde onu Long Island'a kadar sürüklemek zorunda kalmazsınız."

"Ama ya seni görmek için bir bahane istersem?" diye sorar, sesi artık alçak ve çakıllıdır.

Tanrım, bu adamın çok *güzel* bir sesi var.

"Zamanı belirleyin ve bunu gerçekleştirelim, Bay Martinez." Sesim şimdi daha alçak.

"Keşke şimdi orada olabilseydim. Bana programını gönder. Ne zaman boş olduğunu bilmek istiyorum." Sesi benimkini taklit ediyor, aynı sabırsızlık duygusu var.

"Yoğun ve önemli bir avukatlık programı olan sensin. Bana ne zaman boş olduğunu söyle, ben de bunu ayarlayayım," diyorum ve arkama yaslanıp koltuğuma gömülüyorum. "Ben sadece bir mağazada makyaj sanatçısıyım."

"Yapma bunu."

"Ne?"

"Kendin hakkında böyle konuşma."

"Kendim hakkında doğru olmayan hiçbir şekilde konuşmuyorum." Sözlerim küstah ve umursamaz ama bunun altında gömdüğüm bir gerçek var.

"Yaptığın şey önemli. Bunu konuşmuştuk." Garipti. Bir yanım bunun tatlı bir sohbet olduğunu düşündü, uykulu olduğunuzda ve sıcak bir kadın yatağınızda çıplak olduğunda söyleyeceğiniz bir şey.

"Bu sadece makyaj."

"Yarın bir kadına, kendisini ve çocuklarını terörize eden bir adamla yüzleşmesi için güven vereceksiniz. O adam şimdi gücünü ve servetini onu korkutmak için kullanıyor. Ona küçük bir destek mi vereceksiniz? Bu önemli." Cevap vermedim.

Gerçek şu ki, makyaj yapmayı seviyorum. Renklerle oynamayı ve birine kendini en iyi hissettirecek mükemmel ürün kombinasyonunu bulmayı seviyorum. Makyajın bir insanı değiştirebileceğini, ona güven verebileceğini veya bir kıvılcımı geri getirebileceğini biliyorum. Güvensizlikleri gizleyebilir veya farklılıkları artırabilir. Makyaj başlı başına bir sanattır ve ben bir sanatçıyım.

Ama genel nüfus benim yaptığım şeyi şirin bir şey olarak görüyor. Önemsiz bir şey, *herkesin* yapabileceği bir şey. İnsanlar her gün, spor yapmaktan işe gitmeye ve çocukları okula bırakmaya kadar bir dizi durumda makyaj yaptıkları için eleştiriliyorlar. İnsanlar -çoğunlukla kadınlar

-*Kendilerini iyi hissettirecek* bir şey yaptıkları için başlarına bela alırlar.

Ve çoğu zaman bu benim için sorun olmuyor. Herkesin bu değeri görmediğini anlıyorum. Herkes bunun makyaj ve egodan öte bir şey olduğunu anlamıyor. Halk için iyi görünmekten daha fazlası. Bu, kendi teninde kendinden emin hissetmekle, kendini ifade etmekle ilgili. Kimin için giydiğinden çok giyen kişiyle ilgili.

Tek söyleyebildiğim "Hmm," oldu. Arka planda bir telefon çalıyor ve Damien küfrediyor. "Sen misin? Gitmen mi gerekiyor?" Telefonu kapatmak zorunda kaldığım için zaten moralim bozukken soruyorum.

"Hayır. Ofisteyim. Buradaki avukatlardan biri bir hatunu kızdırmış ve onun ofis numarasını vermiş, bir erkek grubunun gizli numarası olduğunu söylemiş." Neler olduğunu tam olarak bildiğim için kanım donuyor. Damien

Yine de gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, bütün gün aramalarla boğuşmasını izlemek oldukça komik."

"Kulağa... rahatsız edici geliyor."

"Öyle, ama o bir pislik, bu yüzden bunu hak ediyor. Aradıkları benim numaram değil." Richard'ın bir pislik olduğunu düşünmesi ilginç.

İkinci, daha yakın bir telefon çalar. "*Kahretsin*, bu benim," diyor.

"Anladım. Git süslü bir avukat ol, adaletin terazisini dengele," diyorum gülümseyerek ve o derin kahkahasını atıyor, keşke yüzünü görebilseydim.

"Anladım, *Rubia*. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Burada olacağım," diyorum ve telefonu kapattığımızda en iyi arkadaşlarımı aramadan önce heyecanlı bir kız çılgılığı atıyorum.

ON DÖRT

14 Kasım
-Abbie-

Ben raftaki rujları düzenlerken Kat yanımdan fısıltıyla "Aman Tanrım, bu o," diyor.

"Sakin ol Kat," diye fısıldıyorum ona alttan alta, soğukkanlı davranmaya çalışarak. "O sadece bir adam. Makyaj yaptırmak için müşteri getiren bir adam. *Hepsi* bu."

"O bir erkek değil, Abigail. O bir tanrı," diyor ve sesi o erkek delisi haliyle hülyalı bir hal alıyor. İç çekip arkamı dönüyorum ve o kadar da yakın olmadığını görüyorum -kartal gözler seksi bir erkeği her zaman bir mil öteden fark edebilir. Gözlerinde kararlılığa benzer bir bakışla makyaj reyonuna doğru ilerliyor, yanında orta yaşlı bir kadın yürüyor. Kadın sarışın, koyu renk saçları uzamış ama iyi giyinmiş.

Acaba bu Damien'in işi mi yoksa eski sevgilisiyle birlikte olduğundan emin olduğum gardırobundan mı?

Ama daha da önemlisi, üst elmacık kemiğindeki sararmış morluk.

Şişmemiş ve yeni değil, ama üzerine bir şey koyup kapatmaya çalıştığını ve başarılı olamadığını görebiliyorum.

Sikeyim.

Gözlerim beni fark etmiş gibi görünen Damien'a dönüyor; gözlerindeki kararlılık garip bir mutluluk ve rahatlığa dönüşmüş.

Bu yeni bir şey.

Bir erkeğin -özellikle de Damien gibi bir erkeğin- bu bölümde bu kadar rahat görünmesi yeni bir şey. Çoğu şaşkın ve tedirgin bir şekilde etrafına bakar, arkasına saklanır.

Onları buraya getirenin güvenliğini sağlamak için.

Damien değil.

"Selam," diyorum duyma mesafesine geldiğinde. "Seni burada görmek komik." Dudakları yukarı kalkıyor ve gözlerini deviriyor, ama bu sinir bozucu olduğumu düşündüğünden değil. Aksine, sanki şakanın içindeymiş gibi.

"Seni gördüğüme sevindim *Rubia*," dedikten sonra bir adım daha atıyor ve tüm şaşkınlığıma ve şokuma rağmen beni kendine doğru çekerek herkesin önünde bana sarılıyor.

Bu gibi düşünceler - bu hareketin benim için çok *şok edici* olduğu gerçeği -Richard'a bu kadar uzun süre nasıl katlandığımı merak ediyorum.

Richard bana toplum içinde kesinlikle gerekli olmayan her türlü fiziksel yakınlığı göstermeyi reddederdi. Bana bunun görgüsüzlük olduğunu söylerdi. Gereksiz olduğunu. Bugünlerde, acaba imajını daha fazla lekelememi mi istemiyordu diye düşünüyorum. Zaten çok alçalmıştı.

Tanrım, nasıl bu kadar aptal ve kör olabildim?

"Abigail, bu Sharon, müvekkilim," diyerek geri çekiliyor ve elini Abigail'in sırtına koyuyor.

"Abbie. Bana Abbie diyebilirsin. Damien çok resmi. Burada olduğun için çok mutluyum!" En neşeli müşteri hizmetleri sesimi takınarak söylüyorum. Bana bir gülümseme veriyor ama zoraki, gergin ve rahatsız edici.

Bunu düzeltmemiz gerekecek.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve kelimeler sessiz kalıyor. Damien'a dönüyorum. "Bu benim en iyi arkadaşım Kat," diyorum onu göstererek.

Muhteşem güzelliğiyle

Latin kıvrımları, sireni andıran gözleri ve sırtından aşağı çılgın bukleler halinde inen karamel vurgulu siyah saçlarıyla Damien ona bakıp neden benimle birlikte olduğunu sorgulayacak diye neredeyse paniğe kapılıyorum.

O seninle değil, Abbie. Seninle sadece bir kez çıktı, o da senin bir planın olduğu için.

Beni en çok korkutması gereken kısım bu. Bilinçaltımda bile, tek motivasyonumun küçük intikamım olduğunu söyleyemem.

"Memnun oldum Kat," diyor ve kibarca elini uzatıyor, Kat de elini sıkıyor. Ama Damien'a gülümserken, kafası neredeyse anında benimkine dönüyor ve geniş gözlerle daha da büyük gülümsüyor.

"Tanrım, Kat. O kör değil. Seni görebiliyor," diyorum ve Damien gülüyor. Sharon bile kıkırdıyor. İntikamımın anahtarı olan o çok önemli avukata dönmeden önce başımı sallıyorum.

"Tamam, sen git. Ne kadar zamanım var?" Ona dikkatle bakarak soruyorum.

"Saat birde buradan ayrılmamız gerekiyor; mahkeme saat ikide." Saatiime bakıyorum ve gülümsüyorum. Damien'in bir şekilde bana mükemmel süreyi vereceğini bilmeliydim. Bu güzel kadınla bir saatten fazla zamanım var.

"Anladım. Git alışveriş merkezinde dolaş. Hazır olduğumda sana haber veririm." Beni selamlıyor ve bu çok hoş. Yıllardır dürüst, sert ve sürekli çalışan biri olduğunu söylediğim bu adam beni selamlıyor.

"Hey, Kat, Abigail'e ulaşamazsam diye senin numaranı da alayım," diyerek en iyi arkadaşşıma doğru dönüyor ve içimdeki her şey çöküyor.

"Evet, tabii," diyor Kat, numarasını söylemeden önce gözlerini bana çevirerek.

İşte burada.

En iyi arkadaşşıma benim önümde pervasızca asılıp numarasını aldığıında, bu adamı benimkini elde etmek için kullandığım için hissettiğim suçluluk duygusu yok oldu.

"Tamam, ben çıkıyorum," diyor Damien bize el sallayarak. "Çantayı istediğim gibi hazırladığıından emin ol, tamam mı?" diye soruyor, işim bittiğinde Sharon için alacağı makyaj malzemelerini gösteriyor. Başımı sallayıp ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve Damien'in kaşları en küçük, neredeyse fark edilmeyecek şekilde çatılıyor, sonra hafifçe başını sallayıp arkasını dönüyor ve bir arama yapmak için telefonunu çıkarıyor.

Kat, Sharon ve ben, alkışlamadan ve mutlu bir müşteri hizmetleri gülümsemesi takınmadan önce birbirimize bakarak birkaç dakika durduk. "Pekâlâ! Hadi biraz eğlenelim!" Dedikten sonra Sharon'ı sandalyeme oturtup malzemeleri almak için koşmaya başladım.

Birkaç dakika sonra, başlamaya hazır bir yığın ürünüm ve Sharon'ın karşısına yerleştirilmiş bir aynam var. Ona primer'in makyajı nasıl tuttuğunu ve soruları olursa durup açıklamamı isteyebileceğini anlattım. Buradan sadece bugün için değil, gelecekteki diğer mahkeme randevuları için de tamamen kendinden emin bir şekilde ayrılmasını istiyorum.

"Peki bunun üzerine bir şey koymamın bir sakıncası var mı?" Aynada sararmış çürüğü göstererek soruyorum. Bu odadaki fil, ama gördüğüm ilk fil değil. Belki de uydurma bir hikâye yerine bu lekenin gerçek kaynağını bildiğim ilk leke. Sharon bana gülümsüyor, başını sallamadan önce gergin, huzursuz bir şey.

"Anladım. Nazik olacağım." Sonra ona farklı kapatıcılar gösterdim. Koyu halkaları (gülüyor ve iki çocuğunun ona bunları verdiğini söylüyor), lekeleri (stres, bana söyledi) ve diğer renk bozukluklarını kapatmanın farklı yollarını gözden geçiriyoruz.

Çürük konusundan, duruşmadan, eğlenceli, kız gibi makyaj bilgileri dışında her şeyden uzak duruyorum. Zamanla insanlarla çalışırken, ne zaman zorlayacağımı, ne zaman soru soracağımı ve müşterimi ne zaman kendi düşüncelerine bırakacağımı öğrendim. Ben farklı fondötenleri karıştırırken, o konuştu.

"Damien hayatımı kurtardı," diyor ve ben kısa bir süre duraksıyorum, onun bunu fark etmesine bile yetmiyor, sonra hareket etmeye ve renkleri kontrol etmeye devam ediyorum.

"Oh?" Ben de öyle dedim. Bir makyaj sanatçısı terapist olma konusunda bir barmen ya da saç stilisti kadar ünlü değildir. Yine de, bir saat boyunca birinin karşısında yken, kolayca değiştiremeyecekleri şeyler hakkındaki en büyük güvensizliklerini öğrendiğinizde, insanların sizinle konuşurken kendilerini rahat hissetmeleri kolaydır.

"Çok büyük umutlarım yoktu. Aslında bu sürece bir yıl önce başladım. Yavaş yavaş para biriktiriyordum, eşyalarımı arkadaşlarımdan evine taşıyordum. İşler kötüye gitmeden önce buradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Kızlarım için." Başımı salladım ama yukarı bakmadım.

Eğer benimle konuşmak istiyorsa, bunu yaparken mümkün olduğunca rahat hissetmesini istiyorum.

"Pek çok avukata yardım talepleri gönderdim. Ama kocamın -eski *kocamın*-torpili var. Parası var. Yani bir bakıma bende de varmış gibi görünüyor. Bu beni birçok ücretsiz avukatlık işinden diskalifiye etti ve iyi bir avukat tutacak param yok. Ve eski eşimin ne kadar nüfuzlu olduğunu düşünürsek ... Yetenekli bir avukata ihtiyacım vardı."

Tek söyleyebildiğim "Özür dilerim" oldu, fondöteni cildine sürerken.

"Her şey kelimelerle başladı," diyor fısıltıyla. Sözlerinin beni etkilediğini göstermemek, cildindeki makyaj lekelerinde duraksamamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Onun durmasını istemiyorum, bu yüzden çalışmayı bırakmıyorum. "Çok çılgınca bir şey değil. Kilom ve giyim tarzımla ilgili yorumlar. Hiçbir şey.

. Hiçbir şey yeterince iyi değildi."

Aklım Richard'a gidiyor, benden bir kıyafeti değiştirmemi istemesine ya da esmer olarak daha iyi görüneceğimi ima etmesine. Kilom hakkında yorum yapıyor, beni diğer kadınlarla kıyaslıyor.

Hiçbir şey yeterince iyi değildi.

"Sonra maddi sıkıntılar başladı. Harçlığım vardı ama zar zor. Ayrıntılı makbuzlar isterdi, her kuruşun nereye gittiğini bilmek isterdi." Midem bulanıyor. "Hiç düşünmemiştim. İşin bu noktaya geleceğini

Bu." Elini kaldırıyor ve gevşekçe yüzünü işaret ediyor. "Sadece kızlarımın böyle yaşamasını, bunun normal olduğunu düşünmelerini istemediğimi biliyordum."

"Bu takdire şayan," diyorum ve ona hikâyesini anlayabildiğimi söylemeye karar veriyorum. "Benim de bir ablam var. Beni o büyüttü. Annemiz senin kadar güçlü değildi." Ona annemin eve hiç gelmeyen bir sarhoş, babamın da bir dolandırıcı olduğunu söylememe gerek yok. Babamın onu başka bir kadın için terk ettiğini ve bunun için bizi suçladığını bilmesine gerek yok. Günün sonunda bunun bir önemi yok. Biriyle empati kurmak için aynı hikayeyi yaşamış olmanıza gerek yok. "Keşke öyle olsaydı. Her şey farklı olabilirdi."

Sharon'ın dudaklarını küçük bir gülümseme süslüyor ve rahat olduğunda güzel. *O* güzel. "Bunu bilmek güzel. Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Bazen yanlış seçim yapıp yapmadığınızı merak ediyorsunuz. Sadece bununla mı uğraşsaydım ve böylece velayet ve boşanma davaları boyunca sürüklenmeselerdi? Annelerini çürükler içinde görmeseler miydi? Babalarına karşı suç duyurusunda bulunacağımı duymak? Kötüyü hiç görmediler, bu yüzden onlar için bir şok olmalı ..." Sesi kelimeleriyle birlikte titriyor ve kalbimi kırıyor.

"Gördüğüm kadarıyla onlara güçlü olmayı gösteriyorsun," diyorum, noktaları karıştırmak için bir fırça almak üzere eğilerek. "Annem bize sağlıklı bir ilişkinin nasıl bir şey olduğunu hiç göstermedi. Kız kardeşim şanslıydı. Onun için savaşıyor ve ona gerçek bir altın gibi davranan iyi bir adam buldu."

"Peki ya sen? Damien harika görünüyor." Gülüyorum.

"İster inanın ister inanmayın, sadece bir kez çıktık," diyorum gülümseyerek, o başını arkaya atıp dolu dolu gülerken arkama yaslanıyorum.

"Yok artık! Buraya gelirken senden bahsettiğinde ciddi bir şey olduğunu düşünmüştüm." Meraklı gözlerle beni dinleyen ve gözleri kocaman açılmış olan Kat'e bakıyorum.

"Hayır. Yepyeni. Birkaç hafta önce bir arkadaşlık uygulamasında tanıştık." Farklı tonlarda ürünler ekliyorum, bunları vurgu ve kontür yaratmak için kullanıyorum. "Ama ondan önce uzun süredir bir erkek arkadaşım vardı." Bu yabancıyla ne kadarını paylaşacağıma karar verirken sessizleşiyorum ve Sharon da öyle yapıyor. Benim ona gösterdiğim nezaketin aynısını o da bana gösteriyor ve sanırım şu anda bir bakıma ona benzediğimi fark ediyorum.

Gerçekte bir kabus olan bir rüya ülkesinde yaşadığım dört yılın ardından iyileşiyorum ve bu bilgiyle nasıl yaşayacağımı öğreniyorum. Tekrar nasıl ben olacağımı öğreniyorum. "Ben "in kim olduğunu.

"Bana vurmadı," diyorum ve kendimi tuhaf hissederek duraklıyorum. Sharon fark etmiş, anlamış olmalı, çünkü bana güvence veriyor.

"Ten tene olmaması acı vermediği anlamına gelmez," diyor. Ona bakıyorum, gözleri bana kilitlenmiş ve sulanıyor. Sanki kelimeler olmadan da biliyor. İnsanlara duygularınızı saklamak istediğinizde ama aynı zamanda anladığınızı bilmelerini istediğinizde verdiğiniz o sıkı gülümsemeyi gülümsüyor.

"Nazik değildi. Ben öyle olduğunu sanıyordum. Ve onunla birlikteyken kendimin büyük bir parçasını kaybettiğimi fark etmem yakın zamana kadar sürdü. Artık kendimi bile tanıyamıyordum." Başımı kaldırdığımda Kat'ın de gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum ve lanet olsun, böyle olmaması gerekiyordu. Mahkemedeki boktan bir andan önce tatlı bir kadın için eğlenceli bir öğleden sonra olması gerekiyordu. "Şanslıydım. Her şeyi bitirdi. Ama bence bitirmeseydi, sonsuza dek dünyaya küsebilirdim. Şimdi yavaş yavaş kendime geliyorum. Ama düşünüyorum da senin gibi birine sahip olsaydım? Bana güçlü bir kadının nasıl davrandığını gösteren bir annem? Bu daha erken olurdu."

Sharon ve Kat'e arkamı dönüyorum, bir şey alıyormuş gibi yapıyorum ve sulanmış gözlerini pamukla siliyorum.

"Tanrım, tamam, benim bokum senin yaşadıklarının yanına bile yaklaşamaz," diyorum sulu bir kahkahayla dönerken. "Buraya makyaj için geldin ve burası bir travma çöplüğüne dönüşüyor! Deli olduğumu düşünüyor olmalısın. Sadece şunu söylemeye çalışıyordum. Sanırım kızlarınız şanslı." Yanaklarına allık sürmeye başlıyorum ama bileğime dokunan yumuşak bir el beni durduruyor.

"Bunu küçümseme. Benzer bir ruh görüyorum. Benimki daha fazla olduğu için senin deneyimin daha az değil." Ona gülümsüyorum ve bir an için bunu görüyorum. Eğer her şey bitmeseydi, Richard'la evlenseydim ve ondan çocuk sahibi olsaydım, Sharon gibi olma ihtimalim olduğunu görüyorum. Belki fiziksel açıdan değil -Richard hiçbir zaman şiddet uygulamadı- ama finansal istismar ... Kesinlikle sözlü taciz.

Kendi başıma yapabilecek kadar güçlü olmadığım bir zamanda gitmeme izin vererek bana bir anlamda iyilik yaptı.

Ondan sonra eğlenceli şeylerden konuşuyoruz - o bana kızlarından ve nelerden hoşlandıklarından bahsediyor, ben de ona Kat, Cam ve benim Richard'ın hayatını cehenneme çevirmek için yaptığımız küçük, önemsiz şeylerden bahsediyorum. Sharon gülüyor ve sonra kendi fikirlerinden birkaçını ekliyor, ofisine onun adına bir sürü pizza sipariş etmek ve yemeyi pek sevmediği ofisin parasını ona ödetmek gibi.

Yaklaşık on dakika sonra, Sharon'la işim bittiğinde Damien'a mesaj atıyorum, numunelerle ve Damien'ın ısrarla almasını istediği temel malzemelerle dolu bir çanta hazırlıyorum

Onunla. Ben onunla uğraşırken, Kat mağaza indirimimizi kullanmak ve kendisi için birkaç kıyafet ve kızları için birkaç kıyafet almak için bedenlerle birlikte koştu.

Ben: O senin için hazır," şeklinde bir mesaj aldım.

"Geliyorum," dedi ve beş dakika sonra elinde bir tepsi kahveyle karşımdaydı.

"Al Sharon," diyor ve müşterisine bir fincan uzatıyor. "Ve Kat- balkabağı baharatlı." Yeşil logolu bir başka beyaz fincan en iyi arkadaşşıma uzatılıyor, ama o bana gülümsüyor ve benim ağzım şaşkınlıktan hafifçe aralanıyor. "Ve senin için, *Rubia*. Beyaz çikolatalı mocha." Tepsideki üçüncü bardağı, en büyük olanı bana uzatıyor ve gülümsüyor.

"Bu da ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Kahve."

"Neden kahve getiriyorsun?"

"Kahve seviyorsun. Bu senin siparişin, değil mi?" diye soruyor, bana şaşkın şaşkın bakarak.

Öyle.

Randevumuzun ertesi sabahı bunu sipariş etmişim. "Evet."

"Kat'e mesaj atıp onunkini sordum." Şaşkınlık, anlayış ve gerçekten rahatsız edici bir rahatlama hissi içime akıyor.

Lanet *kahve siparişini* almak için numarasını aldı.

Benim önümde seksi arkadaşşıma asılan bir pislik olduğu için değil.

Tanrım, büyük bir ilişki travmasından sonra gerçekten tam bir felaket yaşıyorum.

Kat sadece gülümsüyor ve fincanın ağzında bir ruj izi bıraktıktan sonra bana göz kırpmıyor.

Ben de ona ters ters baktım. *En azından bana haber verebilirdi.*

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama gerçekten gitmeliyiz. Sharon, muhteşem görünüyorsun. Daha önce de öyle değildin," diyor Damien. "Ama şimdi senin de muhteşem hissettiğini görebiliyorum." Bana döndü. "Gördün mü? Bu sadece makyaj değil, *Rubia*."

Tanrım, anlıyor, değil mi?

Sadece makyaj değil. Asla sadece makyaj değildir. Öz güven, bir onur rozeti, dünyaya karşı bir kalkandır.

Richard dört yıl boyunca hiç anlamadı. Ve hiç denemediği de kesin.

"Teşekkür ederim," der Sharon, çantayı kapdığı gibi

Çık. "Ve teşekkür ederim, Abbie. Her şey için. Umarım . . . Umarım yakında seninle tekrar konuşabilirim."

"Kızları getirin! Onlara bir makyaj yapacağım. Basit bir şey tabii ki. Dudak parlaticısı ve şeffaf maskara, allık. Ama alışveriş merkezinde bir gün geçirebiliriz! Benim ikramım!" Diyorum ki.

Sharon başını sallayarak ve gülümseyerek "Buna bayılırlar," diyor ve numarasını sandalyemin üzerinde duran kartvizite yazıyor.

"Tüh, dur, gitmeden önce Kat'ten bunları benim için toplamasını istedim," diyorum ve tezgâhın arkasına uzanıp Sharon'a büyük, aşırı yüklü bir çanta uzatıyorum.

"Nedir bu?"

"Giysiler. Sizin için ve kızlar için. Kendinizi rock yıldızları gibi hissetmenizi sağlayacak birkaç kıyafet." diyorum ve gülümsüyorum. Kafası karışmış görünüyor.

"Bu çok güzel, gerçekten, ama yapamam-" diye başlıyor, eminim fiyatı tartışmak üzeredir.

"Çalışan indirimi. Burada çalışmanın bir avantajı. Tüm yeğenlerim için bir şeyler alıyorum ve bugün iki yeğenim daha oldu," diyorum gülümseyerek ve Sharon'ın artık dev, kafa karıştırıcı, çılgın ailemin bir parçası olduğuna o anda karar veriyorum. Gözleri sulanmaya başlıyor.

"Yapamam-"

Damien sözünü keserek, "Ben öderim," diyor.

"Hayır, çoktan yaptım," diyorum gülümseyerek. Bu seferki daha az dostane ve daha sinsî ve tamamen Damien'a dönük.

"O zaman sana geri ödeyeceğim," diyor ve bana attığı bakış vücudumda bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Bu lanet adam.

"Hayır." Gülümsüyorum, gözleri kısılıyor ve neredeyse gözlerinden düşüncelerini okuyabiliyorum. Beni nasıl dizlerinin üzerine yatırmak ya da boğazıma dolamayı sevdiği elini nasıl sıkmak istediğine dair düşüncelerini.

"Abigail."

"Damien," diyorum azarlayıcı bir ses tonuyla.

"Ben ödüyorum," diye ısrar ediyor ve nadiren sorgulandığı açık.

Ne yazık ki onun için eski Abbie yavaş yavaş geri dönmektedir ve başkalarının ona yapmasını söylediği şeyleri nadiren dinler.

"Çoktan yaptım. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok. İndirimimi kullandım, yani o kadar bile değildi." Sharon tenis maçı izliyormuş gibi başını hareket ettirerek aramıza bakıyor, ama Kat sadece başını sallayarak gülümsüyor.

"Baş belasısın, değil mi?" diye soruyor bir parça hayal kırıklığıyla, ama başını bana doğru sallarken dudaklarında bir gülümseme var.

"İyi türden," diyorum gülümseyerek ve ilk kez yanlış bir seçim yapıp yapmadığımı düşünmeden edemiyorum.

Acaba benim oyunumda bir piyon olmasaydı bu iyi bir şey olabilir miydi?

Ciddi bir şey aramıyor, kendime hatırlatıyorum. Eğer ciddi bir şey, aşk ya da ilişki arıyor olsaydı, bu bir şey olurdu. Ama ciddi *değil*. Öyleyse ne önemi var ki?

Beni kollarının arasına çekiyor ve kokusunu içime çektiğimde suçluluk duygusu beni tekrar vuruyor, beni öptüğünde içimden akan sessiz huzur tarafından çabucak evcilleştiriliyor.

Çünkü çabucak, tam da bunu yapar. Dudaklara bir öpücük, küçük ve tatlı bir şey, ama yine de bir öpücük.

Bir müşterinin

önünde. Arkadaşımın

önünde.

Rollard'ın makyaj bölümünün ortasında. Donup kaldım.

Bir gece dışarı çıktıktan sonra arabada kavga ederken Richard bana "Arkadaşlarımın önünde sana sevgi gösteremem Abbie," demişti. "Bu zayıflık olur. Ve ben zayıf bir adam değilim."

Ve işte neredeyse bir yabancı, güpegündüz müşterisinin önünde utanmadan ya da sıkılmadan beni öpüyor.

Öpüşme sona erdiğinde Sharon ve Kat'in bana kocaman gülümsediklerini görüyorum, Sharon içten bir gülümsemenin yanı sıra başparmağıyla beni onaylıyor.

Gördün mü? Makyaj harikalar yaratıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Damien dudaklarıma. "Her şey için. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Evet. Dava hakkında beni bilgilendirir misin?"

Öpücüğü beni nasıl şoke ettiyse, sanırım sözlerim de onu şoke etti çünkü gülümsemeden önce başı biraz geriye gitti.

"Anladım. Yapacağım."

ON BEŞ

13 Kasım
-Abbie-

Normalde, cilt bakımı rutinimi geçtikten sonra gelen herhangi bir arama veya mesaj, sabah cevaplanmak üzere doğrudan sesli mesaja gider. İstisnalarım Hannah, Cami ve Kat, malum nedenlerden dolayı. Ama diğer herkes bekleyebilir.

Ancak bugün, bu listeye dördüncü bir isim daha eklenmiş gibi görünüyor.

Geçici olarak, kendime hatırlatıyorum.

"*Rubia*, nasılsın?" Damien'in sesi hat boyunca soruyor ve her zaman olduğu gibi, sesi damarlarımda bal gibi eriyor, rahatlatıcı bir sıcaklıkla karnımda birikiyor.

"Ben iyiyim. Sharon'ın davası nasıl gitti?" Hemen sordum. Gittiklerinden beri kafamı kurcalıyordu ama Damien'a mesaj atıp baş belası olmak istemedim. Birincisi, bazı işleri halletmesi gerektiğini bilmek dışında akşam için planları hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ikincisi, *o* kız olmak istemiyordum. Henüz çıkmıyoruz bile, bu yüzden onu "*Günün nasıl geçti?*" mesajlarıyla bombardımana tutmak her şeyi mahvedebilirdi.

Plan için, kendime hatırlatıyorum. *Plan için her şeyi mahvet. Kesinlikle potansiyel romantik bakış açınız için değil.*

Ne yazık ki kendimi bu konuda ikna etmekte zorlanıyorum. "Şey," diyor iç çekerek. "Ona koruyucu emir verildi geçici tam velayet ile."

"Bu harika, Damien," diyorum battaniyenin altına uzanarak. Mevsimin ilk gerçek kış gecelerinden birinde daire kesinlikle buz gibi ve ben şimdiden bundan nefret ediyorum.

"Evet. Önümüzde uzun bir yol var ama bu harika bir ilk adım." "O nasıldı?"

"Sanırım rahatladı. Kızlarıyla birlikte eve gitmesi gerekiyor."

"Güvenli bir yerde mi? Arkadaşlarıyla ya da ailesiyle mi kalıyor?"

"Kızların okulunun sokağının aşağısındaki bir dairenin üç aylık kirasını yatırdım." Kalbim eridi.

"Bu inanılmaz derecede cömert bir davranış, Damien," diyorum fısıltıyla.

"Evet, en azından bunu yapabilirim." İkimiz de sessizdik, kendi düşüncelerimize dalmıştık, Damien hiçbir iltifat istemiyordu ve ben de kendimi sürekli onu nasıl gördüğümü yeniden çerçevelerken buluyordum, bana gösterdiği kişi ile onun olduğunu duyduğum kişiyi dengeliyordum.

"Bu garip, değil mi?" diyor. "Liseden beri bir kızla telefonda oturmamıştım."

"Dinozorların dolaştığı zamanları mı kastediyorsun?" diye soruyorum ve bunu neden söylediğimden emin değilim. Bir an donup kalıyorum, kesinlikle çok ileri gittiğimi düşünüyorum, ama o sadece *gülüyor*, derin, her şeyi tüketen bir ses.

"Bunun için sana gelmeli ve seni dizime yatırmalıyım," diyor ve kelimeler aptalca olsa da vücudum ısınıyor.

Bir şekilde biliyor.

"Kahretsin, bu hoşuna giderdi, değil mi?" Dilim dışarı çıkıp dudaklarımı yalıyor ama cevap vermiyorum. "Böyle bir telefon görüşmesi yapmalıyız, değil mi? Sanırım bundan sonra ne giydiğini sormam gerekiyor, değil mi?" Sesi alçaldı ve bunu tüm vücudumda hissediyorum.

"Gerçekten de liseye geri dönüyoruz, değil mi?" Ben soruyorum.

"Lisedeyken yaptığın telefon görüşmelerini duymak istemiyorum Abigail." Nabzım hızla atıyor ama lisede hiç erkek arkadaşım olmadığını açıklayacak gücüm yok, özellikle de telefonda seks yaptığım birini.

"Peki, ne giyiyorsun?" diye tekrar soruyor, sesi alçak ve kalbim onun sözleriyle yarışmaya başlıyor. "Söyle bana *Rubia*," diye ısrar ediyor. Dudaklarımı yalıyorum, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum ve yarı yarıya zorlamasını, tekrar sormasını ya da konuyu kapatıp konuşmayı değiştirmesini bekliyorum.

İkisini de yapmıyor, sessiz

kalıyor. Ben de cevap

veriyorum.

"Bir tişört. Ve eşofman altı."

Tanrım, daha az seksi olabilir miydim?

"Çıkar şunları," diyor, sesi her yerimde hissettiğim derin bir hırıltı. İstediklerini yapmaya başlıyorum, sanki kilometrelerce uzakta olmasına rağmen sözleri

beni kontrol ediyor. Eşofmanlarımı çıkarıp yatağın ayak ucunda topaklanmalarına izin verirken, kendime olan güvenim geri geliyor.

"Seninkini çıkarıyor musun?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Evet, *Rubia*. Açık olmak gerekirse, kendini boşaltman için seninle konuşacağım ve dinlerken mastürbasyon yapacağım." Nefesim göğsümde sıkışıyor, ellerim tereddüt ediyor. "Yani bu işi nereye götüreceğim konusunda aynı fikirdeyiz."

"Oh," diyorum, bu düşünceyle amım zonkluyor.

"Evet, oh. Şimdi elini al ve memene koy, tamam mı? Meme ucunu yuvarla, bebeğim." Bunu yaparken dudaklarımdan düşük bir inilti dökülüyor. "Bundan hoşlandığımı biliyorum; seni altımda tuttuğumda izlemekten zevk aldım." O geceyi düşününce bir inilti daha.

"Tanrım, senin için çoktan sertleştim bebeğim. Keşke burada olup benimle ilgilenseydin." Mikrofona sertçe nefes alıyor ama ses dikkat dağıtmıyor. Her şeye katkıda bulunuyor. "Otur, Abigail. Kendini yastıklara yasla. Beni hoparlöre ver, sonra telefonunu bacaklarının arasına koy. Kendine dokunduğunda duymak istiyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ama itaat ediyorum, hoparlöre basıp yeniden düzenliyorum. "Tamam." Her zaman telefon seksinin garip ve rahatsız hissettireceğini düşünmüşümdür.

Hantal. Ama Damien ile. . .

"Tek parmak, bebeğim. Klitorisini daire içine al ama bastırma." Söylediğini yapıyorum, parmağımı vücudumda gezdiriyorum, diğer elim göğsümde çalışmaya devam ediyor. Zaten şişmiş olan klitorisimi nazıkçe daire içine alıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Hoparlörden çarşafların hışırtısını duyabiliyorum, yavaş ve sabit, ve zihnimde Damien'in o kocaman yatakta kendini tatmin ettiği görüntüsü canlanıyor, çarşaflar kalçalarına kadar inmiş, kaslar gergin.

"İşte böyle. Dilimi orada, seninle alay ederken hayal et. Yüzüme boşalman için, onu bulana kadar dilimi kullanman için ölüyorum." Bir inilti daha ve biraz daha bastırıyorum, sürtünme için ölüyorum. Bir şekilde bunu hissediyor. "Hayır, hayır, bebeğim. Nazik ol. Bastırma. Bunu uzatmalıyız."

"Damien-"

"Biliyorum bebeğim. Seni yakaladım. Tek parmak, daire çizerek, tamam mı?" Cevap olarak boğuk bir sesle inliyorum.

"Bütün hafta bunu düşündüm. Parmakların amında, beni düşünüyorsun. Öyle mi, Abigail? Bu hafta seni becereceğimi düşünerek kendini parmakladın mı? Kendini boşalttın mı?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, alçak sesle ve yumuşak. Yalan söyleyecek, utanç duyacak zihinsel kapasitem bile yok.

"İyi kız. Bunu duymak hoşuma gidiyor. Sen nelerden hoşlanırsın? Yalnız kaldığında ne yaparsın?"

"Parmaklarım," diye fısıldıyorum. "İçeride. Tanrım, Damien, ihtiyacım var-"

"Tamam, *Rubia*. Tek parmak, içeri kaydır. Yavaşça. Bana ne hissettiğini söyle." Rahatlayarak iç çektim.

"Kahretsin, Tanrım." İlahi bir his, saf işkence, neredeyse yeterli değil ama gerginliği azaltmaya yetecek kadar.

"Ne hissediyorsun bebeğim? Elim senin için sikimi pompalıyor." Kahretsin, zihinsel imge her şeydir. Bir dahaki sefere görüntülü arama yapmalıyız. Bunu görmeliyim, kalın elini kendi etrafına sarmış, pompalıyor, ucunda pre-cum ...

"Islak. Çok ıslığım, Damien. Tanrım." Kelimelerim nefes nefese. "Çok ıslak ve çok sıkı."

"Evet. Ağzımı orada tutup onu yalayacağım." "Daha fazla, daha fazlasına ihtiyacım var, tatlım," diyorum.

"Tanrım, sen bir rüyasın. Çok iyi bir kızsın, erkeğinin sana daha fazlasını vermesini bekliyorsun. İki tane daha, bebeğim. İki parmak daha sok. Bana ne kadar dolu hissettiğini söyle."

"Ahh!" Vücudum parmaklarıma karşı çarpıyor ve ben de onları kıvırıp G noktamı kaydırıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var!"

"İhtiyacın olan şey benim sikim," diyor sesi homurdanarak. "Benim için kendini becer bebeğim, sertçe." İstedğini yapıyorum, parmaklarımı sürerken, kendimi becerirken, görünmez çıkıntıyı kovalarken telefon ıslak amımdan birkaç santim uzakta. "İşte bu kadar. Siktir, ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum."

"Tatlım," diye miyavladım.

"Henüz değil, Abbie." "Damien-"

"Henüz değil. Sana söylediğimde boşalacaksın. O vücut benim; orgazmların benim." Sözleri benden derin bir inilti daha çıkarıyor. "Evet, hoşuna gitti. Tanrım, o amcığı sikmek istiyorum bebeğim. İçinde çok derin olurdum."

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Klitorisini ov, bebeğim. Ovala. Duymak istiyorum," diyor ve ben de dediğini yapıyorum, daha yüksek sesle inliyorum.

"İşte benim pis fahişem. Siktir. Benim için inle, bebeğim." Sözleri içimde sekiyor, parmaklarımı yeni bir ıslaklık kaplıyor.

"Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım!"

"Sözlerimi seviyor, benim pis kızım. Mükemmel. Kendini becer bebeğim. O parmaklara bin. Evet, tam orada, çok iyi, bebeğim."

Artık benim iyiliğim için bir şeyler söylediğini bile sanmıyorum, tıpkı benim gibi kaybolmuş.

Ama ben patlamaya hazırım, onun sözleri, ağır nefesi, parmaklarım beni her saniye daha da yaklaştırıyor.

Tanrıya şükür o da benimle birlikte.

"Ah, lanet olsun, *Rubia*, boşalacağım," diyor alçak bir iniltiyle ve içime bir sıcaklık dalgası daha gönderiyor. "Önce seni duymak istiyorum. Yakın mısın?"

"Evet," diye nefes alıyorum, parmaklarım amıma pompalanıyor, nefes alışımın ve ıslaklığımın sesi odayı dolduruyor. "Tanrım, keşke burada olsaydın."

"Biliyorum bebeğim. Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere seni ağzımla boşaltacağım." Dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor. "Şimdi boşalmanı istiyorum, Abigail. Benim için yüksek sesle gel; duymama izin ver," diyor, sesi talep ediyor ve tek gereken bu.

Zevk üzerime çöküyor, zihnimi bulanıklaştırıyor, vücudum titriyor, adını haykırırken kulaklarım çınlıyor. Amım parmaklarıma kenetleniyor, daha fazlasını almaya, daha derine sokmaya, *herhangi bir şey* elde etmeye çalışıyorum.

Bilincimin derinliklerinde, az önce kendimi tamamen tükettiğim orgazma tamamen sarılmamış olan kısımda, Damien'in adımı ve derin bir "Fuuuuuuck" diye inlediğini duyuyorum ve içimden başka bir mini orgazmın geçtiğinden eminim.

Sonrasında uzun dakikalar boyunca ikimiz de sessiz kaldık, derin nefesler aldık ve zevk azaldıkça benim endişem ve öz-bilincim devreye girdi.

Görünüşe göre, bu adamı çok az tanımama rağmen, onu çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum, Damien bir şekilde telefon hattından bile anlayabiliyor.

"Yapma. Beyninin fazla düşünmesini engelle, *Rubia*. Bu inanılmazdı, değil mi?" Bir anlaşma mırıldanıyorum, genişletmeye hevesli değilim. O sadece gülüyor. "Ben gidip temizleneceğim. Sen de aynısını yap. Yatmak için hazırlan ve sonra telefonuna geri dön. Sen çok yorulana kadar konuşuruz."

"Ne?"

"Git üstünü değiştir.

Temizlen." "Ama işimiz

bitti."

"Her ne kadar güzel olsa da, bunu ben istemedim Abigail." Zihnim hareket ediyor, bir tür alt metni anlamak için kelimeleri parçalamaya çalışıyorum. "Ben istiyorum ki

Yatmadan önce seninle konuşmak istiyorum. Gününü dinlemek için. Bu geceyi seninle geçirmem gerekiyordu. Bugün berbat, sabah seni görmek ve az önce olanlar hariç." Yine cevap vermiyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

"Git. Temizlen. Sonra yatmadan önce bana biraz güneş ışığı ver, tamam mı?"

Bana biraz güneş ışığı ver.

Tanrım.

Bunu sevdim, birine gün ışığı vermeyi.

Katılıyorum.

"Tamam, döneceğim." Cevap verirken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Güzel."

Bir saat sonra hala telefonda konuşuyorduk. Yatakta kıvrılmışım, telefon yastıkla aramda duruyor.

"Lanet olası soğuktan nefret ediyorum," diyorum ayaklarımı daha fazla içeri sokarak. Kalın eşofmanlarımın üzerine giydiğim tüylü çoraplara rağmen ayaklarım hâlâ soğuk.

"Sonunda etkisini gösteriyor. Ama şu anki soğuk hala senin kabul edilebilir soğuk hava zaman çizelgene uymuyor mu?" Gülümsüyorum.

"Dinliyordun."

"Seni her zaman dinlerim, *Rubia*." Bu kısmı ve karnımı nasıl karıştırdığını görmezden geliyorum.

"Evet, Kasım ayı kabul edilebilir bir soğuk ve serin olması umurumda değil ama yatak odamın kaloriferi berbat durumda. Sanırım bakım servisini arayıp bir baktırmam gerekiyor. Ama bu her zaman sonsuza kadar sürer ve işten izin almam gerekir çünkü bakım görevlisinin başucu çekmecelerimi karıştırmayacağına güvenmiyorum."

"Yatağının başucundaki çekmecedeki ne var?" Damien araya girerek soruyor. Bunu öylece geçiştirmeyeceğini nereden bilebilirdim?

Duraksıyorum, eskiden yaptığım şeyler hakkında ne kadarını açıklamak istediğimden emin değilim.

Richard işi yapamadığında *kendime eşlik* ettim.

"Bir ara gel, sana gösterebilirim." Derin bir sesle inliyor ve ben bunu klitorisimde hissediyorum.

"Oyun oynama, *Rubia*. Daha yeni geldim ama yirmi dakika içinde senin evinde olabilirim." Bu fıkirden nefret etmediğimi itiraf etmek istemeyerek sadece gülüyorum. "Yani

dairen soğuk mu?"

"Evim değil, çoğunlukla yatak odam. Ayak parmaklarım hep üşür." Gülüyor ve bu hoşuma gidiyor. Çok kolay. Bu adama aşık olmak çok kolay olabilir. O kadarını biliyorum. Öyle olmadığımız için neredeyse rahatlıyorum.

Elimle gizlemeye çalışarak esniyorum ama o gülüyor.

"Yoruldu mu güzel kız?" Kelimeleri alçak ve yumuşak ve bana kaşmirle sarılmışım gibi hissettiriyor.

"Hayır, ben iyiyim," diyorum ve o gülüyor. "Yorgunsun. Yatağına git."

"Hayır, gerçekten, ben iyiyim, Damien."

"Abigail-"

"Seni dinlemeyi seviyorum, Damien," diyorum ve bunun çok sert boşaldığım, yorgun olduğum ve sonunda battaniyemin altında sıcak hissettiğim için olduğunu varsayıyorum ama konuşmaya devam ediyorum. "Yalnız olmaktan hoşlanmıyorum. Seni dinlemeyi seviyorum."

Bu da nereden çıktı şimdi?

Damien'in yanıt vermesi uzun ve utanç verici dakikalar alıyor ve bir an için telefonu kapatıp onu engellemeyi ve bu günü sonlandırmayı düşünüyorum.

Ama sonra tekrar konuşur.

"Tamam, *Rubia*. Ben kalacağım, sana günümü anlatacağım. Sen uyu, tamam mı?" diyor.

Ve Damien Martinez'in alçak ses tonuyla bana gününü anlatırken uykuya dalıyorum.

ON ALTI

18 Kasım
-Damien-

Abigail'in telefonu onu aldığımdan beri bipliıyor ve her seferinde yüzünün kızarıp bozarmasını izlemek çok tatlı. Bazen görmezden geliyor, bazen de telefona bakarak mahcup bir gülümseme takınıyor.

O zamanlar, yüzü kıskançlıktan gevşiyor mu?

Yüzünden o bakış her geçtiğinde bir parçam ateşleniyor. O kıskançlık. Bir erkeğin başka biriyle çekilmiş fotoğrafları mı? Eski sevgilisinin mi?

Asit her seferinde yakar.

Ve öyle olmadığımızı biliyorum. Ciddi değiliz. Bunu ona en başından beri söyledim ama şu anda yüzündeki kıskanç ifadeyi izlerken büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Bu kızı kendim olarak istiyorum. Onu paylaşmak istemiyorum, en ufak bir şekilde bile.

Bulunduğumuz restoran Tanya'nın seçtiği, şehir merkezinde şık bir yer. Çok fazla. Garip bir şekilde düşük ışıklandırma, egzotik malzemeler ve alışılmışın dışında pişirme yöntemleri.

Benim favorim değil ama ismi söylediğimde Abigail etkilenmiş görünüyordu, bu da benim için bir kazançtı.

Ancak şimdi, restoranın ambiyansı bir yana, içkisinden pek de memnun görünmüyor.

Sonra telefonu tekrar çaldı.

"Tamam, sormam lazım.

Kimsiniz?"

"Ne?" diye soruyor, yüzü kül rengi ve endişeli. *Hay sikeyim. Başka bir adam. Önemli değil Martinez. Bu çok kolay. Basit. Ciddi değil.*

İstediğim buydu. İlk buluşmamızda ona bunu söyledim ve o da bunu kabul etti. Ve dahası, ihtiyacım olan şey bu, hayatım ve işim tam bir ilişkiye bağlı kalamayacak kadar kaotik.

Ama onun başka bir adamla *ciddi olmadığı* fikri beni delirtmiyorsa ne olayım.

Ayrıca, ona paylaşmadığımı söyledim. Ciddi olmayabiliriz ama kesinlikle özeliz.

"Kim o? Sana mesaj mı atıyor?" Cevap vermiyor. "Bak, ciddi olmadığımızı söylediğimizi biliyorum ama-" Bitirme şansım olmadı.

"Kahretsin, Cami. Ve Kat."

"Arkadaşların mı?"

"Evet." Kulağa kitaptaki en çok kullanılan bahane gibi geliyor. Telefonunu bana doğru çeviriyor ve karanlık bir odada birlikte gülümseyen iki kadın görüyorum. Birini arkadaşı Katrina olarak tanıdım. "Birlikte bir konsere gidiyorlar, benim de gitmem gerekiyordu ama biletler çok pahalıydı, ben de onun yerine bu Jimmy Choos'ları aldım çünkü deneyimler geçicidir ve ayakkabılar sonsuza dek kalır." Ayağı masanın altından çıkıyor ve bileğini döndürerek bana pembenin en açık tonunda, minik bilekten bantlı, yüksek topuklu bir ayakkabı gösteriyor. "Dürüst olmak gerekirse, buna değer, ama Cam ayakkabıya yatırım yapmaya inanmadığı için şimdi durmadan mesaj atıp beni rahatsız ediyorlar." Gözlerini deviriyor ve bunun ayrıntılı bir hikaye olmadığı açık - gerçeği söylüyor.

Ve telefonu tutarken, Cami olduğunu tahmin ettiğim kişinin kamerayı kapattığını gösteren yeni bir fotoğraf ve "Keşke burada olsaydın, sürtük" ve "En azından bu gece iyi bir sik alacaksın" sözleri belirliyor.

"Ben iyi bir sik miyim?" Gülümseyerek ve koltuğumda geriye yaslanarak soruyorum,

"Ne?" diye sorar ve bakmak için telefonu hareket ettirir. "Oh, Tanrım. Siktiğimin Cam'i. Görmezden gel. Lütfen, *Tanrı* aşkına, görmezden gel." Eli uzanıyor ve önündeki viskiyi değil, rozeyi yudumluyor.

Bunu da ilginç buldum, içkideki değişikliği.

"Neredeler?" Viskimi yudumlarken sordum.

"Madison Square Garden." İlgimi çekti. "Ezikçe olduğunu biliyorum ama ortaokuldaki favori erkek grubumuz hâlâ turnede. Şehre geldiklerinde giyinip kuşanıyoruz, aptalca işaretler yapıyoruz, kafayı buluyoruz ve

boğazımız acıyor." Bunu itiraf etmekten utanıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.
"Ama bu bir patlama."

"Peki sen orada değil misin?"

"Hayır. Ayakkabılar, hatırladın

mı?" "Orada olmak istiyor

musun?" "Ne?"

"Orada olmak ister misin? Bu konserde?" Onun işaretlerini okuyarak soruyorum.

Gitmek istiyor.

Ama bir şey onu bunu kabul etmek istememeye itiyor.

"Hayır, ben burada iyiyim. Burası muhteşem bir yer. Bir magazin haberi gördüğüme eminim, Jennifer Aniston birkaç hafta önce burada yemek yiyordu. Burası bir rüya!" diyor ve başka herhangi bir erkek iyi yapılmış bir iş için sırtını sıvazlardı.

Ama benim işim insanları okumak.

Duymak istediğimi düşündüklerinin altında yatan gerçek sözleri bilmek.

Gerçeği bulana kadar işaretleri yorumlamak.

"Orada olmak istiyorsun."

"Hayır," diyor hemen. "Bu çocukça ve aptalca. Biliyorum. Burada olmaktan mutluyum. Bu sadece utanç verici bir gelenek." Yüzünde, bir zamanlar bunu ona başka birinin söyleyip söylemediğini merak etmeme neden olan bir şey var. Ona arkadaşlarıyla yaptığı bu güzel geleneğin çocukça ve utanç verici olduğunu söylemiş. Bunun utanması gereken bir şey olduğunu.

"Hadi," diyorum, ayağa kalkıp ona elimi uzatarak. "Ne?"

"Hadi," diye tekrarlıyorum. Kafası karışmış bir şekilde elime bakıyor. Saatile bakıyorum. "Hadi, Abigail. Kartım dosyada var; fatura kesecekler. Hadi gidelim." Saat yedi ve çoğu ana gösteri sekiz civarında başlayacak. Zamanımız var ama şehri de geçmemiz gerekiyor.

Yavaşça elini kaldırıyor.

"Anlamıyorum..." Elini tutuyorum, ayağa kalkana kadar çekiştiriyorum ve onu doğrudan kollarıma alıyorum.

"MSG'de sezonluk loca biletlerim var. Kızlarını ara. Onlara ön tarafa gitmelerini söyle. Onlarla buluşup locama kadar yürüyeceğiz." Kızın yüzü çok şaşırmıştı. "Seni konserini izlemeye götürüyorum *Rubia*."

Yüzünde yavaş, küçük bir gülümseme beliriyor. Sanırım bu gülümsemeyle savaşıyor, sanki görünmesini istemiyor, sanki bu gülümsemeden dolayı gergin

bir numara olabilir.

Sanırım o zaman bu kadını mutlu etmek, yüzündeki o dizginlenemez neşeyi görmek için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum.

"Gerçekten, Damien, buna gerek yok. Bu çocukça"

"Neşe veren şey asla utanç verici olmamalı," diyorum ve ona bakıyorum. Yüzü bir kez olsun tam olarak anlayamadığım bir ifadeye bürünüyor. Bir süre bekliyor, bana bakıyor ve vücut ısınısını üzerimde hissedene kadar yaklaşıyor.

"Sana ne keyif veriyor Damien?" diye soruyor, sesi alçak ve yumuşak. "Şu anda mı? Tam önümde duruyor." Bana bakıyor, huşu içinde ve biraz kafası karışık, ama yüzündeki o ifadeyi sevmezsem namerdim.

Bu bakış bana onun hayatında onu ilk sıraya koyan ilk erkek olabileceğimi söylüyor.

Ciddi olmayabiliriz, sadece eğlenceli olabiliriz ama Abigail Keller ile geçirdiğim her an *nedenini* merak etmeme *neden oluyor*.

Biz içeri girdiğimizde Madison Square Garden'ın gişesinde iki kadın duruyordu ve çılglık atıp zıplamaya başladılar.

Her ikisi de, ben üniversitedeyken büyük olduğunu hatırladığım bir grubun solistine olan aşklarını kutlayan ev yapımı gibi görünen tişörtler giymişler, ama Abbie onlar patladığında ortaokulda olmalı.

Aramızdaki yaş farkını bu açıdan düşünmek biraz şok edici ama ben bunun üzerinde durmamayı tercih ediyorum.

Ancak kıyafetler daha sonra olanlardan daha az şaşırtıcı.

Abbie elini kolumdan çekip bağırmaya başlıyor ve arkadaşlarının yanına *koşuyor*; üçü birden gülmeye, zıplamaya ve sarılmaya başlıyorlar.

Birkaç yer göstericinin eğlenerek izlediği bu manzara görülmeye değer.

Devam etmesine izin verirdim, ne kadar süreceğini görürdüm, çünkü görünürde bir son yok gibi görünüyor, ama o dayanılmaz derecede yüksek, dayanılmaz derecede seksi pembe ayakkabıların içinde zıplarken, giydiği dar elbise yavaşça kıvrımlarını yukarı kaldırıyor ve yer göstericilerin gözleri de kumaşın hareketini izliyor.

Olmaz. Asla olmaz.

Gözlerimi kızıma değil, en yakındaki yer göstericiye dikerek yürüyorum ve elimi kalçasına koyuyorum. İki parmağımı kumaşın altında gezdirip sıkıştırırken ve aşağı çekerken çocukla göz temasını sürdürüyorum.

Çocuğun gözleri panik içinde benimkilere kayıyor ve ben sadece bakıyorum, damarlarımda garip, sağlıksız bir takıntı ve kıskançlık dolaşıyor. *Bu benim tarzım değil.*

Ama bu hareketle birlikte Abbie zıplamayı bırakır, içinden bir ürperti geçer. Başını kaldırıp kocaman gözlerle bana bakıyor.

Ve heyecanı ve şaşkınlığı arasında, yavaş yavaş yanan bir arzu kuru var.

Sadece gülümsüyorum, dudaklarımı şakağına bastırıyorum ve saçlarına fısıldıyorum, "Sonra. Neredeyse bu odadaki herkese kışını gösterecektin ve bu sadece benim içindi." Pembe rujlu dudaklarının gülümseyerek kıvrılmasını ve birbirine sürtünmesini hayranlıkla izliyorum, birkaç kez gördüğüm ve hızla öğrendiğim bir bakış, onun *lanet olası bakışına dönüşüyor.*

"Sen Damien'sın," diyor henüz tanışmadığım kadın ve yüzümü Abbie'den çevirip Kat'e hızla gülümseyerek Cami olduğunu tahmin ettiğim kişiye doğru ilerliyorum.

"Sen Cami olmalısın," diyorum ve elimi sıkmak için uzatıyorum. Elim tutmuyor, onun yerine kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Bana Camile diyebilirsin," diyor.

"Cami!" Kat arkadaşının koluna bir tokat atıyor. "Cam!"

Abigail sinirli bir sesle "Cam!" diyor.

Sadece

gülüyorum.

"Camile, öyle."

"Kaltaklık etmeyi bırak Cam, yoksa Abbie, Damien ve ben onun süslü locasına giderken sen de kendi sıradan koltuklarına geri dönersin." Cami, Kat'e gözlerini deviriyor ama her şey eğlenceli. Bu üçünün arkadaştan çok kız kardeş gibi olduklarını görmek çok kolay.

"Uslu duracağım," diyor bir eliyle saçlarını okşuyor, bir elini kalçasına koymadan önce femme fatale tavrıyla saçlarını omzunun arkasına atıyor. "Ana gösteri başlamadan önce şu süslü koltuklara geçelim." Gülümseyerek başımı sallıyorum ve gişeye doğru ilerleyerek görevliye kimlik bilgilerimi veriyorum. Yerleştikten sonra, ters ters baktığım yer gösterici bizi merdivenlerden yukarı çıkarıyor, gözleri kasıtlı olarak bana kilitlenmiş ve kadınlardan herhangi birine bakmaya sapmıyor.

Güzel, tam bir psikopat gibi düşünüyorum.

Ben kimim lan?

"Bu *harika!*" Kat locada bir daire çizerek yürüyor, arkada atıştırmalıklar ve içeceklerle dolu küçük bir masa ve balkona doğru rahat koltuklar var. Sahne manzarası her zamanki gibi kusursuz.

"Kapa *çeneni!* Şampanya!" Cam içkilere doğru yürüdüğünü söylüyor. Sadece gülümsüyorum ve ellerimi ceplerime sokarak Abigail'in kutuyu almasını izliyorum.

Neden etkilenmesini istediğimi, neden bundan zevk almasını istediğimi çok fazla araştırmayı reddediyorum. Etrafına bakınıyor, sonra gözleri benimkinde duruyor. Ayakları onu bana doğru götürüyor ve elleri göğsümde geziniyor, boynumun arkasında kenetlenene kadar hareket ediyor.

"Bu harika, Damien," diyor, kelimeleri alçak sesle söylüyor ve mekanın gürültüsü içinde duyulmamaları gerekiyor, ama yine de kulaklarıma ulaşıyorlar.

"Mutlu musun?" İki elimi beline koymadan önce bir elimi tutup bir tutam saçını kulağının arkasına götürerek soruyorum.

Onu yanımda görmeyi seviyorum, boyu benimkiyle tezat oluşturuyor, teninin solgunluğu benimkinin koyuluğuna karşı.

Mükemmel bir zıt kutup.

"Ötesinde," diyor gülümseyerek, ama gülümsemesi kayboluyor, yüzünde endişe ve kaygı beliriyor. "Daha önce mutlu olmadığımdan değil, yemin ederim. Çok eğleniyordum, sadece-"

Gülüyorum ve onu susturmak için dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Geri çekildiğimde, onu her öptüğümde yüzünde beliren şaşkın ifadeyi kaçırmıyorum.

"Her şey yolunda, *Rubia*. Açıklanacak bir şey yok. Bunu arkadaşlarınla yapmak istedin. Şimdi yapıyorsun." Duraksıyorum, daha sonra onu becermek için sabırsızlandığım, cehennem kadar yüksek, narin ayakkabıları düşünüyorum. "Ve seksi ayakkabılar sende kalmalı."

"Çok güzeller," diyor sesinde hüznü bir sesle. Ayağını uzatıyor ve ikimiz de onlara bakıyoruz.

"Onlar çok sen. Çok seksi. Çok pembe," diyorum. Sözlerime burnunu kıvırıyor.

"Pembe tam bana göre mi?"

"Evet?" Kafam karıştı. O pembe. Eğer bir rengi kişileştiren bir kişi olsaydı, bu Abigail ve pembe renk olurdu.

"Pembe pek ciddi değil," diyor ve tanıştığımızdan beri birkaç kez gördüğüm bir şekilde, gözleri uzak bir yere gidiyor. Burada benimle değil, başka bir yerde. Başka *biriyle*.

"Ciddi misin?" diye soruyorum ve o cevap veremeden, süperonik duyma yetisine sahip olması gereken Cami, elinde iki şampanya kadehiyle birkaç metre öteden sesleniyor.

"Eski sevgilisi pislğin tekiydi ve ona pembe giydiğinde birlikte görünecek kadar ciddi olmadığını söylemişti."

"Cam!" Abigail geri adım atıp elindeki yedek bardağı kaptı. "Tüm ilişki travmamı geceyi Madison Square Garden'daki lüks locasında geçirmemize izin veren adamın üzerine yıkmamak olmaz mı?! Tanrım!"

Onun utancına gülümsemek istiyorum ama kendi öfkem kabarıyor.

"Eski sevgilin pembe giymene izin vermedi mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hayır!" Kat kelimedeki "p" harfini patlatarak söylüyor. Abigail diğer arkadaşına ters ters bakıyor.

"Abartıyorlar. Bana izin *vermedi*. Sadece ... en sevdiği şey değildi," diyor ama küçük beyaz dişleri alt dudağını ısırarak hareket ediyor.

"Pisliğin teki gibi konuştun," diyorum ve kolumu omzuna atarak onu kendime çekiyorum. Şampanya kadehini alıyorum, bir yudum alıyorum ve gülümseyerek geri veriyorum. "Benimleyken pembe giyiyorsun, değil mi?" Sözlerim sert ama dudaklarımda bir gülümsemeyle.

Geniş, şaşkın gözlerle bana bakıyor ve bir şekilde bunun onun için önemli olduğunu biliyorum. Önemli bir an.

Odanın öbür ucunda Kat'ın "ohmigod" diye nefes aldığını duyuyorum ama ben gözleri hâlâ kocaman olan Abigail'e odaklanmış durumdayım. "Evet, *Rubia*?" Sesimi alçaltarak soruyorum. "Evet, Damien," diyor en küçük, en mahcup gülümsemesiyle.

Arenadaki ışıklar düşer ve taraftarlar çığlık atar.

Ama ondan önceki bir milisaniye için yüzünün nasıl aydınlandığını özlemiyorum.

YEDİ

18 Kasım
-Damien-

Evime dönerken hala gülümsüyor ve kıkırdıyor, konser sırasında komik, havalı ya da etkileyici olduğunu düşündüğü anlardan bahsediyor ve sanki tüm o süre boyunca yanında değilmişim gibi bunları bana tekrarlıyor.

Bayıldım.

"Neden her zaman böyle değilsin?" Konuşmayı kestiğinde gülümseyerek soruyorum. Yüzü bana dönüyor. Karşıdan gelen trafikteki arabaların farları gülümsemesinin üzerinde titreşiyor ve gözleri yumuşak.

Umursamaz.

Bu çok güzel.

"Ne gibi?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde. "Özgür. Mutlu," diye açıklıyorum.

"Gürültülü ve iğrenç mi demek istiyorsun?" diye soruyor kendini küçümseyen bir kahkahayla. İyi zamanlanmış bir kırmızı ışıktayız ve kafam karışmış bir şekilde ona dönüyorum.

"Hayır. Mutluyum. Hayattan zevk alıyormuşsun gibi." İç geçiriyor ve başını çevirip pencereden dışarı, benden uzağa bakıyor.

"Bu gece çok eğlenceliydi, Damien. Gerçekten. Tanrım, hiç bu kadar eğlenmemiştim. Bilmiyorum." Konuyu değiştiriyor, utanıyor ya da bir şey saklıyor. Bu hoşuma gitmiyor. Bana bakmasını sağlamak için uzanıp çenesini tutuyorum.

"Hey. Yapma şunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Konuyu değiştir. Neden her zaman böyle değilsin?"

"Ben her zaman benim," diye yalan söylüyor ve bunu gözlerinde görebiliyorum.

"Peki, neden normal haliniz o mutlu, kaygısız haliniz değil?" Cevap vermiyor. "Arkadaşlarıyla aptalca vakit geçirdiğin versiyonun, birkaç saat önce benimle şık bir restoranda olan versiyonun değil. Neden?" Sözlerim karşısında burnu kırılıyor.

"Bu bir hanımefendiye yakışmıyor," diyor iç çekerek. "Ne?"

"Çocuklar. Onlar İnsanlar ... yapmaz ..." Işık yeşile dönüyor ve arabayı sürüyorum, gözlerim üzerinde olmadan rahatça cevap verebilmesi için ona gereken alanı tanıyorum. "Bu versiyon yeterince ciddi değil. Uygun değil. Neredeyse otuz yaşındayım. İnsanlar 21 yaşını geçtikten sonra sakız pambesinin, parıltıların ve gülümsemelerin sevimli olduğunu düşünmeyi bırakıyor."

"Sen sakız pambesi misin?" Gülümseyerek soruyorum. Bunun ipuçlarını görmüştüm ama gerçek kanıtını değil. Bir iç çekiş daha. Işık yeşile dönüyor ve elimi tekrar direksiyona götürüyorum.

"Eskiden öyleydim." Yüzü tekrar pencereye dönüyor, gözlerimden kaçıyor.

"Eski den mi?" Bu eski sevgiliyle ilgili. Sormadan da biliyorum. Bu Cam'in neden bahsettiğini.

"Tanrım, bu gece terapist misin?" diye soruyor gülerek, ama beklediğim gibi sinirli bir ses değil bu. Bir iç çekiş daha ve sonra cevap veriyor. "Eskiden öyleydim ama birkaç yıl önce değişmeye başladım. Eski bir sevgilim var ve ben onun mükemmel kadın anlayışına uymuyordum. Beni daha muhafazakâr istiyordu. Yumuşak. Çocukluğumdan beri pembe, ışıltılı ve gülümseyen biriydim. Bu bir dereceye kadar başa çıkma mekanizmasıydı. Çocukluğum . . . Her şey güneş ışığı ve gökkuşağı değildi, ama kız kardeşim pembeyi severdi ve ben de kız kardeşimi severdim, bu yüzden hayatı pembe, güneş ışığı ve gökkuşağı yaptım. O yanıma bir kenara itmenin büyümenin bir parçası olduğunu düşündüm." Gözleri hala pencereden dışarı bakıyor, sanki farklı bir zamana, farklı konuşmalara geri dönüyormuş gibi. Elim kalçasına gidiyor, o da içgüdüsel olarak elini kapatıyor ve minik parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Ama sanırım yanılmışım. Bu şekilde değişmek normal değil." Bir şey söylemek istiyorum.

Vücudumun her molekülü bana yalvarıyor. Ama yapmıyorum. Ona konuşması için alan tanıyarak cevabını bekliyorum.

"Değiştim. Farklı giyinmeye ve farklı şeyler yapmaya başladım ve . . . Tanrım, bu çok utanç verici," diyor gülerek. "Uyum sağlamak için saçımı kahverengiye bile boyadım." Hızlıca ona bakıyorum ve o da küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Aptalcaydı."

"Ne oldu?"

"I . . . İşler yolunda gitmedi."

"Senden ayrıldı mı?"

"Öyle de denebilir. Yıllarca çıktıktan sonra bile, aklımda o olmasına rağmen, temelde onun için sadece bir yer tutucu olduğum söylendi. Eğlenceli bir zaman geçirdim." İçimden mantıksız bir öfke geçiyor. "Sorun değil. Ben ... benimkini aldım," diyor küçük bir gülümsemeyle, kelimelerden ya da yoluna devam etmekten daha fazlasını ifade ettiğinden eminim.

"Güzel. Umarım acımıştır," diyorum ve bunda ciddiylim. Bu muhteşem kadının kendini sorgulamasına neden olan herkes yanmayı hak ediyor.

"Her neyse. Bu aptallığın çocukça olduğunu biliyorum. Ama bunu saklamaktan gerçekten yoruldum. Yakın zamanda bu huyumdan vazgeçeceğimi sanmıyorum, o yüzden ..." Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Bu sadece yeniden sevmeyi öğrendiğim bir parçam."

"Çok hoşuma gitti," diyorum dairemin otoparkına dönerken. Yüzü benimkine dönüyor, kafası karışmış.

"Bunu söylemek zorunda değilsin, söz veriyorum."

"İnsanların kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak için bir şeyler söylemiyorum Abigail. Buna hiç gerek yok. Doğru olduğu için söylüyorum. Sakız pambesi mutluluğu sevdim. Umarım bana daha fazlasını gösterirsin."

Arabayı yerime yönlendirip, aylardır her gün aynı şeyi yapmanın verdiği hassasiyetle geri geri giderken hâlâ bana bakıyor. Arabayı park edip kontağa bastıktan sonra araba sessizleşiyor. Emniyet kemerinin düğmesine basmadan önce ona dönüyorum ve bir elimi ensesine koyarak onu kendime çekiyorum. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ilk başta şok oluyor, hatta kafası karışıyor. Ama vücudunun erimesi, kolunun hareket edip yanağıma dayanması bir saniyeden fazla sürmüyor.

"Gel hadi. Geldik işte. Sana bu yönünü ne kadar sevdiğimi göstereyim." Küçük bir öpücükten sonra sesim çoktan boğuklaşmıştı. Dairemde birlikte yalnız kalmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Küçük bir tebessüm ediyor ama gözleri donuk, başka bir evrende. "Tamam," diyor fısıltıyla ve ben sadece gülümseyebiliyorum. sandalyesini.

SEKİZ

18 Kasım
-Abbie-

"Günün nasıl geçti diye sormaya fırsat bulamadım. Dosyada iyi bir dava var mı?" Damien'a parmaklarımı siyah saçlarında gezdirerek soruyorum. Saçları uzun ama geriye tarandığında bir avukata yakışıyor. Ama o beni yerken ellerim bunu biraz bozdu. Hatırladıkça karnım dönüyor ve bana bakışından bunu anladığına eminim.

Beni hiç kimsenin okuyamadığı kadar iyi okuyor gibi görünüyor ki bu beni hem korkutuyor hem de rahatlatıyor.

Yine de derin bir iç çeker.

"İyiymi. Üzerinde çalıştığım yeni bir dava var ve bir yardımcım bana yardımcı oluyor. Ben de bütün günümü bir konferans odasında bu dangalakla geçirdim ve ona araba sürdüğünden daha uzun süredir çalıştığımı hatırlattım." Yüksek sesle güldüm ve o da gülümsedi.

"Onu sevmiyor musun? Kurucu sizsiniz, değil mi? Neden ondan kurtulmuyorsun?" Damien iç geçiriyor ve elini saçlarımda gezdirerek çıplak sırtımdan aşağı akmasına izin veriyor. Saçlarımdan her zaman çok etkilenmiş görünüyor, onlara dokunuyor ve dökülmelerini izliyor.

"Ne yazık ki, o benim kurucu ortağımın torunu."

"Ah," diyorum, içim daralıyor çünkü yatakta çıplak, eski sevgilim hakkında konuşan bir adamla birlikteyim ve o bunu bilmiyor. Neyse ki Damien içimdeki batma hissini fark etmiyor.

"Her neyse, ben günlerimi onunla uğraşarak geçirmeyi seviyorum çünkü o günlerinin yarısını benden nefret ederek, yarısını da kıcımlı öperek geçiriyor. Bu ilginç bir denge." Veriyorum

Ona gülümsüyor ve sonra gülüyor. "Buna bayılacaksın. Hatırlıyor musun, sana o zavallı kızı terk ettiğini ve kızın numarasını bir hayran sitesine koyduğunu söylemiştim. Sana hiç söylemedim ama birkaç hafta önce işe simle *kaplı olarak* geldi. Kız onu arabasının havalandırmasına koymuş ve adam kaloriferi açtığında patlamış."

Kocaman gülümsüyorum, zihnimde canlanan görüntü ve işlerin plana uygun gittiğinin teyidi hoşuma gidiyor. "Hâlâ bazen kıyafetlerinde görüyorum. Hâlâ havalandırma deliklerine mi sıkışmış, yoksa her şeyin içine mi işlemiş bilmiyorum ama ne zaman görsem gülüyorum." Gülümsüyor ve en azından onun da bundan küçük bir heyecan duyduğunu biliyorum. "Oh, ve biz konferans odasında cep telefonu çalmaya devam etti. Sanırım o sitede numarasını listeledikten sonra, cep telefonu numarasını bir grup anahtara ya da başka bir şeye bantladı? Yani bir hafta boyunca, anahtarlarını bulduklarını söyleyen insanlar tarafından arandı. Günün sonunda, telefonu açıp kapatıyordu."

"Dur, gerçekten mi? Bu çok komik," diyorum. Planımızın işe yaradığını ilk elden öğrendiğim için yarı heyecanlıyım ama yine de midem çalkalanıyor. "Kimse bir şey söyledi mi?" Çok fazla dikkat dağınıcı olmamasını umarak soruyorum.

"Hayır, Şükran Günü yaklaştığı için ofis bugün oldukça boştu. Bu hafta ve gelecek hafta birkaç kişi izinli olacak ya da daha kısa saatler çalışacak." Konu değişikliğini can simidi gibi kabul ediyorum.

"Şükran Günü'nün önümüzdeki hafta olduğuna inanamıyorum," diyorum yorgun bir hırıltıyla. "Bu ay nereye gitti?" Sanki daha dün o partiye gitmek için kapıdan çıkarken kafama tavşan kulaklarını mükemmel bir şekilde yerleştirmişim gibi geliyor. Hay Allah.

Bu hafta Cam ve ben listedeki ufak tefek işlerimizden birkaçını daha hallettik. Richard'ın yeni takım elbiselerinin tüm işlerini yapan terzi Çarşamba günü aradı, belli ki ayrılıktan haberi yoktu. Acaba Richard bu işi benim yaptığımı biliyor muydu yoksa her seferinde sihirli bir şekilde mükemmel yapıldığını mı varsayıyordu? Ölçülerin hala aynı olup olmadığını sordu ve ben de ona pantolondan yarım santim daha çıkarmasını söyledim. Sığmayacak kadar değil ama Richard'ın kilo aldığını düşünmesine yetecek kadar.

Kız arkadaşı kisvesi olmadan bu aramaları yapmanın kesinlikle çok kişisel bir asistan ve daha az sevilen bir ortak gibi hissettirmesi ilginç.

Bu kadar uzun süre nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Planlarınız nedir?" Damien beni anılarımdan kopararak soruyor.

"Ne?" Ne hakkında konuştuğumuzu tam olarak hatırlayamıyorum. Uzun ve heyecanlı bir gecenin verdiği yorgunluk, iç karartıcı düşüncelerimin yanında sürünüyor.

"Şükran Günü için mi? Sen ne yapıyorsun? Bir şey yapıyor musun?" Parmakları tenimde desenler çiziyor, vücudumda hoş bir ürperti yaratıyor.

"Ben eve gidiyorum. Memleketime geri dönüyorum." "Öyle mi?

Ailene mi?" Burnum "hayır" der gibi kıvrıldı.

"Hayır. Kız kardeşim. Benim ailem yok." Ebeveyn eksikliğini açıklamak zorunda kalan herkesin yaptığı gibi duraksıyorum. "Benim var. Ölmediler, sanmıyorum. Ama onlarla konuşmuyorum."

"Ama senin bir kız kardeşin var?" diye soruyor, ailemin garip konuşmasını tamamen atlıyor, bunun için minnettarım.

"Evet, öyle," diyorum yüzümde kocaman bir gülümsemeyle çünkü bu dünyada ablamdan daha çok sevdiğim çok az şey ya da insan var. "Beni neredeyse o büyüttü. O İnanılmaz biri." Beyaz gülümsemesi ay ışığında hâlâ görülebiliyor,

"Şükran Günü için onun evine mi gidiyorsunuz? Sadece ikiniz mi yoksa ..."

"Oh, Tanrım, hayır. Bir milyon yedi kişi. O bir dadı ve Çocukların amcasıyla evlendi, yani ona kocaman bir aile miras kaldı. Yeğenler ve yeni doğmuş bir yeğen ve Ron, yani kayınbiraderimin babası." İç çekiyorum. "Artı, arkadaşlar. Memleketim küçük ama birbirine sıkı sıkıya bağlı. Yani aslında kocaman bir Dostlar Günü Şükran Günü."

"Heyecanlısın," diyor gülümseyerek ve ben de başımı sallıyorum.

"Hem de çok. Buradan sadece bir saat uzaklıkta ama onları yeterince göremiyorum. Arabam yok, bu yüzden oraya düzenli olarak gitmek bir tür çile. Kara Cuma için Long Island'a dönmek zorundayım ama bu yolculuğa değecek." Durup ona bakıyorum ve gülümsememin yüzümü tamamen ele geçirdiğini fark ediyorum. Ay ışığında onunki gibi parıldadığından şüpheliyim. Eli hareket ediyor, ay ışığını kesiyor ve bir tutam saç kulağımın arkasına götürmeden önce geçici olarak kırıyor. "Şükran Günü için ne yapıyorsun?" Hannah'nın bana yıllarca öğrettiği görgü kurallarını hatırlayarak soruyorum. *Boktan ebeveynlerimiz olabilir Abs, ama boktan insanlar olmak zorunda değiliz.*

"Paket servis siparişi veriyorum," diyor gülerek. "Ne?"

"Bir şey olduğu yok. Ailem yıllar önce şehirden taşındı. Annem soğuktan nefret eder, tıpkı senin gibi." Ona söylediğim her şeyi hatırlama alışkanlığına gülümsüyorum. "Ailem Noel'de burada olacak, ama o zamana kadar benim için yemek ve televizyonda geçit töreni var."

"Şehirde yaşıyorsun. Neden geçit törenini televizyondan izleyesin ki?"

"Hiç Macy's Day Parade'e gittiniz mi? Deli turistlerin tımarhanesi gibi."

"Geçerli." Duraksıyorum, ona gülümsüyorum, giysilerinin altında saklanan ince altın zincir bir koluna doğru ilerlerken sallanıyor. "Yani hiçbir yere gitmiyorsun?"

"Hayır." Yapmak üzere olduğum şeyin dayanılmaz derecede aptalca olup olmadığını merak ederek duraksıyorum.

Bu çok, çok aptalca.

Bunu basit, sıradan ve karmaşık olmayan bir şekilde yapmak her türlü içgüdüye aykırıdır.

Kalbimi ve hayatımı bu işe bulaştırmama ihtiyacına da kesinlikle karşı çıkıyor.

Ama yine de yapıyorum, kısmen aptal olduğum için, kısmen de Şükran Günü'nde kimse yalnız kalmamalı diye.

"Benimle . . benimle eve gelmek ister misin?" Yumuşak bir sesle soruyorum ve anında pişman oluyorum.

Bu benim için pek de "havalı bir kızın kendinden yaşça büyük, güçlü bir avukatla rahatça takılması" gibi bir şey değil.

Geri adım atıp hatamı örtbas etmeye çalışıyorum. "Yani, bu sadece bir düşünce. Gerçekten, yani yalnız değilsin çünkü bu çok iç karartıcı. Baskı yok, yemin ederim. Bu sıradan bir şey. Ciddi bir şey değil. Söz veriyorum. Sadece şu fikirden nefret ediyorum-" Her nasılsa öncekinden daha geniş bir gülümsemeyle sözümü kesiyor.

"Eğer teklif ediyorsan, ben oradayım,

Rubia." "Ne?"

"Dedim ki, eğer teklif ediyorsan - gelmemi istiyorsan, orada olacağım." Şirin olduğumu *düşündüğünü* düşündüğümde yaptığı gibi gülümsüyor.

"Oh."

"Yapmamı istemiyorsan, o zaman yapabiliriz-"

"Hayır, hayır, var!" Çabucak söyledim. *Çok çabuk.* "Kahretsin, öyle değil. Sadece eğer istersen gelmeni istiyorum demek istedim. 'Ailemle tanışmanı istiyorum' anlamında değil, gel ve iyi insanlarla tatilin tadını çıkar anlamında." Hareket etmeden önce bir kez daha gülümsüyor, beni üzerine yatırmak için yer değiştiriyor.

"Öyleler. İyi insanlar yani." *Tanrım, kapa çeneni, Abbie!* Eli ensemdeki saçlarımın arasına giriyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum, Abigail. Sen teklif ediyorsan, ben de kabul ediyorum." Sonra beni tekrar öpüyor; sadece dudakları dudaklarımdayken ortaya çıkan sıcaklık bedenimi ele geçiriyor ve beni katıksız bir neşeyle dolduruyor.

Kahretsin.

Boku yedim.

Hava almak için ayağa kalktığımda bana gülümsüyor ama en az benim kadar ağır nefes alıyor.

"Yani benimle eve gelmek mi istiyorsun?" Saçlarını alnından çekerek soruyorum.

"Sadece Noel'den sonra ailemle yemeğe gelersen," diye karşılık veriyor.

Onun sözleriyle içim daralıyor. O zamana kadar muhtemelen benim çıkarıcı bir pislik olduğumu düşünecek, diyor aklım bana.

Ama neden yapsın ki? Şeytan omzumdaki meleğe soruyor. Bu sıradan, basit bir şey ve o da bunu kabul etti. Meleğin Kat'e benzemesine karşın şeytanın Cami'ye çarpıcı bir benzerlik göstermesi çok tuhaf.

Kafamın içindeki ses, Angel Kat ve Devil Cam ile konuşmaya devam ederek soruyor: *"Hâlâ basit ve sıradan hissediyor musun?"*

"Bunu yapmak zorunda değilsin" diyebilirdim sadece.

"Beni eve mi getiriyorsun?" Yüzünün yanında asılı duran bir tutam sarı saçı büküyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Eğer istersen, ama önemli bir şey değil."

"Öyle, Abigail." Sözleri etrafımda sekiyor, gerçekliğin kırık parçaları intikam planımın parçalanmış manzarasıyla buluşuyor.

Korkunç bir insan olmamdan kaçınmak için bunun sıradan kalmasını gerektiren plan.

Ve bu planı gerçekten bitirecek cesarete sahip olduğum için.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Oh."

"Evet, oh." Detaylandırmasını, "oh "un tam olarak ne anlama geldiğini söylemesini istemiyorum. Belki de kelimeleri yüksek sesle söylemezsek, bunun sıradan ve eğlenceli olmaktan hızla uzaklaştığını söylemezsek, önemi kalmayacaktır.

"Ee?" diye soruyor bana bakarak. Ay, kahverengi gözlerindeki altın benekleri bu şekilde mükemmel bir şekilde gösteriyor ve sanırım saatlerce onlara bakabilir, gölge, şekil ve sıklıktaki küçük farklılıkları yavaşça belgeleyebilirim.

"Şükran Günü için seninle eve gidersem, Noel'de ailemle birlikte olur musun?"

Hayır demem için milyonlarca neden olduğunu kendime hatırlatarak ona bakıyorum. Tam şu anda her şeyi itiraf etmem ve idam mangasıyla yüzleşip planıma başlamak için geri dönmem, ama bu sefer kurbandsız bir adamı bu işe bulaştırmamam için.

Ama yapamam.

Ve bu planı bitirmek istediğim için değil. Kahretsin, planın önemi her geçen gün daha da azalıyor.

Çünkü bana çocuksu bir beklentiyle, hatta heyecanla bakıyor ve ciddi, tüm iş Damien'da bu çok tatlı.

O yüzden katılıyorum.

Aptal olduğum apaçık ortada.

"Evet, Damien, bunu isterim." Gülümsemesi odayı aydınlatıyor ve ben de sadece o ana tanıklık etmek için doğru cevabın bu olduğuna karar veriyorum.

"Seni sevecek," diyor, gülümsemesi soluyor, yüzü daha düşünceli bir hal alıyor.

"Annen mi?"

"Evet. Seni sevecek." Ona kocaman gülümsüyorum ve yıllardır sakladığım şakacı, neşeli yanımın ortaya çıkmasına izin veriyorum.

"Çok sevimliyimdir." Gülümsemem bulaşıcı olmalı çünkü kendi dudaklarına doğru yayılıyor.

"Kesinlikle öylesin." Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Sharon'a karşı iyiydin," diyor konuyu değiştiriyormuş gibi hissederek.

"Bana annemin nasıl olabileceğini hatırlatıyor ama aynı zamanda kız kardeşimi de. Onunla anlaşmak kolay." Nefes alıyorum, açılmak, açıklamak için bir çekim hissediyorum. "Ben doğduğumda babam annemi terk etmiş -çok fazla sorumluluk, iki çocuk ve bir eş. Bunun için bize kızdı çünkü babam için yaşıyordu. Onunla yaşadı ve nefes aldı ve babam onu bir kenara attığında bununla nasıl başa çıkacağını bilemedi." Duruyorum, nasıl devam edeceğimi düşünüyorum ama bir yandan da Sharon'la yaşadığım aydınlanmayı hatırlıyorum. Richard'la birlikte tarihi tekerrür ettirecek bir yolda ilerliyordum. Beni hiç umursamayan bir adam için yaşadığım bir aile geçmişi.

"Hannah, kız kardeşim, bu yüzden ona kızıyor. Ki bence bu mantıklı. Beni Hannah büyütme zorunda kaldı. Annem nadiren evde olurdu ve evde olduğu zamanlarda da pek iyi değildi. Ama ben? Bir dereceye kadar anlıyorum. Kendini bir çocuğa kaptırdı.

ve o parçayı asla geri alamadım. I . . . Anlıyorum. Sharon kızları için güçlü olmak adına kendini çözmeyi başardı. Bu takdire şayan." Tırnaklarım Damien'in kalın pazusunda görünmez çizgiler çizerken, yeni biriyle ailem hakkında konuştuğumda her zaman yüzümde beliren acıma ifadesinden kaçınmaya çalışıyorum.

"Öyle," diyor ve ben de aptalca bir şekilde bu konuyu burada bırakacağını umuyorum. Ama sonuçta bu Damien. "Yaptın mı? Kendini bir erkeğe mi kaptırdın?" diye soruyor ve sıcıyor. Ama tabii ki biliyor.

Cevap veriyorum.

Dürüstçe cevap veriyorum çünkü şu anda elimde olan tek şey bu, bir araya getirmeye çalıştığım dürüstlüğün dağınık parçaları ve kırıntıları. Dudaklarımı büzüyorum, nasıl ifade edeceğime karar vermeye çalışırken bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum.

"Ben yaptım. Dört yıl boyunca kendimi kaybettim. Beni istemeyen bir adamı elimde tutmak için kendimle ilgili bazı şeyleri değiştirmek için gerçekten çok çalıştığım uzun yıllar. Ondan sonra yavaş yavaş kim olduğumu hatırlıyorum."

"Annem seni sevecek," diyor ve bu az önce ona söylediklerime garip, kendinden emin bir yanıt.

"Ne yani, onun oğlu olmayan bir adamda kendimi kaybettiğimi mi?" Gülümseyerek soruyorum çünkü bunu düşünmek bile kulağa kesinlikle delice geliyor.

"Hayır. Orada oturup, kabarcıklı, muhteşem, açık ve nazik bir şekilde bana ailen, eski sevgilin ve kendini bulmanla ilgili hikayeni anlatabilirsin ve yüzünde hala o gülümseme var. Hâlâ neşe saçıyorsun." Burnumu seğirtirim, kelimelerden rahatsız olurum. "Bir kadınla tanışabilmen, hikâyesini dinleyebilmen, onu sana açılmaya ikna edebilmen ve yıllarca onu sözlü, mali ve fiziksel olarak taciz eden bir adamla yüzleşebilecek özgüvenle yanından on kat daha iyi hissederek ve görünerek ayrılmasına izin vermen." Yutkunuyorum, bu tür bir övgüden rahatsızlık duyuyorum.

"Annem babamı on yıl önce terk etti." Kaşlarımı çatıyorum çünkü anne ve babasının boşandığından hiç bahsetmemişti. "53 yaşındaydı ama 32 yılını babamın istediği gibi biri olmak için kendini değiştirerek geçirdiğini fark etti. 32 yılını mükemmel bir anne ve eş olmak, mükemmel bir ev tutmak, yemek pişirmek, temizlik yapmak ve çek defterlerini dengelemekle geçirdi... hepsini."

Nefesim ciğerlerimde durdu.

"Büyürken varlıklı değildik ama babam onun evde kalmasına yetecek kadar kazanıyordu. Kendini bunun içinde kaybetti. Teraziyi dengeleme ihtiyacı içinde, dedi bana. Babam çalışıyordu, o da geri kalanını yapmak zorundaydı. Ama ben taşındıktan sonra o da çalışmaya başladı, bir terzide onu meşgul eden bir işi vardı. Babam çalışıyordu.

Bir bankada çalışıyordu, bu yüzden benzer saatlerde ve benzer fiziksel taleplerle çalışıyorlardı. Ve ben taşındıktan ve babamın yanında çalışmaya başladıktan sonra, o zaman bile eşit olduklarında her şeyi yapma ihtiyacı hissettiğini fark etmem bir on yıl daha sürdü. Babam dinlenirken yemek pişiriyor, temizlik yapıyor ve evi çekip çeviriyordu. Babam da ona izin verdi. Hatta *ısrar etti*. Yıllar içinde öyle bir alışkanlık edinmişlerdi ki, bu sadece ... kim olduklarıydı."

Bunu görebiliyorum.

Bunun nasıl olabileceğini, benim başıma nasıl gelebileceğini görebiliyorum.

"Annem onu bir yıllığına terk etti." Gözlerimi açtım.

"Bir yıl mı?"

"Babamın onu geri kazanması sadece bir yıl sürdü," diyor gülümseyerek.

"Martinez'in erkek cazibesi mi onu kazandı?" "Martinez'in erkek cazibesi miydi?"

Bak. Üzerimde gezinene kadar yuvarlanıyor, sevmeyi öğrendiğim şekilde beni kovalıyor.

"Oh, evet. Ayrıca bir sürü yalvarma da oldu. Onunla birkaç kelime de konuşmuş olabilirim, ne kadar aptal olduğunu anlamasına yardımcı oldum."

"Sen iyi bir evlatsın," diyorum, ellerim yanağına dokunmak için hareket ediyor, sadece kirli sakalları var.

"Evet, şey. Şu anda ailem hakkında konuşmayı kesmek istiyorum," diyor ve ben daha büyük gülümsüyorum.

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Şu anda, hayalimdeki kadın altımda ve tamamen çıplak ve iyileşmek için yeterince zamanım oldu."

"Evet, yaşlı bir adam olmak ve bu kadar çok iyileşme süresine ihtiyaç duymak zor olmalı," diyorum ve Tanrım, gülümseme neredeyse yüzümü kırıyor.

"Affedersin, küçük kız?" diye sorar, kalın kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak. "Sadece, bilirsin işte. Benden tam 14 yaş büyüksün. Zor olmalı, ayak uydurmak."

"Oh, sana ne kadar zor olduğunu göstereceğim," diyor hırlayarak, aşağı inmeden önce boynumdaki deriyi ısıtıyor.

Ve bana ne kadar iyi ayak uydurabildiğini gösteriyor.

Ve gecenin sonunda, bitkin bir halde beyaz bayrağımı sallayan ben oluyorum.

NINETEEN

25 Kasım
-Abbie-

Richard'ın kız kardeşimle ya da ailem dediğim insanlarla tanışmaya hiç niyeti yoktu. Ta ki ben ona kız kardeşimin açık hava eğlence kralı Hunter Hutchins ile evleneceğini söyleyene kadar. Sonra sihirli bir şekilde aileme ve onu kimlerle tanıştırabileceğime ilgi duymaya başladı.

Hunter ve Hannah şehre geldiklerinde tüm gün eğlenmek için planlar yaptık - Long Island'a yerleştiğimden beri ilk kez Hannah'yı şehirde benimle takılması için davet ettiğimi hatırlıyorum ve günü onunla ve nişanlısıyla geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Gezi, kaos ve bolca abur cuburla dolu bir gün planlamıştım; bunu bir gece önce Richard'a söylediğimi, ona seyahat programını verdiğimi ve onun da "Bu Hunter Hutchins, Abbie, senin memleketinden gelen bir turist değil. Büyük bir şey yapmalıyız, onu etkilemeliyiz."

Bu on yedi yüzüncü kırmızı bayrak olmalıydı. Aslında bir an için yanılmış olabileceğimi, onun aradığım kişi olmadığını, birbirimizden çok farklı olduğumuzu düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama bu bir anlık süre bir nefesten daha uzun sürmedi.

Ne kadar yazık.

O gün şehirde koşturduk, kız kardeşim ve ben kıkırdadık, güldük ve birlikte olduğumuzda yaptığımız gibi hayatın tadını çıkardık ve Richard'ın Hunter'a kur yapmaya çalışmasını uzaktan izledim.

İşe yaramadı.

Mesele şu ki, Hunter'ın bu gezegende kız kardeşimden daha çok sevdiği tek bir şey bile yok. Tanıştıklarından beri bu böyleydi, başlangıçları ne kadar sarsıntılı olursa olsun. Bu adam Hannah'yı mutlu edeceğini düşünse şirketini satar ve ormanda küçük bir kulübeye taşınırđı.

Yapmayacağı şey, kibirli bir pisliğin yaşadığımız mutluluğu ve eğlenceyi küçümsemeye çalışmasına izin vermektđ ki Richard da tam olarak bunu yapmaya çalışmıştı.

Öğleden sonra 2'ye kadar Richard, Hunter'ın en büyük hayranı olmadığını fark etti ve bundan sonra ailemin ona verebileceği bağlara olan tüm ilgisini kaybetti.

Ve hiçbir *zaman* benimle Springbrook Hills'e tatil için gelmedi, her zaman Aspen ya da Hamptons'daki ailesinin evine gitti ve ayın 25'inde bana cılız bir "Mutlu Noeller" mesajı gönderdi.

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Tamam, yarın oraya mı gidiyoruz?" Damien Salı gecesi telefonda soruyor ve beni acı bir tat barındıran anılardan koparıyor.

Benimle Springbrook Hills'e geliyor. Ailemle tanışmak için.

Bunu her düşündüğümde yaşadığım panik ve heyecan karışımı duygu, en iyi ihtimalle kafa karıştırıcı. Heyecan verici çünkü Damien *iyi*. Ve ailem *harika*. Ve kimse Şükran Günü'nde yalnız kalmamalı.

Belki Richard hariç.

Şükran Günü'nde yalnız olması fikrinden bir nebze de olsa keyif alabilirim.

Her bayramda yalnız kalmayı kesinlikle hak ediyor. Ama aynı zamanda panik içindeyim çünkü bunun Richard'dan intikam almakla ilgili olması gerekiyordu. Benim kapanış yolum olan meşhur tabuttaki son çivi. Bu ilişkinin kolay olması gerekiyordu, ciddi bir şey değil. Damien bunu en başından söylemişti. Tek bir beklentisi vardı.

Ve şimdi benimle eve geliyor.

Ve aramızdaki her şey her geçen gün daha az basit ve rahat hissettiriyor.

Sikeyim.

"Evet! Sizin için uygunsa saat dörtte Grand Central'da buluşabiliriz. Ben ikide çıkıyorum ve oraya ulaşabilirim-"

"Ne?" diye sorarak sözümü kesti. Duraksadım, kafam karıştı.

"Özür dilerim, sana söylediğimi sanıyordum. Yarın sabah işim var, o yüzden öğleden sonraya kadar eve gitmeyeceğim. Kara Cuma için hazırlık yapmalıyım.

Perakendecilik ve her şey." Yarın erkenden çalışıyorum, çoğunlukla depoda, kapanıştan hemen sonra öğleden sonra ekibi tarafından dışarı çıkarılacak olan Black Friday vitrinlerini hazırlıyorum, böylece Cuma günü, Tanrı'nın bilmediği bir saatte oraya vardığımızda, her şey kaos için hazır olacak.

"Seninle tren istasyonunda buluşmayacağım," diyor kesin bir dille. Çok aptalım.

Tabii ki. Damien gibi yüksek mevkideki bir adam trene binmez, hele de başkasının programına göre. Bunu düşünmeliydim.

"Oh. İstersen sana adresi verebilirim. Yapacak bir işin varsa Perşembe sabahı bile gelebilirsin."

"Ben sürerim."

"Tamam, güzel," diyorum, karnımda küçük bir taş yuvarlanıyor. Bunun beni neden rahatsız ettiğinden ya da daha da ötesi neden şaşırttığından emin değilim. Richard'ı ilk ve tek kez eve götürdüğümde o da aynısını yapmıştı. Ben trene bindim, o da ertesi gün Rosie'nin doğum günü partisi için arabayla geldi, birkaç saat kaldı ve kendi zamanıyla yola çıktı.

Gerçek şu ki, meşgul ve yüksek profilli erkeklerle çıkıyorsanız, zamanlarının bir kısmını sizinle birlikte olmak için ayırdıklarında mutlu olmalısınız. Bunu anlamayı kendime öğretmişim ve Richard'ın aynı derecede önemli ve varlıklı arkadaşlarının eşleriyle birkaç kez sohbet ettiğimde, onlar da bu düşüncüyü yinelediler.

Zaman para olduğunda, sizin için harcanan her şey bir onur olmalıdır.

Hunter'la böyle olmaması dışında.

Hunter bir kez olsun Hannah'ya ikinci sıradaymış gibi davranmadı.

Hiçbir şey.

Ama sanırım onlar aykırıdır.

Ne olursa olsun, bunun yüz yüze değil de bir telefon görüşmesi olmasından dolayı mutluyum. Bu adam benim vücut dilimi hiç kimsenin okuyamadığı bir şekilde okuyabiliyor.

Sanırım bu yüzden başarılı bir avukat.

Richard hayatını kurtarmak için yüzümü okuyamazdı, eğer bu size onun bir avukat olarak yeteneklerini anlatmıyorsa.

"Seni ne zaman alayım?" "Ne?"

"Senin evinden. Saat ikide mi çıkıyorsun? Üçte sende mi olmalıyım, yoksa fazladan zamana mı ihtiyacın var?" Şimdi beni kaybetti.

"Ben Anlamıyorum."

"Ben sürüyorum."

"Evet" diyorum, kelimelerim

yavaş. "Seni alacağım."

"Ne?"

"İşten çıktıktan sonra seni kız kardeşine götüreceğim." Sözleri, kafasına tuğla düşmüş bir çizgi film karakterinin etrafındaki yıldızlar gibi beynimin etrafında dönerken dünyam bir an için kendi ekseninde dönüyor. "Seni ne zaman alayım?" Telefonun diğer ucunda hâlâ sessizim, hâlâ kafam karışık. "Abigail?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, sesim

kısık. "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Beni al. Sür beni. Trene binebilirim." "Aynı yere gidiyoruz, *Rubia*."

"Ya da, bilirsin, ikimiz de trene binebiliriz," diye öneriyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

"Yani çalışabilir misin? İş yapmak için mi?"

"Oraya giderken çalışmayacağım." Bu bir şok.

"Tatilde çalışmıyorum Abigail," diyor, sesi alçak, bir çocuğa güven verir gibi.

Richard'ın bana iş yüzünden bir şeye zaman ayıramadığını söylemediği bir zamanı hatırlamıyorum. Birlikte kaç gece geçirdik, o başka bir odada çalışırken ben tek başıma *The Bachelorette* ya da başka bir aptal programı izledim?

Richard ona bir hikaye anlatırken beni görmezden geldi çünkü telefonuna bakıyor, iş e-postalarını yanıtlıyordu.

Ya da sadece beni görmezden geliyorsun.

"Yapacak işiniz yok mu?"

"Ben bir avukatım. Her zaman yapacak işlerim var. Ama hala araba kullanıyorum." "Ama . . ."

"*Rubia*, tatile gidiyoruz. Şükran Günü'nde çalışmayacağım. Ben tatillerde çalışmam." Bir duraksama oldu ve sonra kendini düzeltti. "Ve seninleyken de çalışmadığımdan eminim."

"Ah." Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama Damien sanki cevap vermeme, daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi sessiz kalıyor. Belki açıklamak için.

Sessizlik. Konuşmuyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Eski sevgilinle daha fazla mı uğraşıyorsun?" diye soruyor.

Daha fazla sessizlik, varsayımını doğrulamak istemiyordu.

"Kahretsin, bu adam tam bir baş belasıydı, değil mi?"

"Meşgul bir adamdı."

"Meşgul bir adam ol ya da olma, kadını bir yerlere götürürsün. Onunla orada buluşmazsın."

Kadını kışkırtmıyorum çünkü bu sorunun cevabını bilmek isteyeceğimi sanmıyorum.

Eğer onun kadınıysam, onu kandırmak yanlış.

Eğer eğlenceli ve basit bir şekilde birlikte vakit geçiriyorsak, onu kandırmak sorun değil.

Zihnimde çizdiğim çizgi bu.

Gözlerim tezgahımın üzerinde duran, Richard'ın yaptığı ve söylediği tüm boktan şeylerin, kendimi güçlü tutmak için kullandığım anların olduğu kavanozla buluşuyor.

Belki de paketleyip Hannah'lara götürmeliyim, ne olur ne olmaz.

"İyi misin, bebeğim?" diye soruyor ve kelimeler çok sıradan, çok basit, çok *Normalde* beni hazırlıksız yakalarlar.

Kolay olduğumuzu unutuyorum.

Ciddi olmadığımızı

unutuyorum. Ciddi olmadığımı

unutuyorum.

"Evet, tatlım," diyorum. "Beni götürmen çok şey ifade ediyor, hepsi bu."

"Benim için çok şey ifade etmeye başlıyorsun Abigail," diyor ve zeki yanımı geçici olarak rafa kaldırdığım için kendi kendime gülümsüyorum.

"Evet, Damien."

YİRMİ

26 Kasım
-Abbie-

Hannah ertesi gece Çin yemeği kaplarının üzerinde, "İki seçeneğiniz var: misafir odamız, biliyorsunuz, burada hoş karşılanırsınız ama kızlar sabah tarçınlı çörek yemek için geceyi burada geçirecekler, bu yüzden kaos olacak," diyor. Bu bir gelenektir; uzun bir hazırlık ve yemek pişirme gününün ardından dışarıdan yemek alırız. "Ya da kulübede kalabilirsin."

"Kulübe mi?" Damien sorar.

"Şu anda orada kimse kalmıyor mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Yıllar boyunca Hannah ve Jordan'a ev sahipliği yaptı ve bir parçam Jordan gittikten sonra başka birinin taşındığını düşündü.

"Hayır, Aut çoğunlukla kızlar gecesi için boş tutuyor."

"Alınmayın ama biz kulübede kalacağız," diyorum gülümseyerek. Damien'a dönüyorum. "Autumn ve Steve'in evinin arkasında küçük bir ev. Hunter burayı satın almadan önce Hannah dadılık yaparken yıllarca orada yaşadı, sonra Hunter'ın üvey kız kardeşi Jordan bir süre orada yaşadı."

Autumn gülerek, "Şimdi çoğunlukla sarhoş oluyoruz ve oradaki sorumluluklardan kaçınıyoruz," diyor.

"Bu gece birkaç blok ötede araba kullanabilir misin?" Gecenin büyük bölümünde gözleri üzerimde olan, ailem ve seçilmiş ailemle etkileşimimi izleyen Damien'a bakarak soruyorum.

"Güven bana, orada kalmak isteyeceksin. Burası boktan bir yer olacak, erkenden aptallaşacaksın," diyor Hunter arkadaşına ve kız kardeşimin

kocamın Damien ile arkadaş olması içimi ısıtıyor. Damien bana gülüyor ve gülümsüyor.

"Muhtemelen en iyisi bu, değil mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Küçük ve sıkışık bir yer. Pek lüks değil."

"Bronx'ta küçük bir dairede büyüdüm, bebeğim. Sanırım bununla başa çıkabilirim." Çocukluğuna dair bu küçük kırıntı bende daha fazlasını öğrenme isteği uyandırıyor - gerçekten her şeyi. Ayrıca şehirden, işinden, meslektaşlarından uzaklaştıkça o kalın New York aksanının daha fazla ortaya çıkmasını da ilginç buluyorum. Buna bayılıyorum.

"Anladım," diyorum gülümseyerek. "Yazlık olsun."

"Demek burası," diyorum Autumn ve Steve'in evinin arkasında, kız kardeşimin eskiden yaşadığı küçük kulübeye girerken. "Vay canına, hiçbir şey değişmemiş," diyorum çoğunlukla kendi kendime, kız gibi pembe dekoru, yatak odasındaki çiçekli duvar kâğıdını ve kanepedeki pembe battaniyeyi fark ederek.

"Burada hiç yaşamadığına emin misin?" diye soruyor gülümseyerek, etrafına bakınarak. "Küçük bir bebek evi gibi, minik ve pembe."

"Çocukken kız kardeşim benim idolümdü. Onun gibi olmak isterdim," diyorum ve çantamı kanepeye atıp içine dalıyorum. Çok yorgunum ve rahat pijamalarım burada bir yerlerde gömülü. "Onun sevdiği her şeyi milyon kere sevdim ve tüm kişiliğim haline getirdim." Elim pembe pijamalarımın çarpıyor ve muzaffer bir gülümsemeyle onları çıkarıyorum. "Dolayısıyla pembe," diyorum ona gülümseyerek.

"Ah, anladım. New York'taki eski bir oyuncuya gitmeye ne dersin?" diye soruyor ve tüylerim diken diken oluyor. Hareket ediyor, ben dik durmak zorunda kalana kadar yaklaşıyor, kollarımı boynuna doluyor ve burnumu onunkine değdiriyor. Nefesi dudaklarımda geziniyor.

"Eski oyuncu mu?" Soruyorum, kelimeler zar zor duyuluyor ama o duyuyor. Tabii ki duyuyor.

O Damien.

Söz konusu ben olduğumda, her zaman tüm dikkatini bana verdiğini öğreniyorum. "Yolumu değiştirmeyi düşünüyorum. Yerleşiyorum."

Dudakları benimkilere geliyor.

Kalbim göğsümde çarparken nazıkçe. "Neden zahmet ediyorsun ki? Mükemmel bir tane buldum. Neden bununla uğraşayım ki?"

O zaman,
biliyorum. Berbat
ettim.

Berbat ettim çünkü bu *iyi* bir şey. Bu *daha fazlası*. Bunun *potansiyeli* var.

Ve ben bu potansiyeli bir aldatma ve intikam yatağında başlatarak mahvettim.

"Damien, ben-"

"Ciddi konuşmalar başka bir güne, *Rubia*," diyor bana doğru yürürken, sesi alçak. Elleri kalçalarımın gidiyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Biz, duygular ve itiraflar hakkında başka bir gün konuşuruz. Şimdilik neden o pijamaları bir kenara koymuyorsun? Onlara ihtiyacın olmayacak." Elleri elimdeki pijamalara gidiyor, beni kaldırmadan önce onları kenara atıyor, bacaklarımı beline dolamamı istiyor ve onu yatak odasına yönlendirmemi sağlıyor.

Ben kimim ki tartışayım?

Beni üzerinde gölgelik olan pembe yatağa fırlatıyor ve yere düştüğümde kıkırdıyorum ama yüzünde şakadan başka bir şey yok.

Yine de gözlerinde normal vahşi açlık yerine bir yumuşaklık var.

Görmekten korktuğum bir yumuşaklık çünkü onunla geçirdiğim her an daha fazlasını inşa ediyor. Varlığını görmezden gelmenin her geçen gün daha da zorlaştığı bir şey. Ve bunu görmezden gelmeyi bıraktığımda, önümdeki ötesindeki gerçeği görmeye başlayacağım: Damien ve ben eğlenceden daha fazlası olmaya başladık, işler daha ciddi bir yönde ilerliyor ve bu planım yanlış olabilir.

Ama her zamanki gibi, Damien'ın bir sonraki sözleri aklımdan tüm ciddi düşünceleri silip atıyor.

"Soyun. İzlemek istiyorum," diyor ve ben aniden gerilerek dudağımı ısırıyorum ama yine de kabul ediyorum, taytımı çıkarıp iç çamaşırlarımı da alıyorum. Sonra kazağımı kaldırıyorum ve sütyenimi açıyorum, ta ki üzerimdekiler yatağın kenarında bir kumaş yığınının dönüşüne kadar. "Benim için yastıkların üzerine uzan," diyor, gözleri vücudumu yalayıp yutarken.

İtaat ediyorum, bu günlerde benim tarzım gibi görünüyor.

"Bacaklarını aç, Abigail." Bacaklarımı açıyorum, yatakta biraz doğruluyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Daha uzağa." Bunu söylediğinde dudaklarımdan alçak bir inilti çıkıyor ve bacaklarımı neredeyse rahatsız edici olana kadar biraz daha açıyorum. "İşte orada." Gözleri ıslak merkezime odaklanırken kelimeleri neredeyse huşu içinde kendine söylüyor. Bir elim yukarı kalkıyor ve meme ucumla oynuyorum, tamamen dünyadan kopmuş bir halde.

"Ellerini amına götür, bebeğim. Her yerini görmek istiyorum." Gömleğini başının üzerinden kaldırıp yığının üzerine fırlatıyor ve gözlerim şu anda sadece boxer giymiş olan vücudunda geziniyor. *Pantolonunu ne zaman çıkardı?*

Ellerim kalçalarımın doğru hareket ederken fazla düşünecek zamanım yok, yukarı doğru kayıyor ve her iki elimin birer parmağıyla kendimi açıp ona gösteriyorum. "Tanrım, çok güzel bebeğim. Telefonda konuştuğumuz gecedeki beri bunu düşünüyordum." Hâlâ yatağın kenarında durup iç çamaşırını indirmesini izlerken nefes alışım hızlanıyor. "Seninle ilgilenmek için yanında olmadığında ne yaptığını göster bana."

Bu yeni, daha önce hiç yapmadığım bir şey - bir erkek için kendime dokunmak. Muhtemelen bu konuda utangaç ve gergin olmalıyım.

Ama ben değilim. İznim olmadan elim hareket ediyor, bir parmağım içeri dalıyor ve sonra hızla biriken ıslaklığı yukarı çekiyor, yavaş bir inilti çıkarırken klitorisimi onunla daire içine alıyor.

"Çok güzel," diyor yine kendi kendine, onun için yaptığım şovu izlerken. Yolculuğu tekrarlıyorum, aşağı dalıyorum, yukarı sürüklüyorum, klitorisimin etrafında dönüyorum. Sonra klitorisimin etrafında tekrar dönüyorum, daha sert bastırıyorum ve dudaklarımdan bir inilti çıkarıyorum. "Parmaklar. İçeri. İki parmak." Damien'ın sözleri keskin, tam cümleler kullanamıyormuş gibi hızlı, ama sonra kendi elinin kalın horozunun etrafına sarıldığını ve yavaşça pompaladığını görüyorum.

Dudaklarımdan onun adının kaçınılmaz bir iniltisi daha dökülüyor ve ben de onunkinin yükselişini izliyorum.

"Bunu izlemek hoşuna gidiyor mu, *rubia*?" diye soruyor, tekrar pompalıyor, gözlerim orada takılı kalıyor, kafasında ön sperm birikmesini izliyorum. "Parmaklar, Abigail. İçeride, kendini becer." Farkında olmadığım itaatkâr bir kadın gibi dediğini yapıyorum, iki parmağını alıp içimde kaydırıyorum. Çok ıslağım, kolayca kayıyorlar ve doldurulduğum için, karnımda zaten büyüyen ağrının dokunuşuyla inliyorum.

"İşte böyle. Benim sikim olduğunda ne kadar dolu olacağını düşün." Gözleri parmaklarımdan kaybolduğu yere, kalçalarımdan sallandığı yere kilitlenmiş, kendi eli biraz daha hızlanıyor. "Ne kadar iyi bir küçük fahişe,

benim bebeğim. Benim için teşhir edilmek hoşuna gidiyor mu?" Parmaklarım daha hızlı, daha çılgınca hareket ederken onun eli de aynı şeyi yapıyor ve dudaklarımdan çaresiz bir ses çıkıyor.

"Dur," diyor, itiraz edercesine miyavlıyorum ama itaat ediyorum, parmaklarımı çıkarmak için hareket ediyorum. "Bırak onları." Parmaklarımı içimde tutuyorum, onun yatakta sürünmesini izlerken parmaklarımın etrafında zonkluyorum. Eli bileğime gidiyor, parmaklarım amımdan çıkana kadar çekiştiriyor ve sonra onları yüzünün önüne götürüyor. Gözleri benimkilere kilitlenirken bir parmağı ağzında kayboluyor, geri çıkarmadan önce parmağı emiyor ve temizliyor. Sonra bileğimi tutan el hareket ediyor ve elimi kendi ağzıma doğru itiyor.

"Aç." Açıyorum ve temizlemediği parmak ağzıma giriyor, misk kokulu tatlı tadı duyularımı ele geçiriyor. Bana bir sonraki talimatları verirken gözleri benimkilerde kalıyor. "Bunları benim için temizle, bebeğim." Bileğimi bıraktığında dediğini yapıyorum. Bacaklarımın arasına doğru ilerliyor ve kalçalarımı aşağı doğru çekerek emmemi izlerken beni istediği yere yerleştiriyor. "İyi iş, Abigail," diyor ve övgüsü karşısında tekrar kenetleniyorum.

Önümde diz çökmüş, bir yastık alıp kalçalarımın altına koyarken bana bakıyor. Yeni pozisyonda kanım damarlarımda hızla akıyor, bir sonraki hamlesini beklerken hava ciğerlerime tam olarak giremiyor.

Ama o sadece topuklarının üzerinde oturuyor, siki kalkmış bir şekilde önümde diz çöküyor, ben orada yatarken beni izliyor, muhtaç bedenim yanıyor.

"Damien," diye sızlanıyorum, bir şeye ihtiyacım var. *Herhangi bir şeye.* O sadece gülümsüyor. Bir elimi vücudumda gezdiriyorum, bir tür rahatlama için çaresizce, ıslak parmaklarım meme uçlarımı çekiştirmek için hareket ediyor. Benim açımdan yanlış bir hesaplama çünkü bu sadece doğrudan klitorisime bir nabız gönderiyor, bana işkence ediyor, amım sıkılıyor. Kıkırdıyor.

İhtiyacım olduğu anda adam bana kıkırdıyor.

"Tanrım, sıkım için çok çaresizsin, değil mi?" diye soruyor ve kalçaları benim kaldırdıklarımla aynı hizaya gelene kadar hareket ediyor. "Seni rahatlatabilecek tek kişi için çok çaresizsin." Sefilce inliyorum, onu içeri almak için kalçalarımı kaydırmaya çalışıyorum, sürtünme elde etmek için, ... herhangi bir şey elde etmek için.

"Alacağın bu Abigail," diyor, sesi gergin. "İki haftadır her günümü senin için çaresizce geçiriyorum. Vücudun için ölüyorum, içinde olmak istiyorum." Başını çentikliyor ve ben inliyorum. "Bu vücuda ihtiyacım var."

"Damien, lütfen-"

"Beni çaresiz bir adama dönüştürmenin karşılığı bu," diyor ve beni sonuna kadar doldurarak içeri itiyor. "Beni tükettiğin için bunu alıyorsun."

düşünceler." Tekrar iterken elleri kalçalarımaya doğru hareket ediyor, bir şekilde daha derine inmek için ek kaldıraç kullanıyor.

"Siktir!" Bağıryorum, başka bir şey söyleyemiyorum, başka bir şey yapamıyorum ama ona sarılıyorum ve o beni sikerken meme uçlarımı acımasızca çekiştiriyorum.

"İşte bu, bebeğim. Sikimi almakta çok iyisin, değil mi?" diyor, gözleri beni acımasızca siktiği yere kilitlenmiş. "Şuna baksana. Çok güzel." Sanki kendi kendine konuşuyor, olan bitenle ilgili bir monolog ve ben sadece içime girerken, yatak başlığı her itişte duvara çarparken gezintiye çıkıyorum.

"Tanrım, Damien, daha fazlasına ihtiyacım var. I-"

"Ben söyledigimde daha fazlasını alacaksın, Abigail," diyor ve sonra bir elini kalçamdan uyluğuma, oradan da dizime götürüp kalçasının etrafında dolaştırıyor. "O zamana kadar sikimi iyi bir kız gibi yalayacaksın, tamam mı?" Yanıt olarak inliyorum, bedenim duygularla ve dayanılmaz bir zevkle dolup taşıyor. "Evet?" diye tekrar soruyor ve içimde hareket etmeye devam ederken bir yanıt istediği açık, çok derin, her itme bu açıda G noktaya sürtünüyor.

"Evet! Evet, Damien!"

"Evet ne?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

Yaklaştı.

Muhtemelen kısıpaca alıp süreci hızlandırabilir ve onu istediğim yere götürebilirim ama bunun neresi eğlenceli?

Bunun yerine, erkeğimin istediğini bildiğim şekilde cevap veriyorum.

"Aletini iyi bir kız gibi alacağım, bebeğim." Bunalmış olmama ve içimden kopan inlemelere rağmen, bir şekilde duyması gereken kelimeleri bir araya getirebildim. Damien'dan bir memnuniyet iniltisi geldi.

"Ne kadar iyi bir kız," diyor, sonra bir eli hareket ediyor, bir başparmağı klitorisimi tıngırdatıyor ve vücudum yanıt olarak şarkı söylüyor. "Şimdi erkeğin için gel, bebeğim. Adımı haykır," diyor dişlerini sıkarak.

Ve onun izniyle yapıyorum.

Çünkü vücudum Damien Martinez'e ait ve o ne derse o oluyor.

"Damien!" Bağıryorum, sesim yarı yolda kesiliyor, ta ki onun sikinin üzerinde sarsılana kadar, ağzım açık, etrafında paramparça olurken tek bir ses bile çıkmıyor. Bir el hareket ediyor, daha derine inmesine yardımcı olmak için kaldıraç olarak omzumu sarıyor ve orgazm yükseldikçe başka bir zevk sesi çıkarıyorum, kalan tüm akıl sağlığımı alıyorum.

Ve sonra bir çığlıkla dayanılmaz derecede derine dalıyor, yere yığılırken içime pompalıyor, boynuma doğru adımı mırıldanıyor.

"Burada büyümek eğlenceli olmalı," diyor Damien o gece kulübenin karanlığında. Duş aldık ve yatmaya hazırlandık ama buranın ne kadar karanlık olduğunu tamamen unutmuşum. Ağaçlar araziye kaplıyor ve şehirdeki tüm ışık kirliliği olmadan, sadece karanlık gökyüzü ve parlak yıldızlar var.

"Öyleydi. Her zaman takılacak, dinleyecek birileri vardı." Bir an sessiz kalıyor ve konuşmasının bittiğini, uyumaya hazır olduğunu düşünüyorum ama sonra konuşuyor.

"Peki ya ailen?" diye soruyor, aslında ailem olmadığını söylediğimden beri ilk kez. İçimi çekiyorum ve karanlığın rahatlığında cevap veriyorum.

"Babam bir yerlerde, üçüncü ya da dördüncü karısıyla birlikte. Annem de birkaç kasaba ötede sanırım. Konuşmuyoruz. Ben okulu bitirdiğimde, o da bizi bitirdi."

"Ama senin Hannah'n var." Bunu bir ifade gibi söylüyor, sanki kelimelerden daha fazlasını söylüyor.

"Evet. Hannah'ya sahibim ve ona sonsuza dek minnettarım. Bir gün bana üzerine titreyebileceğim yeğenler verecek ama o zamana kadar Autumn ve Kate'in çocuklarına sahibim."

"Çok şirinler," diyor. "Kate'in çocukları. Cal bir harika." Dean ve Kate akşam yemeğine geldiler, Cal'i ve en az diğerleri kadar sevdiğim bebek Jesse'yi de getirdiler.

"En tatlısı. Kate benim yılımda mezun oldu, bu yüzden onu Cal ile görmek biraz çılgınca. Çok büyüyor." İkimiz de birkaç dakika daha sessiz kaldık, Damien parmaklarını en rahatlatıcı hareketle saçlarımda gezdirdi ve ikimiz de düşüncelerimizde kaybolduk.

Ta ki bir kez daha sessizliği bozana kadar.

"Çocuk istiyor musun?" diye sessizce soruyor ve bedenim sinirden geriliyor. Nasıl cevap vereceğimi ya da ona daha kolay, sahte bir cevap mı vermem gerektiğini bilemiyorum. Vermek üzere olduğum cevaba tam olarak inanmadığım için değil, toplum eğer çocuk sahibi olmak isteyen bir kadınsanız

doğurganlık çağında ve üreme konusunda kararlı değilseniz, insanlar hemen sizde bir sorun olduğunu varsayarlar.

Yine de cevap vermeden önce içimi çektim. "Hayır." Kaşları çatıldı.

"Hayır mı?"

"Hayır," diyorum, "p" harfini patlatıyorum ve tırnağımla göğüs kafesindeki ay ışığında görebildiğim çillerin izini sürerek dikkatimi dağıtıyorum.

"Bir nedeni var mı?" diye soruyor ve itiraf etmeliyim ki bu yeni bir şey. Birisi boğazıma atlayıp yaşlandığımda ne kadar yalnız olacağımı ya da bunun pişman olacağım bir şey olduğunu söylemeden önce nadiren nedenini soruyor. Dört ya da beş yıl içinde "saatim" bir tür bilgisayar programı gibi işlemeye başlayacak ve bana nezaketle çocuk vermeyi kabul edecek birini bulmak için çabalamam gerekecek.

Sanki bir kadının yaşamak için sahip olabileceği tek şey buymuş gibi.

"Sadece onları istemiyorum." Omuz silkiyorum ve sonra sırt üstü dönüyorum. "Çocuklar iyidir ama her şeyi tüketirler. Ailemiz berbat olduğu için beni kız kardeşim büyütmek zorunda kaldı. Benim de öyle olacağımı düşünmüyorum ama kulağa hiç de çekici gelmiyor. Tüm hayatımın küçük bir insan tarafından dikte edilmesi." Damien'a bakıyorum, göreceklelerinden yarı yarıya korkuyorum.

Richard bile benim bu özelliğimi anlamamıştı.

Onun için değişmeye, onun için denemeye hazırdım.

Ama Damien şaşkın görünmüyor. Onun yerine yüzünde bir merak ifadesi var. Konuşmaya devam ediyorum, endişem beni ele geçiriyor.

"Havalı teyze olacağım için heyecanlıyım. Aut'un çocukları ve Kate'in iki çocuğu için böyle olmayı seviyorum. Ama anne olmak? Bunun bana göre olduğunu sanmıyorum."

"Peki onun yerine ne istiyorsun?" diye sorar, sesinde merak vardır.

Ve yine, karanlık olduğu için, rahat ve tanıdık bir yerde olduğum için ve ailemden gelen sevgiyle dolup taşıdığım için ona söylüyorum.

"Aşk istiyorum. Ve tutku istiyorum. Heyecan istiyorum. Seyahat etmek ve paramı bebek bezi yerine pahalı ayakkabılara harcamak istiyorum. Okullar, çocuk doktorları ve diğer her şey hakkında endişelenmeden istediğim zaman kalkıp gidebilmek istiyorum."

Oda karanlık olduğu ve duvarların kulakları olmadığı için, beş yaşımdan beri kendime sakladığım kısmı Damien'a söyleyerek düşüncemi tamamlıyorum.

Bunu hiç itiraf etmedim.

Ne Hannah'ya, ne Cami'ye, ne de Kat'e.

"Bir erkeğin benim için kesinlikle çıldırmasını istiyorum." Derin bir nefes alıyorum, karanlığın bir kalkan olmasına izin veriyorum. "Ben doğduğumda babam annemi terk etmiş. Çocuklar çok fazla işti ve ona çok az zaman kalıyordu. Bu annemi kırdı. Babamın kendisini severek tüketmesini, onun güneşi ve ayı olmasını istemiş. Ama bizim yüzümüzden kendini tamamen ona adayamayınca, onu başka bir kadın için terk etti. Bunun için bizi suçladı."

Damien'ın parmakları saçlarıma gidiyor, onları geriye doğru tarıyor, yatıştırıcı bir hareket ama düşünce trenimi kesintiye uğratmıyor.

"Hannah onun gibi değil. O her zaman her bir parçasını dünyanın geri kalanına vermek istedi. Her zaman birilerinin, çocuklarının, kocasının her şeyi olmak istedi. Özverili, empatik ve şefkatli. Anne olmak için doğmuş."

"Ya sen?" Dilim dışarı çıkıyor, dudaklarımı ıslatıyor, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Annem gibiyim," diyorum fısıltıyla. İşte oldu.

En derin korkum.

Burada bu adamla, karanlığın rahatlığında ve tanıdık bir odada her şeyi itiraf ediyorum.

"Bir erkeğe her şeyimi vermek ve onun beni tüketmesine izin vermek istiyorum. O kadar sert düşmek istiyorum ki yukarı nerede bilmiyorum. Bencil olmak istiyorum, sadece ve sadece onun olmak istiyorum. Paylaşmak istemiyorum. Annem gibiyim, çünkü sanırım küçük bir parçam bu olasılığı benden aldığı için bir çocuğa kızardı."

Richard'ın içime attığı şeyin gerçek nedeni tam da buydu. Ona her şeyimi verdim -zaman, sevgi ve emek- bunları geri almayı bekledim. Ve neden vermediğine dair bahaneler uydurdum, dört yıl boyunca. Kendime evlendiğimizde her şeyin değişeceğini söyledim. Eşim olduğunda farklı biri olacaktı. Ama şimdi bunun saçmalık olduğunu görüyorum.

Kendimi o adamda kaybedebileceğimi bilmek, kendimi onda kaybetmeye başladığımı bilmek - bu dehşet verici. Ve bir adamın bunun olmasına *izin verdiğini* bilmek, onun gereksinimlerine uyacak şekilde tasarlanmış bir insan kabuğuna dönüşene kadar verdiğimi, verdiğimi ve verdiğimi gördüğünü bilmek, ona bir ders verilmesini hak ediyor.

Ama gerçek şu ki, içimde bu zehrin olduğunu bilmek, kendimi bir erkekte kaybetme ve onun tarafından yok edilme yeteneğine sahip olduğumu bilmek, çocuk istemediğimi daha da pekiştiriyor.

"Ben de çocuk istemiyorum," diyor, sesi fısıltıyla çıkıyor ve acaba o da benim gibi karanlıkta aynı huzuru mu hissediyor diye merak ediyorum. "Daha fazla çocuk getirmek istemiyorum"

bu dünyaya. Her gün dünyanın dehşetini görüyorum. İnsanların ne kadar boktan olabileceğini, ne kadar alçalabileceğini. Bazı günler bir dava dosyasına bakıyorum ve gelecek o kadar kasvetli geliyor ki. Dışarıda bunların olduğunu bilerek dünyaya bir çocuk getiremem."

Cevap vermiyorum çünkü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Üniversitedeki erkek arkadaşlarımdan hepsi çocuk istemediğim için deli olduğumu düşünüyordu. Richard bile zaman zaman bunu sorguluyordu, görünüşe göre asla o kadar ileri gidemeyeceğimizi bilmesine rağmen.

"Bugün seni o çocuklarla gördüğümde, bunun bizim sonumuz olacağından emindim."

Bizim

sonumuz.

Bizim

sonumuz.

Onun sözleri aklımda çınlıyor çünkü bizim başlangıcımız neredeydi?

Başlangıcımız gurur duymadığım bir şekilde başladı ve kendimi nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

"Neden?"

"O çocukları seviyorsun."

"Bu her zaman yeterli olmuyor," diyorum, içimde bir miktar kızgınlık belirliyor.

"Bunu biliyorum. Katılıyorum. Ben sadece . . . Bu nadir bir şey. Senin kadar nazik ve güzel bir kadının benimle aynı fikirde olması."

"Evet, şey, ben milyonda birim," diyorum alaycı bir şekilde, yuvarlanarak uzaklaşıyorum. Belimdeki kolu beni durduruyor, yüzümü ona çeviriyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor.

"Öylesin *Rubia*. Seninle her birlikte olduğumda bunu görüyorum. Seninle mutlu olmak için çocuklara ya da başka bir şeye ihtiyacım yok. Sadece sen varsın. Beni sen mutlu ediyorsun. Bunu sana kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

YİRMİ BİR

27 Kasım
-Abbie-

Şükran Günü sabahı birkaç blok ötedeki Hannah ve Hunter'ın evine giderken, "Tamam, dün ortalık karıştı ama bugün göreceklemin yanında bu hiçbir şey," diyorum.

"Beni uyarmana gerek yok, *Rubia*. Ailenin nasıl işlediğini anlıyorum," diyor gülerek.

Dudağımı kemirerek, "Aile dediğin böyle olur," diyorum. "Benim pek ailem yok ama Hunter'ın var. Hannah'yla birlikte Sadie de geliyor, çok eğlenceli ve abla sayılır ama benden daha kaotik." "Bu mümkün mü?" der gibi kaşlarını kaldırıyor ve ben de elimle ona vuruyorum. "Kapa çeneni!" Gülüyor, derin bir kahkaha ve ben buna bayılıyorum.

Bu rahatlık.

Bu eğlenceli.

"Başka kim var, *Rubia*?"

"Tamam, Mags orada olacak çünkü Hunter'ı seviyor ve Hannah ile beni o büyüttü. Ve Mags orada olacağı için Luna'nın ailesi de orada olacak."

"Luna?"

"Şehir merkezinde bar işletiyor, Mags'in yeğeni. Luna, deli olan anne babası ve iki erkek kardeşi Zander ve Ace ile birlikte geliyor. Ace bir grupta, Hometown Heroes."

"Onları duymuştum. Onları severim."

"Evet. Tamam, Luna beş yaşından beri aşık olduğu Tony ile nişanlandı çünkü o Zander'ın en iyi arkadaşı."

"Bu kasaba çok ... iç içe geçmiş." Ben onun için konuk listesini çözerken Damien'in gözleri bana kayıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Oh, kesinlikle enest. Birkaç yıl önce Hunter ve Autumn'un Jordan adında bir üvey kız kardeşleri olduğunu öğrendik. Jordan kasabaya geldi ve kasabadaki şantiyenin sahibi ve aynı zamanda Hunter'ın en iyi arkadaşı olan Tanner'la takıldı. Yani onlar da burada olacak."

"Ve Tanner getirecek. ?" Anlamaya başladı.

"Emin değilim. Muhtemelen ailesi. Uzaklara taşınan ve kıyıda bir dövme dükkânı açan bir ağabeyi var ama Hills'e hiç gelmiyor. *Neden* hiç dönmediğini bilmiyorum ama döndüğünde aile işini geride bıraktı. Her şey bir bütündü."

"Nedenini bilmiyor musun?"

"Her şeyi bilmiyorum Damien," diyorum gülerek, Hannah'nın evinin önüne park ederken. Ön tarafta zaten beş araba park etmişti.

"Bundan emin misin?" diye soruyor gülümseyerek.

"Ben küçük bir kız kardeş gibiyim. Dramı duyuyorum, dramı özüksüyorum ve kendi avantajıma kullanmam gerekene kadar dramı saklıyorum" diyorum ve o gülüyor.

"Ahh, anladım. Senin kaosun için heyecanlıyım." Gözlerimi deviriyorum.

"Vakit geldi," diyorum ve başımı iki küçük kızın uyumlu pijamalarıyla durduğu, en büyüğünün Colin'i kalçasında tuttuğu ve kendi pijamalarını giydiği ön kapıya doğru eğiyorum.

Damien arabadan inmek yerine elini kaldırıyor, omzumdan sıyrılmış kazağımın açıkta kalan köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve yavaşça boynuma doğru götürüyor.

Orada duruyor, dinleniyor ve ben ona gülümsüyorum. "Bunu yapmayı seviyorsun, değil mi?"

"Hmm?" diye soruyor, dinlemiyormuş gibi bana bakıyor.

"Boynum. Bilirsin işte," diyorum ve yüzüm kızarmazsa namerdim. Cevap vermeden önce, onu daha genç ve muhtemelen daha ukala olduğu zamanlarda tanımış olmayı dilememe neden olan o ukala, kendini beğenmiş adam gülümsemesini takınıyor.

"Evet, bunu sevdim," diyor. "Kalp atışların orada. Avucumda hissetmek gibi. Hiç bu kadar canlı biriyle tanışmamıştım Abigail," diyor.

Yemek tahmin edilebileceği gibi kaotiktir. Bay Davidson, Tanner'ın babasıyla neredeyse bir kavgaya tutuşmuş ve bunun sonucunda tüm erkekler Maggie tarafından "ateş yakmaya falan gitmeleri" için evden kovulmuştur.

İşe yaradı, çünkü büyük çocuklar akşam yemeğini beklerken biraz fazla huzursuzlanınca Hannah onları s'mores malzemeleri ve çubuklarla dışarı gönderdi, çünkü gerçekten bir şenlik ateşi yakmışlardı.

Sonra hepimiz büyük yemek için oturduk, dev yemek odasını dolduran üç uzun masa ve Autumn'un *Frozen*'ı koyduğu oturma odasına hakim olan bir çocuk masası. (Cal bir dahaki sefere "bir 'erkek' filmi ya da futbol veya *iyi* bir şey izlemelerini" talep etti. Rosie ona çenesini kapamasını söyledi, o da herkesi şaşırtarak bunu yaptı, dolma yemeye ve televizyona dik dik bakmaya başladı).

Hepimiz oturduktan sonra Maggie, şükran duyduğumuz bir şey söylemeden önce kimsenin yemek yemesine izin vermeme geleneğini sürdürdü.

Bay Davidson, Mags'in geleneğine her yıl duyduğu öfkeden yakınarak, "Tanrı aşkına Mags, yine mi bu saçmalık?" dedi.

"Kapa çenen. Bu çok tatlı." "Ben açım!"

"Beş dakika bekleyebilirsin," dedi Luna'nın annesi ve gözlerim masanın karşısındaki Sadie'ninkilerle buluştu, onunkiler de komik bir şekilde mizahla açılmıştı.

Normal hissettirdi.

Aile gibi.

İşlevsiz bir aile ama yine de bir aile.

Damien, "Önce ben gideceğim," dediğinde tüm vücudum şoka girdi. Sadie'nin gözleri başka türlü, merakla açılmıştı ama benim kafam çoktan randevuma dönmüştü. "Nezaketle davet edildiğim için önce teşekkür etmek uygun olur gibi görünüyor."

"Seneye de gelseniz iyi olur. Buralarda yeni gözlere sahip olmak güzel," dedi Maggie ve hepimiz inledik.

"Tanrım, Mags!" Hannah oflayıp pufladı.

"Bana odaklanmadığına sevindim," dedi Hunter bıyık altından ve bir kahkaha attım, çünkü haksız değildi -Maggie kayınbiraderime asılmaya bayılıyor, onu mümkün olduğunca rahatsız etmeye çalışıyor.

"Bırakın adam konuşsun da şu işi bitirelim!" Bay Davidson dedi ve karısı onu tokatladı. Sanırım vurulduğu için şikâyet etti ve Bayan Davidson kesinlikle "koca bir bebek" olduğu için onunla dalga geçti, ama ben Damien'da çok kaybolmuştum.

"Bir yabancıyı içeri almak için kollarınızı açtığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Harika bir kalabalıksınız. Abigail haftalardır bana evle ilgili hikayeler anlatıyor ve isimlere yüzler koymak güzel. Bu yıl, burada sizlerle birlikte oturup harika yemekler yemek üzere olduğum için minnettarım. Ama hepsinden önemlisi, kolumda güzel bir kadın olduğu için onur duyuyorum." Boktan katlanır sandalyelerde oturuyor olmamıza rağmen kolu beni kendine çekmek için hareket etti ve saçlarımı öptü.

Çok değerliydi.

Ve tatlı.

Ve çok beklenmedik.

Gözlerim kız kardeşimin gözleriyle buluştuğunda dudaklarındaki yarım gülümseme her şeyi anlatıyordu.

Çok derindesin.

Saatler sonra dışarıda, Hannah'nın arka bahçesindeki etkileyici ateşin yanında oturuyorum - meğer ateşi yakanlar pek de izci olmayan Tony ve Zander'mış - tıka basa doluyum ve Kate'le sohbet ediyorum.

Bana Dean ve Zee'nin Springbrook Hills Bulldogs'un bu yıl eyalet şampiyonu olmasına nasıl yardım ettiklerini ve Dean ile birlikte Dean'in oğlu Cal'i resmen evlat edinme süreci üzerinde nasıl çalıştıklarını anlatıyor.

Dean'in Colin'in yeni yürümeye başlayan parmaklarına bir futbol topu sıdırmaya çalışmasını, Cal'in "atarken" alkışlamasını izlerken Damien yanıma geldi, bana elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama bunun eve gitmesi gerekiyor," diyor, önce Kate'e sonra bana bakarak. "Hadi, *naranja*. Seni Long Island'a geri götürelim." Dudaklarını bastırıp başımın tepesine dokunurken kelimeler alçak sesle, neredeyse boğuk bir şekilde söyleniyor. "Sabah erken kalkacaksın."

Onun sözleriyle Kate'in gözleri kısılıyor, şaşkınlıkla karışık ... mutluluk, belki de, ve ben açıklıyorum.

"Kara Cuma," diyorum omuz silkerek. "Sabah 4 gibi mağazada olmam gerekiyor ve şehre dönmek bir saatlik yol." Başımı tekrar Damien'a doğru kaldırıyorum. "Ayrıca, senin de evine dönmene gerekiyor, değil mi?" diye soruyorum.

"Bu gece sende kalacağım," diyor, dudakları şakağıma bastırırken sesi alçak ve sadece benim için.

"Biz de gitsek iyi olacak," diyor Kate, ayağa kalkıp çocuklarının yanına giderken. "Noel'de evde olacak mısın?" diye soruyor bana.

"Planımız bu."

"Ya sen?" diye soruyor meraklı Kate, ukala bir gülümsemeyle Damien'a. *Barmenler ve baristalar ve onların insan ilişkilerini yönetme ihtiyaçları.* Ona ters ters bakıyorum ama o sadece gülümsüyor.

"Planımız bu," diyor Damien ve o kadar şaşıyorum ki vedalaşmadan önce Kate'i öpüp sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ama tüm bu süre boyunca aklım Damien'ın Noel'de burada olacağına dair iddiasında.

Ama bu partiden sonra olacak. Her

şey dağıldıktan sonra.

Bu çok kafa karıştırıcı olmaya başladı.

Çünkü ikimizin de sıradan olacağı konusunda hemfikir olduğu bir şey için, her geçen dakika daha da az öyle hissettiriyor.

Bu konuda en ufak bir kızgınlığım olmasa da, her geçen gün yaklaşan korkunun etrafımı sardığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

YİRMİ İKİ

2 Aralık

-Abbie-

Damien'in dairesindeyim.

İlginç olan kısım bu değil. Geçen ay Damien'in dairesine birkaç kez gittim.

Yeni olan kısım ise Damien'in burada, dairesinde olmaması.

Sana bunun garip hissettirdiğini, rahatsız edici olduğunu söylemek istiyorum. Ama değil.

Kendimi evimde hissediyorum.

En garip kısmı da bu olabilir. Bunun ne kadar garip hissettirmediği.

Richard'la dört yıl boyunca çıktım ve bir kez bile kendimi *evimde* hissetmedim. Her zaman en iyi davranışlarımda olmam gerektiğini düşündüğüm bir yerdi: bir şeyler yapmak, bir şeyleri temizlemek ve dokuzlar gibi giyinmek . .

Berbat bir gün geçirdiği için işten sonra onu evinde beklememi istediğini de söylemedi.

O zamanlar bu hissin tuhaf olduğunu bile bilmiyordum.

Bugün, Damien geceyi burada geçirip geçiremeyeceğimi sordu. Bir randevu planlamıştık ama onun işi akşam yemeğini geçiyordu.

Mahkeme arasında beni aradığında, "Bu gece seni hâlâ görmek istiyorum," demişti. "Ama buradan çıktıktan sonra ofise dönüp birkaç şey almam ve bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Ne zaman çıkacağımı bilmiyorum."

"Cidden, sorun değil Damien," dedim. "Başka bir gün buluşabiliriz."

"Dinlemiyorsun, *naranja*." Sesi beni duraksattı. Kızgın değildi ama kararlıydı. Söylediği kelimeleri duymamı, anlamamı istiyordu.

"Sana söylüyorum, boktan bir gün geçiriyorum. Uzun bir gün. Sana dışarı çıkamayacağımı ama seni gerçekten görmek istediğimi söylüyorum. Eve geldiğimde benim evimde olmanı istiyorum." Konuşmayı kesti ama ben konuşmadaki boşluğu doldurmadım, sessiz kaldım.

Kafam karıştı.

"Bak, eğer rahat değilsen-"

"Hayır. Hayır, Damien, öyle değil. Bunu daha önce hiç yapmadım. Bu yeni bir şey." Sessizlik sırası ondaydı ama bu sessizliği o bozdu.

"O konuya sonra bakarız. Bugünlerde eski sevgilinin kafana soktuğu tüm saçmalıkları ele almalıyız. Nasıl düzeltebileceğimizin üzerinden geçeceğiz. Ama o zamana kadar benim evimde kalabilir misin?"

"Evet, Damien. Bunu yapabilirim" demiştim, çünkü böyle bir durumda başka ne diyebilirsiniz ki?

Bu da bizi şimdiye getiriyor. Şu anda Damien'ın evindeyim ve onun eve gelmesini bekliyorum. İşten çıktım ve bana gitmeye hazır olduğumda ona haber vermeme söyledi çünkü benim için bir araba göndermeyi planlıyordu.

Ve yaptı da - ona bir gece çantamı hazırladığımı ve gitmeye hazır olduğumu mesaj attığımda, on dakika içinde binamin önünde siyah bir şehir arabası vardı.

Buradayım, panikliyorum, çünkü *ne yapmam gerekiyor?*

Şu anda, bir ilişki konusunda güvensizlik ve kafa karışıklığı yaşadığımda eski alışkanlıklarına geri dönüyorum gibi görünüyor.

Akşam yemeği yaptım-spagetti ve köfte, Hannah'nın biz daha çocukken mükemmelleştirdiği köfte tarifi.

Dünyanın en iyi kurabiyelerini pişirdim (yine kız kardeşimin tarifini kullanarak).

Dairesinin kasırga gibi olduğunu fark ederek temizlik bile yaptım. Şu anda üzerinde çalıştığı davanın ve Sharon'ın davasının hayatını ele geçirdiğini biliyorum. Çoğu şeyin tatilden önce tamamlanması gerektiği için stresli, aksi takdirde tatil ve tatiller için uzun bir ara vermek zorunda kalacaklar.

Bu, tipik olarak tertemiz olan dairesinin görünüşüne de yansıyor.

Sinirli zihnimi meşgul etmek için tüm yemek ve temizlik seçenekleri tükendiğinden, bir çift tayt ve büyük boy bir tişörtle onun kanepesinde (süpürdüğüm) oturmak zorunda kaldım, sos ve köfte ben beklerken yavaşça kaynıyor.

Ve her şey çok tanıdık geliyor.

Geç bir gece, bir erkeğin hayatını kolaylaştırmak için bitmek bilmeyen dürtüm.

Önemsediğimi göstermek için boş zamanlarımda küçük şeyler yapmak için kışımı yırtarak çalışıyorum.

Eve döndüğünde onları fark etmesi için gizlice dua ediyorum. Minnettar ya da takdir edici olsun diye. Değeri görecektir, yanında tutması gereken biri olduğumu anlayacak.

Tanrım, çok zavallıyım.

Özellikle de son erkeğin aslında ne kadar umursamadığını fark ettiğimde. Sevgi kırıntılarıyla hayatta kaldığınızı ve kendinizi bunun tam bir yemek olduğuna ikna ettiğinizi fark etmek, dünyadaki en göz açıcı, en alçakgönüllü deneyim olabilir.

Anahtarın kapıda döndüğünü duyduğumda, tekrar farkına varmaya hazırım.

Yine de kendime, en azından bu sefer o kadar önemli olmayacağını söylüyorum. O kadar acıtmayacak. Bunun bir önemi yok, değil mi? Bu sahte ilişki sana zarar veremez.

Belki kendime bunu yeterince söylersem gerçek olur.

"Tatlım, ben geldim." Damien gülümseyerek kapıdan içeri giriyor, kışlık paltosu altındaki takım elbiseyi örtüyor ve elinde bir evrak çantası var.

Diğer elinde çiçekler var.

Selofana sarılmış süslü, pahalı çiçeklerden değil. Bunlar bodega çiçekleri, karanfiller, bebek nefesi ve yeşillikler ve biraz kuru görünüyorlar, ama lanet olsun.

Adam bana çiçek aldı.

Çok uzun bir günün ardından işten eve dönerken sokaktaki rastgele bir dükkanda durup bana çiçek aldı çünkü ... ne? Bana sürpriz mi yapmak istedi? Beni mi düşünüyordu?

Ayağa kalkıyorum, ona doğru yürüyorum, onunla yarı yolda buluşuyorum ve daha önce gördüğümü sanmadığım aptalca, neşeli bir gülümsemesi var. Gözlerindeki yorgunluk ifadesini zar zor gizliyor ama çantayı gürültüyle yere bırakıp soğuk bir kolunu belime dolayarak beni içeri çektiğinde umursamıyorum.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde, tek düşünebildiğim bunun güzel olacağı. Her günü bitirmek için harika bir yol olurdu.

Öpücük kısa sürüyor, geri çekilmeden önce sadece tatlı bir selamlaşma.

"Sana bunları aldım. Biraz bok gibi görünüyorlar. Geriye bir tek bunlar kalmıştı ama... işte," diyor çocuksu bir gülümsemeyle ve bana çiçekleri gösteriyor.

"Mükemmeller," diyorum ve başka nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Bana en son çiçek verildiğinde, kız kardeşim onları üniversite mezuniyetime getirmişti ve Sadie'yle birlikte adımı söylediklerinde öyle bir çılgılık atmışlardı ki bir saat boyunca kıpkırmızı olmuşum.

"Yorgun görünüyorsun," diyorum küçük, gergin bir gülümsemeyle, elini saçlarında gezdirirken alnına düşen bir tutam saçı geriye iterek.

"Öyleyim. Bu akşamki planları iptal etmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Sadece içimden gelmiyor."

"Dur. Bir şeyin yok."

"Bu koku da ne?" diye soruyor, geri adım atıp ceketini çıkarmak için ilerlerken. Çiçekleri alıyorum ve içine koymak için bir fincan ya da vazo aramak üzere mutfağına gidiyorum.

"Ben ... uh ... Yemek mi hazırladım? Ne kadar geç kalacağından emin değildim." Neredeyse kendimi "ev" derken yakalayacaktım ve durdum. "İşte. Ben de ısıtabileceğim kolay bir yemek seçtim." Uzun bir fincana su doldurup çiçekleri içine yerleştirirken yüzüm rahatsızlıktan ve biraz da utançtan yanıyor.

Ne düşünüyordum ki?

Bu çok kötü bir fikirdi.

Eve geldiğinde kanepesinde oturup dışarıdan yemek sipariş etmeliydim. Yine de bunu örtbas etmenin bir yolu yok, bu yüzden ocağa doğru ilerliyorum. Suyu kaynatmak için açtığımda vücuduma bakıyorum, tozluklarımı içine soktuğum tüylü çorapları fark ediyorum, soğuk ayak parmaklarım bir kez daha kazanıyor.

Tanrım, en azından daha seksi bir şeyler giyebilirdim. Dairesine girmesine izin vermeliydim, ben kanepesinde uzanırken üzerinde sadece bir oyuncak vardı.

Ya da çıplak.

Gerçekten, her şey daha iyi olurdu-

"Bana yemek mi hazırladın?" Kolu belime dolanırken ses sırtımda bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Sadece köfte. Ve sos. Süslü bir şey değil. Saklayabilirim, paket sipariş de verebilirim." Bana dönüyor ve ben yüzüne bakmamaya çalışıyorum.

"Bana yemek hazırlamışsın." Başımı sallıyorum ve o da başını oynatarak etrafına bakınıyor. "Temizledin mi?" Midem bulanıyor.

"Yemin ederim, kişisel hiçbir şeye dokunmadım. Sadece süpürdüm ve toparladım. Çamaşırlarınızı düzenledim ve yüklemeye başladım ama tüm etiketleri kontrol ettim, hiçbir şey olmadığından emin oldum-"

"Tanrım, *Rubia*, çamaşırlarımı mı yıkadın?"

"Yemin ederim garip değildi. Ben sadece Zor birkaç gün geçirdiğini biliyordum." Alnını benimkine yaklaştırıyor ve havamı içine çekiyor. Bir adım geri çekilerek, kalçalarım ada tezgahına çarpana kadar beni ocaktan uzaklaştırıyor. Onun sıcak dairesine rağmen mermer, kalın kazağımın içinden bile soğuk geliyor.

"Yemek bekleyebilir mi?"

diye sorar. "Ne?"

"Akşam yemeği. Kolay olduğunu, ısıtılabilceğini söylemiştin. Bekleyebilir mi?" Kendimi kaybettim, kokusu ve yakınlığı aklımı karıştırıyor.

"Ben . . . Beklemek mi?"

"Otuz dakika, bir saat. *Bekleyebilir* mi, Abigail?" Bu kez kalçalarımındaki eller beni ona doğru çekmek için hareket ediyor ve karnıma bastırdığını hissediyorum. Sertleşmiş.

Damarlarımda sıcaklık dolaşüyor ve kalçalarımındaki elleri beni kavrayıp tezgâhın üzerine kaldırıyor. Neredeyse yüz yüzeyiz ve aramızdaki boşluğu azaltmak için hareket ettiğinde, sertliğinin tam merkezimde olduğunu fark ediyorum.

"Oh," dedim.

"Evet, oh." Başı aşağı eğiliyor ve çenemin hizasını ısırarak beni nefes almaya zorluyor. "Peki yemek bekleyebilir mi? Kahretsin, on beş dakika. Tek ihtiyacım olan bu, *Rubia*." Burnu boynumun çizgisini takip ediyor, ağzı kulağıma doğru nefes alıyor. "Seni burada, bu tezgâhın üzerinde yiyeceğim, adımı haykırmanı sağlayacağım, sonra seni ayakta becerirken tekrar geleceğim."

Hiçbir şey

söylemiyorum. Hiçbir

şey söyleyemem.

Benim yaşımdaki hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim.

Sanki fazladan geçen yıllar bu adamı vahşileştirmiş, bir kadının vücudunu, ipuçlarını ve ince değişiklikleri öğrenmesine yardımcı olmuş gibi. Benimkinin neye ihtiyacı olduğunu, neyi arzuladığını ve bunu ona nasıl vereceğini öğrenmesi hiç zaman almadı.

"*Rubia*, cevap ver bana," diye mırıldanıyor kulağıma, lobu ağzına çekip emiyor. Titrek bir nefes veriyorum çünkü ondan en çok istediğim şey o lanet ağzı.

"Suyu kapatmanız gerekecek," diyorum ve ardından boğazımı kaplıyormuş gibi hissettiren uyarılmayı temizliyorum. "Kaynamaya ayarlı." Gülümsüyor - gördüğüm bir şey değil, daha çok tenimde hissettiğim bir şey- sonra beni tekrar ısırıyor ve geri çekiliyor, beni sersemlemiş ve tezgahın üzerinde oturur halde bırakıyor.

"Sakın kıpırdama," diyor arkası dönük bir şekilde, ben ellerimi tezgâha götürüp kendimi aşağı indirirken. Yerimde duruyorum, altımdaki soğğun ve ısınan tenimin aşırı farkındayım. Ocağa doğru yürüyor, kapatana kadar kadranı çeviriyor ve sonra bana doğru geri dönüyor, takım elbise ceketini silkip bir bar taburesinin üzerine koyuyor.

Gözlerim ellerini takip ederek manşetine gidiyor, düğmeyi çözüyor ve diğer koluna geçiyor. Yavaşça bana doğru yürüyor, kravatını çözüyor, yana atıyor ve sonra gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyor. Son düğmeye geldiğinde hâlâ benden birkaç metre uzaktaydı ve elimde olmadan ona bakmaya devam ettim. Bronz ve mükemmel. Kendine bakıyor ama aynı zamanda eğleniyor ve bu da belli oluyor. Buna bayılıyorum.

Aramızda hala bir ayak varken, gömleği vücudundan tamamen düşüyor ve karşımda sadece iş pantolonuyla duruyor, dilimi üzerinde gezdirmekten hoşlandığım koyu mutlu bir iz bel bandında kayboluyor, ereksiyonu kumaşın altında kalın.

İçimden bir sarsıntı geçiyor, ateş, elektrik ve ihtiyaç.

Aradaki mesafeyi kapatmadan önce her zamanki gibi vücudumun yaptığı her şeyi fark ederek gülümsüyor. Bir eli enseme gidiyor, saçlarımı tutuyor ve ben yüzüne bakana kadar nazikçe geriye çekiyor.

Dudakları sevdiği gibi kaşlarımın arasındaki noktaya dokunuyor, sonra dudaklarımı öpmek için hareket ediyor ve nazik öpücüğü ve dilinin benimkine karşı yavaşça kayması, hissettiklerimle tam bir tezat oluşturuyor.

Saçımda olmayan eli dizime doğru hareket ediyor, başparmağı taytımın dikişini sıyrıp içeri girene kadar yavaşça yukarı kayıyor ve hareket etmeden önce ağzına doğru iç çekiyorum.

"Kızım, benim için her zaman hazırsın," diyor, ağzı boynuma doğru ilerlemeden önce kulağıma fısıldıyor, ısıyor, yalıyor ve emiyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, başparmağı klitorisime yumuşak daireler çizerken aklım çoktan gitmiş oluyor. Kumaş hassas tenime sürtünüyor ve ben inliyorum, dişleri boynumla omzumun birleştiği yeri ısıyor.

"Eminim benim için çoktan sıırıslıklam olmuştundur, değil mi?" Kalçalarım hareket ediyor, elinin daha fazlasını yapmasını sağlamaya çalışıyorum - beni cennete yaklaştıracak herhangi bir şey. "Cevap ver bana. Benim için ıslandın mı?" Tereddüt etmiyorum, bu itaat ve ödöl oyununu artık çok iyi biliyorum.

"Evet, Damien. Senin için ıslandım. Tanrım, lütfen."

"Lütfen, ne bebeğim?" Başparmağı daha sert sürtünüyor ve ben inliyorum. Bu şekilde boşalabileceğimden oldukça eminim, başparmağının kumaş üzerinde gezinmesinden başka bir şey değil

ve ağzı boynumda.

"Durma," diye fısıldıyorum, yine onunla birlikte hareket etmek, daha fazlasını elde etmek için çırpınıyorum. Ve tabii ki Damien asla dediğimi yapmadığı için durdu, gülümseyerek geri adım atıyor. Ama eli boynumda kalıyor, öne doğru eğilmemi engelliyor.

Beni her zaman güvende tutuyor.

Sabit durduğumda -surat asıyorum ama sabit duruyorum- iki elinin başparmaklarını tozluğumun kemerine sokuyor. "Ellerini tezgâha koy, bebeğim. Kalçanı kaldır, tamam mı?" Dediğini yapıyorum ve siyah kumaşı kalçalarımın altına çekiyor, bir ayağımı serbest bırakıyor ama diğerini dert etmiyor. Elleri dizlerimden iç kalçalarımın doğru hareket ediyor, beni sadece onun için sergilenene kadar açıyor, soğuk hava amıma çarpıyor ve beni sıkıştırmaya zorluyor.

"Tanrım, benim küçük fahişem, külotun yok mu?" diye soruyor gülümseyerek, bir başparmağı merkezimde geziniyor. Islaklığı yukarı çekerken, klitorisimin etrafında hafifçe dolanırken yardım edemem ama bir inilti çıkarırım.

"Damien-"

"Ne? Ne istiyorsun, bebeğim?" "Seni istiyorum. Tanrım."

"Parmağım mı?" diye soruyor, sonra bir parmağı içeri giriyor, geri çekilirken G noktama sürtünüyor.

"Tanrım! Evet!"

"Oh, istediğin bu mu?" Eylemi ikinci bir parmakla tekrarlıyor, çekmeden ve klitorisimi tekrar daire içine almadan önce bu sefer iki kez pompalıyor.

"Ahh!"

"Hayır, sanırım başka bir şey yapmak istiyorum." Hayal kırıklığı içinde inliyorum, zaten gerginim ve kalçalarımı sallıyorum. Beni açık tutan el kalkıyor, iç uyluğuma hızlı ve keskin bir tokat atıyor ve beni tekrar inletiyor. Bu his klitorisime doğru ilerliyor ve orada acı verici bir ihtiyaçla zonkluyor. "Kıpırdama, Abigail," diyor ve sonra hareket ediyor, amımla yüz yüze gelene kadar diz çöküyor.

Siktir, siktir, siktir.

Büyük eller hareket ediyor, kalçalarımı neredeyse acı verici bir şekilde geriyor, ta ki ben tezgahın en ucuna gelene kadar.

"Ellerini buraya koy, kendini bana açık tut ve ben bu amcığı yerken sakın kıpırdama," diye homurdanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Benden ne istenirse yaparım.

"Çok iyi bir kızsın, Abigail," diyor bana, ama kelimeler o kadar alçak ki, neredeyse onun yararına olduğunu düşünüyorum.

Dili giriş yerimden klitorisime doğru ilerleyip sertçe emmeye başladığında ne anlamı ne de niyeti üzerinde düşünecek vaktim var.

Benden çıkan ses kesinlikle vahşi.

Başı bir an için hareket ediyor ve ben onu kapüşonlu gözlerle izlerken o da bana bakıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Sesli ol. Erkeğine bu vücuda yaptıklarından hoşlandığını söyle." Ve sonra işine geri dönüyor, diliyle beni beceriyor, dişleriyle klitorisimi sıyrıyor, beni yutuyor.

"Siktir! Damien! Tanrım, bu çok iyi. Çok iyisin, tatlım." İnliyorum, zar zor bir anlam çıkarıyorum, ama sözlerim ondan bir inilti çıkartıyor, klitorisime karşı titreşimler omurgama doğru ilerliyor, yerleştikleri yerde sıcak ve sıvı.

Ve daha önceki iki parmağını alıp içime kaydırduğında, bana ihtiyacım olanı verdiğinde çılgık atıyorum, kalçalarım yaklaşmak için hareket ediyor, tezgahın kenarında sallanıyorum ve bir elim saçlarını kavramak için kalçalarımın ayrılıyor.

O durana

kadar.

Ve ayağa

kalkıyor.

Ve kaybettiğim için inliyorum.

Eli boğazıma gidiyor, beni orada tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "İyi bir kız ol, Abigail, ve bacaklarını açık tut.

"Ben seni yüzüme boşaltırken sen de erkeğini boşalt, tamam mı?"

Dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor ve ıslak dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Benimle ıslan.

"Kabul et bebeğim, ben de seni yüzüme boşaltırım." "Evet,

Damien. Söz veriyorum. Lütfen, Tanrım!"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece diz çökmeye devam ediyor ve ellerimin kalçalarıma dönmesini bekliyor. Döndüklerinde, bakmaya devam ediyor, onları neredeyse acı verici genişliğe kadar açmamı bekliyor, acı sadece zevkime katkıda bulunuyor.

Ve sonra yüzü tekrar bacaklarımdan arasında, beni yutuyor, bana karşı inliyor. Onu ne kadar yakınıma çekmek, yüzünü kullanmak istesem de yapmıyorum. Uslu duruyorum. Bacaklarımı açık tutuyorum ve beni yutmasına izin veriyorum.

Şimdi üç parmağı birleşiyor, o yerken beni beceriyor ve dayanılmaz derecede yakınım. Benden çıkan insanlık dışı sesleri biliyor ve ben onunkini inletiyorum.

isim. Eli nazikçe eşofmanımın üzerinde geziniyor, sütyenimle karşılaşmıyor ve dudaklarından amıma bir inilti daha düşmesine neden oluyor. Ve gözlerimi tutarken, bir meme ucunu sıkıca kıştırırken, klitorisimi sertçe emerken ve parmaklarını esnetirken, bana patlamak için ihtiyacım olan sözsüz izni veriyor, adını çığlık atıyor.

Gözlerim açık kalıyor, boşalmaya devam ederken ona kilitleniyorum, gözlerimdeki ışıklar dans ediyor. Yalarken ve ısırırken vücudum titremeye devam ediyor, parmaklarının itişlerini yavaşlatıyor ama önümde durana kadar tamamen durmuyor.

"Bırakabilirsin bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarıma gülümseyerek ve ben hâlâ kendimi açık tuttuğumu fark etmiyorum bile. Ellerim boynuna gidiyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve onu sertçe öpüyorum, dilinde kendimi tadıyorum. Geri çekildiğinde ıslak bir eli çenemdeydi ve yüzümü ona bakmaya zorladı. "Sen mükemmelsin." Sonra elleri kalçalarımın altına, beni tezgâhtan indiriyor ve eşofmanımı çıkarmak için yukarı doğru hareket ediyor. Beni döndürüyor, vücudunun sabırsız olduğunu bilmeme rağmen nazik elleri tenimde geziniyor.

"Şimdi seni becereceğim bebeğim," diyor, kalçalarımı tekrar mermere vurmaya zorluyor, şimdi kıcımdan sıcak, eli sırtımın ortasına gelmeden önce, bükülene kadar sıkıca bastırıyor. Tüm önüm soğuk mermerin üzerinde, başım yana yatana kadar bastırmaya devam ediyor.

"Tanrım, çok güzelsin, orada yatıyorsun, sikimi bekliyorsun." Metal bir kemerin sesi odayı dolduruyor ve kısa süre sonra sikiğin kalın başının şişmiş girişime sürtündüğünü hissediyorum. "Beni iyi bir kız gibi alacak mısın Abigail?" Başını çentiklediğinde inliyorum. "Seni sertçe becereceğim bebeğim. Tekrar boşalacaksın çünkü sana fahişem gibi davranmamdan hoşlanıyorsun, değil mi? Seni zevkim için siktiğimde?"

Nefeslerim titreyerek çıkıyor, tezgâhtan duyuluyor.

"Evet, Damien," diyorum, kelimeler sessiz, ama duyduğunu biliyorum. Bir sonraki hamlesinden dolayı biliyorum.

"Aynen öyle," diyor ve bir hırıltıyla içeri giriyor. Çığlık atıyorum, şişmiş dokulardan geçerken başım geriye kayıyor, bana derinden vuruyor, zevk ve neredeyse acı akut. "İşte bu, bebeğim. Benim için çığlık at."

İçime giriyor, ayaklarım zemini zar zor sıyrıyor, her hamlesinde karnımdaki ağrıya çarpıyor. Her itiş beni tezgâhın üzerinde öne doğru itiyor, tenimin mermer üzerindeki sert çekişi ezici, amımdaki zevk yapısı anında yeniden yükseliyor.

"Kahretsin, Tanrım, Damien!"

"Yine benim için boşalacaksın, değil mi?" diye soruyor dişlerini gıcırdatarak, bir eli kalçalarımın kalkıp sertçe kıcıma iniyor, darbesi klitorisime çarpıyor. Sanki zor gününün acısını bedenimden çıkarıyor, sanki ben onun kaçıyımışım gibi ve ben buna bayılıyorum.

"Evet!" Bağırıyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Uçurumun kenarında sallanıyorum ve onun da çok geride olmadığını biliyorum. Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Elbette biliyor.

Bu dünyada beni onun gibi okuyabilen başka bir insan olmadı. Bir el sırtımdan yukarı doğru hareket ediyor, beni tezgâha bastırıyor, beni acımasızca içine sokuyor, ta ki boynumun arkasına gelene kadar. El saçlarımı sarıyor ve sertçe çekiyor, boynum tavanındaki gömme aydınlatmaya bakana kadar geriye doğru hareket ediyor.

"Beni böyle aldığında çok güzel oluyorum bebeğim," diye fısıldıyor, sonra ıslak kıcımın çatlağına çarpmadan birkaç dakika önce tanıdık olmayan bir ses duyuyorum.

Tükür.

Üzerime tükürdü.

Kalçamdaki eli hareket ediyor, bir parmağı ıslak tükürüğü göt deliğime kadar takip ediyor. Başparmağı kıkıranağına yana doğru çekerken, içimdeki derin, her şeyi tüketen itişlerini yavaşlatıyor, nefesi ağır ve düzensiz.

Çok yaklaştı.

"Yakında," diyor ve kıcıma, sikinin amımda kaybolduğu yere baktığını biliyorum. "Yakında bu kıkıranağı alacağım, bebeğim ve ben bunu yaparken adımı haykıracaksın." İçimden bir ürperti geçiyor. "Buraya daha önce bir erkek girdi mi?" Tükürüğüyle ıslanmış bir parmağı, bilmediğim deliğin etrafında dolaşıyor. Başımı sallıyorum.

"İlk ben olacağım," diyor, parmağı çemberi devam ettiriyor, itişleri yeniden hızlanıyor.

"Tanrım, Damien, lütfen," diye inliyorum.

"Tatlı amını sikerken parmağımla kıcını da sikeceğim bebeğim ve sen de benim için boşalacaksın, tamam mı?"

"Damien-"

"Evet mi hayır mı bebeğim?" diye soruyor, şimdi beni acımasızca beceriyor, kıcım kalçalarına doğru zıplıyor, başparmağı göt deliğime bastırıyor.

Bu hissi zaten sevdiğim için şok oldum, bu izinsiz giriş düşüncesi orgazmımı artırıyor ve beni zirveye çıkmaktan alıkoymaya zorluyor.

"Siktir, evet, Damien, şimdi!" Bağırıyorum ve sonra kalın bir parmak içime girip beni dolduruyor ve hayatımda hiç bu kadar dolu olmamıştım. *Çığlık* atıyorum ve kenetleniyorum, üzerine geliyorum, mermere karşı kontrolsüzce titrerken dünya kararıyor. Derinlere doğru bastırıp beni döllerıyla doldururken ona şiddetle karşı koyuyorum, o kadar yüksek sesle inliyor ki komşuların duyması gerektiğinden eminim.

Ama umurumda değil gibi görünüyor.

Dünya dönmeyi bıraktı ve bildiğim tek şey içimde gömülü olan ve beni bütünleştiren bu adam.

Dünyanın yeniden gerçek olması, nefes almanın yavaşlaması ve Damien'ın içimden kayıp gitmesi uzun, çok uzun anlar alıyor.

"Tamam. Şimdi yiyebiliriz" diyor, ellerini bir kez daha kalçalarımın götürüyor, beni yere yatırıyor, vücudumu çeviriyor ve jöle bacaklarımın hareket etmeyi bırakana kadar beni tutuyor.

Ve sonra gülüyorum, çok gülüyorum çünkü tüm bu durum delilik. Damien eğiliyor, boxer'ını yukarı çekiyor ama pantolonunu ve kemerini yana atıyor ve sonra o da gülüyor, beni sıkıca kendine çekiyor.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde, eli beni kendine çekmek ve yerinde tutmak için boynumun arkasına doğru hareket ettiğinde, ikimiz de hala gülüyoruz.

Ve kendimi özgür hissediyorum.

Yemekten sonra yatağına uzandık, Damien'ın başı karnımın üzerindeydi. Yavaşça dudaklarını oraya bastırıyor, sıcak bir his ve sinir uçlarımı lezzetli bir şekilde eritiyor.

"Teşekkür ederim, *naranja*," diyor bana bakarak.

Dağınık bir topuz, temiz bir yüz ve yatmaya hazır olmama rağmen bu adamın bana çarpıcı ve güzelmışim gibi bakmasını seviyorum. Sanki bir kese kağıdının içinde olabilirim ve o yine de bana farklı renklerde on tane daha almayı teklif eder çünkü içinde muhteşem görünüyorum.

"Cidden, önemli bir şey değildi," diyorum. "Sınırları aştıysam özür dilerim. Öyle olmadığımı biliyorum ama sen uzun bir gün geçirdin ve benim de fazladan enerjim vardı." Yüzüm yanıyor.

"Durun. Hiç gerek yok. Neden üzgün olasın ki?"

"Burası senin evin. Burada olmamı sen istedin ve ben de ... bir nevi devraldım."

"Burası bir haftadır ilk kez temiz. Genelde işleri bir arada tutma konusunda daha iyiyimdir ama davalar birikti. Ayrıca, boş zamanımı senin içinde geçirmeye çalışıyorum. Henüz başaramadım." Sözleri karşısında ürperiyorum ve o da gülüyor.

"Evet, ben de bunu temizlik yapmaktan daha çok seviyorum," diyorum.

"Ama bunu yapmak zorunda değildiniz - bu bir gereklilik ya da beklenti değil. Bunu şimdi söylememe izin verin. Seni buraya davet ettiğimde, bu sadece evdeyken seni görebilmek için. Temizlik yapmanı istediğim için değil."

"Bu tür şeyleri severim," diyorum dudağımı ısırarak ve gözümü kaçırmak için içimdeki tüm dürtüyle savaşıyor. "İnsanlarla ilgilenmek. Ben büyürken Hannah bunu benim için yaptı; şimdi de severek yapıyor."

"Ve her zaman kız kardeşin gibi olmak istiyorsun," diyor gülümseyerek ve ben gülüyorum.

"Mükemmel bir hafızan var." Katılmayarak başını sallıyor. Açıklamadan önce hareket ediyor, üstüme uzanırken beni hapsediyor, yüzü benimkinin üzerinde.

"Hayır. Bana söylediklerine dikkat ediyorum, hepsi bu." Sözleri bana çıtımın ne kadar düşük olduğunu bir kez daha hatırlatıyor. "Benimle ilgilenmen hoşuma gidiyor," diyor ve her zaman yaptığı gibi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Yine, bunu beklediğimi söylemiyorum ama güzel."

"Hmm. Belki bir dahaki sefere geç saate kadar çalışırsan, gizlice gelip sana yine yemek yaparım. Çok güzel lazanya yaparım," diyorum gülümseyerek.

"Tanrım, nasıl hala bekarsın?" diye soruyor ve karnım

çalkalanıyor. O zaman anladım.

Ona söylemem gerek.

Şu an doğru zaman.

Her şeyi mahvedebilir ama buna daha fazla zarar vermek istemiyorum.

-Yapmak zorunda olduğumdan daha fazla. Belki şimdi her şeyi itiraf etmek durumu kurtarabilir. "Damien, sana bir şey söylemem gerek," diyorum, sesim kısık.

"Aslında bekâr olmadığın için mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, ama-"

"Bir yerlerde sakladığınız çocuklarınız mı var?" "Hayır,

ben-"

"Seri katil misin, servet avcısı mısın yoksa kaçıyor musun?" Şimdi kocaman gülümsüyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"O zaman hepimiz iyiyiz. Bu gece olmaz. Ben bunu istiyorum. Ben ve sen ve kolay. Bana ev yemekleriyle dolu olmadığım ve hayalimdeki kadınla yatakta uzanmadığım başka bir gece söyle, tamam mı?"

Kalbim durdu.

"Hayalindeki kadın mı?" Sesimi alçaltarak soruyorum. Damien yan yana yatana kadar yuvarlanıyor, cevap vermeden önce dudaklarını usulca benimkilere bastırıyor.

"Oh evet. Ateşli, sarışın, tatlı ve iyi bir aşçı mı? Kahretsin, sen ıslak bir rüyasın, Abigail," diyor ve ben gülüyorum ama o gülmüyor. "Öyle olmadığımızı biliyorum ama sana gelecekte emin olmadığımızı söylediğimi hatırla. Her şeyin harika gidebileceğini ve her şeyin büyüyebileceğini" söylüyor.

"Hmmm," diye mırıldanıyorum, konuşmayı zorlamak istemiyorum.

"Sadece söylüyorum. Tatilleri atlatalım ve sonra belki bu büyük konuşmaları yaparız."

"Büyük konuşmalar mı?"

"Büyük açıklaman, aramızda olanlar." "Oh," diyorum ve o sadece gülümsüyor.

"Evet, oh. Önümüzdeki ayın tamamı Sharon'ın davası ve yıl sonundan önce üzerinde çalıştığımız diğer birkaç davayla dolu olacak. Artı tatil partisi ve genel olarak tatil alışverişi. Eminim bu ay çalışma saatlerin çok yoğunudur," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "O zaman gelecek yıl işler yoluna girdiğinde kaosun içine gireceğiz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyorum, kabul ediyorum.

Bu konuşmadan sonra kendimi yatıştırılmış mı yoksa daha endişeli mi hissetmeliyim emin değilim ama en azından denemediğimi söyleyemem. Ve o da *biliyor* ki.

. Bir şey. Sadece *ne olduğunu* bilmiyor.

Ve *daha fazlasını* istiyor.

Tanrım. Damien ile daha fazlasını.

"Peki, tatil planların neler?" diye soruyor ve az önceki başarısız denememe rağmen itiraf etmemek için vücudumdaki tüm sinapsları kullanıyorum.

Soracak.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama şunu biliyorum. Sırada ne olduğunu biliyorum.

Bunu aklımda tutarak, dikkatle cevap veriyorum.

"Noel günü için Springbrook Hills'e geri dönüyorum. Noel Teyze'nin büyük çantasını getirmesi gerekiyor." Gülümsemesi geriliyor ve bunu çıplak tenimde hissedebiliyorum. Daha genç görünüyor, 42 yaşında değil ve kesinlikle yüksek mevkide bir avukat değil.

"Tabii ki. Tüm küçük kızların ve erkeklerin Noel dileklerini gerçekleştirmelisin. Kostüm giyiyor musun?" Gözleri sıcak ve yumuşak. "Belki şu küçük Noel Baba elbiselerinden birini?" Beni burada sikerken kalçalarımı kaldırmak için kullanmayı sevdiği küçük yastığı alıyorum ve onunla kafasına vuruyorum.

"Sen bir sapıksın." Kahkahası derin ve hareket ediyor, yüzü bana yaklaşıp kadar yuvarlanıyor ve üzerimde duruyor. Ağırlığının çoğunu kollarının üst kısmıyla taşıırken, alt kısmı beni yatağa sıkıştırıyor.

"Belki bunu sadece kendimiz için saklayabiliriz," diyor kaşlarını kaldırarak. Gülüyorum, hareketlerimle titremesini izliyorum. "Noel'den sonra mı? Ya da daha önce?"

"Hiçbir şey ve hiçbir şey. Birkaç gün izin aldım, bu büyülü olacak çünkü tatil telaşından zaten yorgun düştüm ve dönüş sezonundan nefret ediyorum, ama muhteşem bir şekilde yapacak hiçbir şeyim yok."

"Peki ya 23'ü?" Tanrım, bedenimi hareketsiz kalmaya zorlamak için kullandığım kısıtlama neredeyse acı verici.

"Bugün Perşembe mi?" Bilmiyormuşum gibi, sanki o tarih aylardır takvimimde daire içine alınmamış gibi soruyorum.

Aldatmacaya bir katman daha eklediğimi bildiğim için bu soru midemi bulandırıyor.

"Evet. Aynı zamanda iş yerimin tatil partisi. Sanırım bundan bahsetmiştim?" Konuşmadan başımı salladım. "Her neyse, Gökkuşaklı Odası'nda büyük bir şey, tonlarca eğlence var." Yine sessiz kalıyorum. "Sen-" Duraksıyor, boğazını temizliyor ve elime uzanıp pembe uçlu parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Lanet olsun, çok gergin.

Bu çok sevimli ve sevecen bir şey.

"Gelmek ister misin? Randevum olarak?" diye soruyor, başparmağı oradaki yatıştırıcı yolları ovuyor.

Hayır demeliyim.

Ona her şeyi anlatmak için ısrar etmeliyim.

Bir sonraki söyleyeceğim dışında her şeyi

söylemeliyim. Çünkü bundan sonra

söyleyeceklerim yolumu belirleyecek.

"Evet, Damien. Bunu çok isterim."

Sorun şu ki, bunu söylediğimde, bunun yanlış olmasının tüm nedenlerini düşünmüyorum; nihai hedefi veya intikam planımı düşünmüyorum.

Damien'in her gününü birlikte geçirdiği insanların olduğu bir odaya girdiğimi, kolunda gülümsediğimi ve beni orada istediği için getirdiğini düşünüyorum.

YİRMİ ÜÇ

12 Aralık
-Abbie-

"Bu kadar yakın olduğumuza inanamıyorum." Cami ile telefonda'yım, aynada soluk bir ruj sürüyorum ve eşit bir kat elde etmek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Parti gelecek hafta," diyor ve ben iç çekerek telefonu kulağımla omzum arasında tünediğı yerden kaldırıyorum.

"Bilmiyorum Cami. Yanlış hissediyorum." Telefonda bir sessizlik var. Bu sessizliğı biliyorum.

"Ne demek yanlış hissediyorum?" Sesi neredeyse histerikti ve bir yanı'm onun bu işe benden daha fazla yatırım yapıp yapmadığını merak ediyor.

Boşver onu. Bu noktada, Richard'dan alacağım intikama benden daha çok yatırım yaptığını biliyorum. Çünkü Damien'dan bir mesaj aldığım'da planımı ilerletmek için heveslenmiyorum, içimde kelekler uçuşuyor. Akşam yemeğı için buluştuğumuzda, partiden ya da iş olaylarından nasıl bahsedeceğimi düşünmüyorum - onu daha fazla tanımaya, Bronx'ta arkadaşlarıyla büyüme'kle ilgili daha komik hikayeler duymaya çalışıyorum.

Gerçek şu ki, Damien Martinez'e aşık oluyorum ve bundan kurtulmanın kolay bir yolu olduğunu düşünmediğim için tamamen mahvolmuş durumdayım.

Onunla çıkmak için ilk motivasyonumu itiraf etmenin kolay bir yolu yok, bunun nazik, şefkatli bir adamı tanımanın bir yolu olarak değil, boktan bir eski sevgiliden intikam almanın bir yolu olarak başladığını söylemenin kolay bir yolu yok.

"Birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz." Diğer taraf sessiz. "Ve, Cam . . . Sanırım ondan hoşlanıyorum." Bu kısmı daha bastırılmış, neredeyse gergin bir şekilde söylüyorum çünkü Cami'nin planda yapılacak herhangi bir değışikliği kabul etmeyeceğini biliyorum.

"Ondan *hoşlanıyor* musun?"

İç çektim. "Evet, Cam."

"Ondan *hoşlanıyor* musun?" Tekrar iç çektim, bu konuşma beni çoktan yormuştu. "Cam, kes şunu. Öyle bir şey değil. O tatlı biri. O iyi. O Farklı. Richard gibi değil. Ve bir şakanın konusu olmayı hak etmiyor."

"Bütün erkekler aynıdır, Abbie. Bütün erkekler tek bir şey ister, seni kontrol etmek ve sonra da kalbini kırmak. Gücü severler, kazandıklarını bilmeyi severler." Sözleri öfke, zehir, hayal kırıklığı ve intikam dolu.

Bilmekle dolu.

Ve eski sevgilisinin ona yaptıklarından sonra, o bunu bilirdi. "Cam, ben-"

"Güven bana, bebeğim. Bu doğru."

"Öyle değil. Bazı erkekler, evet. Richard mı? Kesinlikle. Jason? Evet. Ama Damien? O öyle biri değil. Ve ben bunu yaptığım için boktan bir insanım." Cevap vermiyor ve ben de yatağıma oturup Cami'nin tüm planını yerle bir edecek son bombayı patlatmaya hazırlanıyorum.

"Ona söyleyeceğim."

"Ne?!"

"Damien'a her şeyi anlatacağım. Bu gece." Sanırım o gece onun dairesinde benimle parti hakkında konuştuğunda karar vermiştim. Başarısız girişime ve bana beklememi söylemesine rağmen, içimi dökmem gerekiyor. İçimdeki çalkantı intikam duygusuna değmez.

Bu olayda Richard dışında birinin zarar görme ihtimali resmen var. Damien'ın ikincil hasar olmasını istemiyorum. O bunu hak etmiyor.

Bu sabah uyandığımda, bu gece bir noktada ona söylemeye karar verdim. Her şeyi ayaklarının altına sereceğim ve ne kadar büyük bir pislik olduğuma karar vermesine izin vereceğim.

"Bunu yapamazsın, Abbie."

"Ben bir yetişkinim, bu yüzden istediğimi yapabilirim," diyorum ve tekrar ayağa kalkıp çantamı almak için hareket ediyorum.

"Abbie, lütfen. Yarın kızlar gecesini yapacağız. Konuşuruz. Yeniden odaklanmak için zamana ihtiyacın var."

"Minnettarım Cam ve seni dünyanın öbür ucuna kadar seviyorum ama hayır. İşim bitti. İhtiyacım var-" Telefonum kulağımda titriyor. "B e k l e , sanırım

Bu o," diyorum cümlemin ortasında, az önce bir mesajla bip sesi çıkaran telefonumu yüzümden çekerek.

Ama düşündüğüm gibi Damien bana yükseleceğini söylemiyor.

Richard.

Richard: Lütfen benimle ilgili tüm fotoğraf ve etiketleri sosyal medya hesaplarınızdan kaldırın.

Kelimelere bakıp anlamaya çalışıyorum.

Neden ben-

Başka bir mesaj geliyor.

Richard: Kimsenin bizi birlikte aramasını ve bulmasını istemiyorum.

O anda hasta olacağımı düşünüyorum.

Dört yıl.

Ne kadar boktan bir insan olduğunu bilmeme rağmen şimdi bile değerli olduğunu düşündüğüm dört yıllık fotoğraflar ve anlar. Hayatımın, dünyanın görmesi için internete koyacak kadar önemli bulduğum anları. Bilinçaltımda onun için kim olduğumu, kim olabileceğimi fark etmesini sağlayacağını düşündüğüm süslü başlıklarla onun hakkında paylaşımlar yaptığım dört yıl.

Dört yıl boyunca bunu hiç görmedi. Hayatını kolaylaştırmak için yaptığım küçük şeyleri asla takdir etmedi.

Ve şimdi, dört yıl sonra, ayrılımamızdan sadece haftalar sonra, benimle çıkacak kadar alçaldığına dair hiçbir kanıt olmadığından emin olmak istiyor.

Bugüne kadar ciddi değil, eş materyali değil *ve kesinlikle* New Jersey'den *prestijli bir avukat* kıza *layık* değil.

Tüm tereddütler silinir. İşte bu yüzden.

İşte bu yüzden.

İşte bu yüzden duramıyorum.

Zihnim yerine oturuyor ve Cam'in kulağıma değil, ahizeye doğru konuştuğunu duyuyorum, bu yüzden konuşmak için ahizeyi geri çekiyorum.

"Karın kasları? İyi misin?" diye soruyor ve bunu ilk kez söylemediği çok açık.

"Az önce bana mesaj attı," diyorum ve sesim bana bile boş geliyor.

Boş. Yenildi.

"Damien?" Sesinde bir şok var. Mesaj attığı için değil ama sesim böyle çıktığı için şok olduğunu biliyorum.

"Hayır. Richard."

"Tanrım, o pislik mi?"

"Cadılar Bayramı'ndan beri bana ulaşmadı." Ayrılıktan sonraki günleri hatırlıyorum, ilişkimizle ilgili pek çok şeyi kabullenmeye çalışıyordum ama en göze batanlardan biri benim eşyalarımı almak için onun evine gitmek zorunda olmadığımды, ne de o kendi eşyalarını almak için buraya gelmek zorundaydı.

Biz iki tam varlıktık.

Bizi ne kadar ayrı tuttuğu ve benim bu konuda ne kadar hayalperest olduğum bir başka uyanış çağrısıydı.

Her zaman eşyalarımı eve getirdiğimden emin olurdu.

Bir keresinde acil durumlar için lavabo dolabının altına bir kutu tampon bırakmıştım. Bir sonraki yatıya kalışında beni oturttu ve "*sinsiliğimi*" takdir etmediğini söyledi ve bunu bir daha yapmamamı istedi. Dağınıklığın hayatını zorlaştırdığını söyledi.

Geriye dönüp baktığımda, dağınıklığın tampon kutusu olmadığını görüyorum.

Dağınıklık bendim.

"Sosyal medyamdaki tüm fotoğraflarını silmemi istiyor." Cam sessiz. Bir mesaj daha geliyor.

Richard: Lütfen bu görevi ne zaman yaptığınızı onaylayın.

Tanrım, sanki asistanıymışım gibi konuşuyor ve zamanında yapmazsam performans değerlendirmemden puan kıracak.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Ne oluyor lan?" Telefonumu tekrar kulağıma götürdüğümde Cam söylüyor. "Neden?" Telefonuma bakmadan ona yazdığı mesajı alıntılıyorum, her kelime bilinçaltıma kazınmış durumda. "Ne boktan bir şey."

"Haklısın," diyorum. "Plana sadık kalmalıyım."

Bu evrenden bir işaret olmalı. Şimdi durma, bu bir gereklilik diyen bir işaret. Bu kötü bir şey değil. Yapman gerekeni yapıyorsun.

Yoksa neden böyle sıralansın ki? Ben Cam'le itiraf hakkında konuşurken, Damien'in gelip beni almasını beklerken Richard mesaj atıyor.

"Aferin kızıma," diyor sesinde bir gülümsemeyle. "Erkekleri sikeyim. Ataerkilliği sikeyim."

Kapım çalındı. Damien. "Gitmeliyim,

Cam. Damien geldi."

"Amacını unutma Abbie," diyor ve hatırlatmasına rağmen sözlerinin midemi sarsmasına engel olamıyorum.

"Bu bir sebep değil, Cam. Bu gerçek hayat," diyorum, kapıya doğru yürürken sesim alçak çıkıyor, ceketimi alıp aramayı sonlandırıyorum.

YİRMİ DÖRT

12 Aralık
-Damien-

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, o kocaman gözleri ve kocaman gülümsemesiyle bana gülümseyerek. Arabamı dairemin kapalı otoparkına bıraktık ve gideceğimiz yere doğru yürüyoruz.

Neler olduğunu, nereye gittiğimizi anlamamasına neredeyse şok oluyorum. Kabul, burası New York, yani her yerde olabiliriz, her şeyi yapabiliriz.

"Bu bir sürpriz," diyorum, yürürken eğilip burnunun ucuna küçük bir öpücük konduruyorum. Soğuktan kızarmış ama en azından bu sefer kot pantolon ve sıcak tutan bir mont giymiş.

"Bana bir ipucu verebilir misin?" diye soruyor ve yüzü bilmemenin verdiği heyecanla aydınlanıyor. Sürprizleri sevdiğini öğrendim. Büyük abartılı şeyleri değil, küçük olanları. Merhaba demek için mesaj atmak ya da bir bakkaldan eve boktan çiçekler getirmek. Sonunu bilmediği bir randevu.

O basit biri, benim

Abigail'im. "Hayır."

"Hadi ama! Sadece bir ipucu."

"Neredeyse geldik, *naranja*. Sakin ol." Köşeyi dönüyoruz ve hedefimiz ortaya çıkıyor, ama aradığım şey bu değil. Hayır, öndeki iki kişiyi arıyorum. Onun elini kendime doğru çekerek biraz hızlanıyorum ve çifte el sallıyorum.

"Damien, ne-"

"Hey!" diyor kadın, gülümsemesi kocaman ama bana dönük değil.

Onun yerine kız arkadaşına.

Kız kardeşi.

"Bu da ne-" diye başlıyor Abigail ama gülerken ablasının kollarına çekiliyor ve Hannah onu ileri geri sallıyor. Hareket ediyorum, Hunter'a elimi uzatıp sıkıyorum.

"Hey, dostum. Bunu gerekleştirdiğin için teşekkürler."

"Hannah, Abs'e böyle bir sürpriz yapma şansı olduğunu ğrenseydi ve ben de hayır deseydim, taşaklarımı kaybederdim," diyor ama gülümsemesi geniş ve gözleri hızla karısına dönüyor.

Anladım.

Keller kızlarının ciyaklamaları ve zıplamaları kısmen sevimli, kısmen komik ama izlemeden duramıyorum.

Bir süre sonra durdular ve Abigail bana baktı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

"Hunter'a bir mesaj gönderdim, şehirde bir gece geçirmek için ne zaman müsait olabileceklerini sordum." Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Kız kardeşini yeterince görmediğini söylemiştin. İşte burada." Gözleri yapış yapış ve sıvacık oluyor ve bunu ayarlamamanın doğru bir karar olduğunu anlıyorum.

"Beni zledin mi Abs?" Hannah kız kardeşinin çenesinden tutup sinir bozucu bir teyzeymiş gibi çekiştiriyor. Abbie gözlerini deviriyor ve kız kardeşine vuruyor.

"Hayır, asla. Kurabiyelerini zledim."

"Yalancı," diyor Hannah onu kollarıyla saran kocasının yanına dönmeden önce. Kolumu Abbie'nin beline doluyor ve onu yanıma yatırıyorum.

"Peki plan nedir? Yemeğe mi gidiyoruz?" Abbie soruyor ve Tanrım, o kadar kaybolmuş ki. Başımı stmzdeki kayan yazıya doğru eğiyorum ve yukarı bakmasını bekliyorum.

Öyle.

Ve onun yüzündeki duygu ve düşünceleri izlemek muhteşem.

nce şaşkınlık, sonra anlayış, sonra da şok. "Ne?"

diye sorar ama kelimeleri yumuşaktır.

"ocukken kız kardeşinle videoyu izlediğini söylemiştin, değil mi? Ama hiç yapamadınız mı?" Başını sallıyor. "şirkette biletler var."

"Noel gösterisini izlemeye mi gidiyoruz?" diye soruyor, gözleri kocaman.

"Ama aptalca olduğunu söylemiştin."

"yle," diyorum gülümseyerek.

"O zaman neden gidiyoruz?" Biz bu konuşmayı yaparken Hannah ve Hunter gülümseyerek kenarda duruyorlar, Hannah daha yumuşak, Hunter ise geçmişinin gözünün önünde canlanmasını izliyor gibi görünüyor.

Keller kızlarının ne kadar travma yaşadığını ve bunun ne kadar benzer olduğunu merak ediyorum.

"Gitmek istiyorsun." Tek söylediğim bu ve bunu söylediğimde, söylemem gereken tek şeyin bu olduğunu biliyorum. Gözleri yumuşuyor ve bana bakarken ağzı hafifçe aralanıyor.

Kahretsin, o muhteşem.

Ve bir an için, onun yüzüne o bakışı yerleştirmek için yapmayacağım tek bir şey bile düşünmüyorum.

Abbie tüm performans boyunca şarkı söyledi ve koltuğunda kıpırdandı, Hannah ona güldü ve gözlerini devirdi. Genç kızlarken nasıl olduklarını hayal etmek çok kolay; Hannah kız kardeşini izliyor ve kız kardeşinin maskaralıklarına gözlerini deviriyordu.

Ve şimdi Hannah, Abigail'in kız kardeşi hakkında kötü bir şey söylediği için bir amigo kızın saçını mora çevirmesiyle ilgili bir hikaye anlatırken akşam yemeğinde birlikte oturuyoruz.

"Abbie intikam kraliçesidir, yemin ederim. Kimsenin ona ya da sevdiği insanlara kötü davranmasına izin vermez," diyor Hannah gururla. Abigail bana kız kardeşinin onu nasıl yetiştirdiğini anlattıktan sonra bu çok mantıklı geliyor.

"O Dick hariç-" diye başlar Hunter, ama sonra vücudu sarsılır ve iri gözlerle karısına bakar.

"*Abbie'nin* yeni sevgilisiyle *eski sevgilileri* hakkında konuşmamıza gerek yok *Hunter*," diyor kocasına ters ters bakarak. Onun, hiçbir şeyden çekinmeyen bir iş adamı ve tam bir oyuncu olarak tanıdığım bu adama söyleyeceklerini anında geri aldırmasını izlemek çok komikti.

"Abigail'in boktan eski sevgilisi hakkında her şeyi duydum," diyorum arkadaşşıma yardım etmeye çalışarak. Hannah'nın gözleri irileşiyor, bir kaşı bana doğru kalkıyor. "Eğer o adamla karşılaşırsam, suratının ortasına yumruğu yapıştıracağım," diyorum.

"Eğer hiç . . . Oh. Doğru," diyor Hannah ve iri gözleri benden kız kardeşine kayıyor.

"O çok ... koruyucu," diyor Abigail, sözcükleri yapmacık.

"Güzel. Abs bunu kullanabilir," diyor Hunter. "Yanında kimse olmadan bu kadar uzakta olması bizi endişelendiriyor."

"Çok uzakta değiliz," diyor Hannah, "Ama hayatım boyunca ona göz kulak oldum." Kızımın başını salladığını ve muhtemelen gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Demek istediğim, seni güvende ve *mutlu* tutacak fazladan gözlerin olması rahatlatıcı bir şey."

"Bu işi üstlenmekten mutluluk duyarım," diyorum ve dudaklarımı Abigail'in saçlarına bastırmak için hareket ediyorum ve çıkardığı küçük iç çekişi ya da içimde nasıl eridiğini kaçırmıyorum.

Bu bana tatilden sonra bu işin nereye varacağını konuşmamız gerektiğini hatırlatıyor. Tabii ki anlaşılmamız böyleydi ama bir parçam bile itiraf edeceği çılgınca hikâyenin ona ne kadar hızlı aşık olduğumu değiştireceğini düşünmüyör.

Yemekten sonra hepimiz bir taksi bekliyoruz -Hunter Hannah'yı Manhattan'daki dairesine götürmek için yola çıkarken ben de Abigail'i bu gece benim evime gelmesi için ikna etmeyi planlıyorum. Evine gitmek isterse ben de onu takip ederim.

Geceyi onunla geçirmek istiyorum.

Arkasında duruyorum, yüksek topuklu çizmelerinin içinde bile başı çeneme geliyor ve onu kendime doğru çekiyorum, soğukla savaşıyormuş gibi yapıyorum ama sadece bana mümkün olduğunca yakın olmasını istiyorum.

Elim Rockefeller Center'ın üstüne gidiyor, işaret ediyorum.

"Yukarıyı görüyor musun?" Kulağına soruyorum, o da başını sallıyor. "Orası Gökkuşağı Odası." İçimizde bir rüzgâr esiyor ve vücudu soğuktan benimkine doğru geriliyor.

"Duymuştum," diyor, sesi alçak. Normal alçak sesi değil, daha önce hiç fark etmediğim garip bir alçak ses.

Acaba soğuk onun ciğerlerini de benimki gibi donduruyor mu?

"Gelecek hafta parti var," diyorum onu kollarımın arasında döndürerek. Gözleri kocaman, muhtemelen gökyüzünün karanlığından çadırın altındaki parlak ışıklara geçtiği için. "Benimle orada olacaksın, eşim olarak." Konuşmuyor ama küçük dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Benim dudaklarım da

gölümsüyor. "Kolumda muhteşem bir sarışınla tüm o yaşlı pislikleri kışkandırmak," diyorum ve yine vücudu geriliyor, ama bu sefer esinti yok. "Beni orada sadece güzel, genç, sarışın bir şey olduğum için mi istiyorsun?"

"Kesinlikle," diyorum gülümseyerek. "Ama aynı zamanda o geceyi güneş ışığı ve mutluluğun gerçek kişiliğiyle geçirmekten daha keyifli hale getirecek tek bir şey bile düşünemiyorum." Rüzgâr saçlarını savuruyor ve bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Geliyorsun, değil mi?" Birden emin olamayarak soruyorum. Gergin görünüyor.

Ama dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. Işıklardan olabilir, onun için uzun bir gün olmuş olabilir, zihnim orada olmayan şeyler görüyor olabilir, ama gülümseme tereddütlü görünüyor. Hatta endişeli.

Yine de gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet. Bu hoşuma gider, Damien."

YİRMİ BEŞ

22 Aralık
-Damien-

Yargıç izleyicileri susturmak için tokmağını vuruyor ama Sharon çoktan sulu gözlerle bana doğru dönüyor. Koridorun diğer tarafındaki adam, Sharon'ın yakında eski sevgilisi olacak canavar, iki dakikadır bağılıyor ve bir mübaşir onu gözaltına alırken de bağırmaya devam ediyor.

Todd Sparks için işler iyi görünmüyor.

Sharon'a çocukların tüm yasal velayeti verildi ve Todd yüklü bir nafaka ödemek zorunda kalacak.

Biz kazandık.

Resmi boşanma ve nafaka mücadelesi hala önümüzde, ancak Sharon'ın çocukları ve kendi ayakları üzerinde durmak için ihtiyaç duyduğu yardım var.

"Aman Tanrım," diyor fısıltıyla ve ben onu kollarıma çekip sarılıyorum. "Başardın."

"Başardık." Gözlerim sulanarak ona bakmak için geri çekiliyorum. "Biz başardık. O çocukları sevdin, onlar ve kendin için ayağa kalktın. Onlar için daha fazlasını istedin. Onlar için her şeyi riske attın. Güçlüydün ve bunu başardın. Sizi temsil edebilecek birini bulana kadar çalıştınız. Bir yol bulan sendin." Bir damla gözyaşı, giydiği pembe tişörtün üzerine yayılıyor. "Hayır, hayır. O bok parçası için ağlamıyorsun. Güzel çocuklarına gidiyorsun ve onlara sevildiklerini ve istendiklerini hissettiriyorsun. O lanet parayı al ve onlara iyi, kolay bir hayat ver."

"Ben Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Teşekkür ederim. Gerçekten. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"O çocuklara harika bir Noel yaşatarak bana teşekkür edin. Onlarla birlikte kutlayın.

Boşanmaya gelecek yıl başlayacağız," diyorum.

"Sen benim hayatımı değiştirdin, Damien. Kızlarımın hayatını değiştirdin. Ve Abbie'nin. Lütfen, lütfen Abbie'ye benim için teşekkür et."

"Abbie?"

"Evet. Bunu bana o gönderdi." Eli kıyafetinin üzerinde geziniyor; soluk pembe bir üst ve tam oturan siyah bir pantolon. "Bugün ve gelecek haftaki görüşmelerde kullanmamı söyledi. Çocuklar ve makyaj malzemeleri bile göndermiş... Tanrım. Saçım için ipuçları!" Bana gülümsüyor ama benim aklım başka yerde.

Abigail'in Sharon'ın mahkemesinin ne zaman olduğunu ve nerede kaldığını sorması üzerine. Evinin adresi.

Kızlara kurabiye göndermek istiyorum! demişti.

"O bir bakıcı. Bunu mahvetmediğinden emin ol, tamam mı?" Sharon sanki benden birkaç yaş küçük değil de on ya da yirmi yaş büyükmüş ve bana değerli tavsiyelerde bulunuyormuş gibi yanaşımı sıkıyor.

İhtiyacım olmayan bir tavsiye ama yine de alacağım.

"Öyle bir niyetim yok," diyorum gülümseyerek ve sonra evrakları imzalamaya gidiyor.

Adliyeden çıktığımda telefonumu kulağıma dayamış, çantamı elime almış, otoparka doğru yürüyorum. Hava soğuk, etrafta uçuşan birkaç çisenti var.

Flurries şimdi bana hep bir kişiyi, Rockefeller Plaza'da muhteşem bir kadınla öpüşmemi hatırlatıyor. Bazen hayatımın tüm yönünü değiştirdiğini düşündüğüm bir öpücük.

Normalde bir galibiyetten sonra bir şeyler içip yemek yedikten sonra bir sonraki davaya hazırlanmak için eve giderim. Her zaman temsil edilmesi gereken başka biri, dosyalanması gereken bir boşanma, ayarlanması gereken bir nafaka vardır.

Bugün, kulağımda güneş ışığı ve gökkuşağı gibi bir ses var. "Hey, nasılsın-"

"Kazandık," diyorum ve Abigail selamını tamamlayamadan sözünü kesiyorum. "Ne?" diye soruyor, sesi yumuşak ama heyecanlı.

"Biz kazandık. Sharon velayetin tamamını aldı ve eski kocası nafaka ödemek zorunda.

Biz kazandık."

Tuhaf, diye düşünüyorum arabamın kilidini açmak için anahtarlığa bip sesi verirken, daha önce hiç vakalarım hakkında bilgi vermek için birini arama ihtiyacı hissetmediğimi düşünüyorum.

Elbette, hayatımda kadınlar oldu - harika olanlar, nazik olanlar - ama hiçbiri Abbie gibi değildi.

Hiçbirinin istediğim şekilde tepki vereceğinden şüphem yoktu.

"Oh. Oh. Oh! Aman Tanrım! Damien! Bu inanılmaz! Vay anasını!" diyor ve onu heyecanlı bir kaos içinde zıplarken hayal edebiliyorum. Zıplarken ayaklarının ritmik bir şekilde yere vurduğunu kesinlikle duyabiliyorum.

Gülümsüyorum, Abigail'in yanındayken yüzüme giderek daha fazla yerleştiğini fark ettiğim gerçek bir gülümseme ve sonra telefonda bir takla ve "Kahretsin" sesi.

"Sen iyi misin?" Kalabalık bir otoparkın ortasında olmama rağmen yolumda durarak soruyorum. Bir araba bana korna çalıyor ve ben de önlerinden çekilmeden önce onları tersliyorum.

"Kahretsin. Evet, özür dilerim. Süslü partinizde giyeceğim ayakkabılar açık olduğu ve pedikür yaptırmaya vaktim olmadığı için ayak parmaklarımı boyuyordum, ama kurduğunu unuttum ve sonra aşağı baktım ve onları lekelediğimi düşündüm, ama hala zıplıyordum, bu yüzden düştüm." Konuşurken sesinde yumuşak bir kıkırdama var ve bu çok tatlı.

"Ne renk?" Arabama ulaşip kapıyı açarak soruyorum. "Ne?"

"Ayak parmaklarını ne renge boyuyordun?" Bir duraksama.

"Pembe," diyor ve ben gülümsüyorum.

"Güzel," diyorum. "Yarın erken kalkıp partiden önce çalışman gerektiğini biliyorum," diyorum, içeri girip kapıyı kapatıyorum ve Bluetooth'un aramama yetişmesini bekliyorum. "Ama seni görebilir miyim?"

"Beni görüyor musun?"

"Evet, *naranja*. Bu akşam görüşebilir miyiz? Kutlama için sana gelebilir miyim?"

"Senin . . kutlayacak insanların yok mu?" diye soruyor ve sesinde bir tuhafılık var, sanki bunu daha önce yaşamış ve cevabı biliyormuş gibi. Daha da ötesi, cevabı sevmediğini de biliyor.

Bunu ilk kez duymuyorum, ancak bir yanımda bu yaşanmış deneyimin nerede olduğunu bilmek için can atarken, diğer yanımda sadece bu balonun içinde yaşamak istiyor.

"Evet," diyorum.

"Ah." Kelime bir nefes, neredeyse hayal kırıklığına uğramış ve üzgün.

"Sen, Abigail. Birlikte kutlama yapmam gereken insanlarsınız." Onun yanıt vermesini beklerken ellerimi birbirine sürterek ateşi yükseltiyorum.

"Hiç arkadaşın yok mu? Ya da iş arkadaşların?"

"Bende ikisi de var. Şunu söyleyebilirim ki, iş arkadaşlarım, firmaya para kazandıran kazançları savundukları gibi, benim ücretsiz olarak kazandığım kazançları savunmak zorunda değiller. Ama yine de arkadaşlarım var." Bir süre sessizlik oldu. "Ama seninle kutlamak istiyorum Abbie." Onu çok sık aramıyorum ama aradığımda hep gülümsüyor. Ve bazen bana böyle gülümsediğinde, o sadece... Abbie.

"Damien, tatlım, isterdim . . . Çok isterdim. Ama erken kalkmam lazım. Erken kalkmam.

."

"Dışarı çıkıp sarhoş olmak istemiyorum. Kız arkadaşımı getirmek istiyorum. pizza ve şarap ve rahatla. İkimiz de yorulana kadar onu becermek, sabah onu işe götürmek ve yarın gece olağanüstü bir gece için onu almak istiyorum."

Uzun bir duraklama oluyor ve hayır diyecek mi diye merak ediyorum. Eve gitmemi ya da arkadaşlarımla dışarı çıkmamı söyleyecek mi? Bunu her zaman yapmış olmam garip -bir davayı kazanıp eve yalnız dönmek- ama şimdi kulağa ... içi boş geliyor.

"Evet, Damien. Kulağa mükemmel geliyor. Ama akşam yemeğini ben ödeyeceğim," diyor sesindeki o iğrenç ama tatlı demir irade katmanıyla.

"Siktir git," diyorum gülerek, arabayı kenara çekip Long Island'a doğru ilerliyorum. "Birazdan görüşürüz, *Rubia*." Sonra telefonu kapatıyorum, kutlama yemeğimin parasını ödemesem iyi olur diye başlayıp sarımsaklı düğüm ve cannoli almamı söylemesiyle biten sonraki tüm aramalarını ve mesajlarını görmezden geliyorum.

Ben de kız arkadaşımın evine şarap, pizza, sarımsaklı düğümler ve cannoli götürdüm ve bunu şık bir şekilde kutladık.

Kariyerimin en iyi galibiyetiydi.

YİRMİ ALTI

23 Aralık
-Abbie-

"Cam deli gibi savunmaya geçiyor, planı değiştirmemin mümkün olmadığını, değiştirirsem her şeyin mahvolacağını söylüyor," diyorum, mağaza durgunken bir allık vitrinini yeniden doldururken. "Ama bilmiyorum. Şu anda garip hissediyorum. Yanlış hissediyorum, sanki iyi bir şeyi mahvediyormuşum gibi. Peki ne için?"

"Yansıtmaya yapıyor," diyor Kat, sesinde hayal kırıklığına uğramış bir annenin yaptığı türden yumuşak bir iç çekiş var. "Jason onu mahvetti ve o zamandan beri bunun üstesinden gelemiyor. Her erkek onun için bir pislik." Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Ve öyle olmadıklarında bile, onun boktan olması için bir neden buluyor. Kendi kendini sabote ediyor."

"Bazen onunla birlikte mutsuz olmamızı isteyip istemediğini merak ediyorum," diyorum sessizce ve bir süredir düşündüğüm kelimeleri yüksek sesle söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ama Kat başıyla onaylıyor.

"Onu terapiye götürmeye çalışıyorum. Bu konuda biriyle konuşmaya ihtiyacı var. Bir profesyonelle." Organize olmaya devam ediyorum, muhtemelen daha önce müdahale etmemiz gerektiğini bilmenin suçluluğundan kendimi uzaklaştırıyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, Abbie? Bence konuşmalısın." Gülümsemesi gergin ve üzgün. "Yani itiraf etmelisin." Düzenlemeyi bırakıp tüm dikkatimi arkadaşşıma veriyorum.

Bir yanım Kat'ın Cami'nin tarafında olacağını, başarısız itiraf girişiminin yeterince iyi olduğunu, Damien ve benim anlaştığımız gibi yeni yıla kadar beklemem gerektiğini söyleyeceğini umuyordu.

"Ya benden nefret ediyorsa?" Yumuşak bir sesle söylüyorum, gerçek korkularım ortaya çıkıyor. "Artık Richard umurumda bile değil. Ben aştım artık. Yeterince boktan şey yaptık,

Eğlenceliydi ve iyi hissettirdi ama sanırım Bence bu çok ileri gitti."

"Eğer senden nefret edecekse, nefret edecektir. Ama dürüst olmak gerekirse, anlayacak bir tipe benziyor."

"Kimse kullanılmaktan anlamaz, Katrina. Güven bana." Gözlerinde yumuşak bir anne bakışı var. "Richard beni yıllarca kullandı ve farkına varır varmaz intikam almak için tam anlamıyla bir plan yaptım. Arabasını bombaladık, yemek siparişlerini değiştirdik, terzisine kıyafetlerini getirmesini söyledik ve telefon numarasını New York'un her yerine astık. Patronuyla yattığımdan bahsetmiyorum bile. Onun nereden geldiğini "anlamakla" hiç ilgilenmedim Kat. Hem de hiç."

"Ama sen bunu dört yıl boyunca yaşadın. Tüm hayatını onun sana söylediği yalanlar etrafında planladın." Haksız olmadığını bildiğim için burnumu kıvırıyorum. "Damien bununla uğraşmadı. Aslında en başından beri sana bunun eğlence için olduğunu söyledi, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ama artık değil. En azından ben öyle düşünmüyorum. Eğlenceli hissettirmiyor."

"Artık eğlenceli değil mi?" diye soruyor, bir kaşını kaldırarak.

Dün geceki kutlama gecemizi düşünerek sinsî bir gülümsemeyle "Eğlenceli," diyorum ve Kat gülüyor. "Sadece eğlenceli değil demek istedim. Anlıyor musun?" Telefonumun kasada titrediğini duyuyorum ve çenemi ona doğru eğiyorum. "Şunu kontrol edebilir misin? Planların değişmediğinden emin olmak istiyorum," diyorum ve ekranı hareket ettirmek için birkaç kutu alıyorum. Şifremi zaten biliyor (çünkü en iyi arkadaşlar her zaman bilir), telefonumu alıyor ve sonra ...
.. sessizlik.

Yukarı bakıyorum, ustaca istiflediğim kutuların üzerinden onu görmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Kat?" Cevap vermiyor.

Şimdi, Cam? O benim drama kraliçem. O benim erkek düşmanı. Her konuda aşırı tepki vereceğine güvенеbileceğim tek kişi o.

Kat mi? O şeker ve tatlılık, bir gram baharat yok. Umutsuzca romantik ve yapışkan gözlü.

Sonunda onu gördüğümde, elinde telefonum ve geniş, donuk gözleriyle paniklemeye başladım.

"Kat?" Kutuları yere bırakıp telefonuma bakarak onun durduğu yere doğru yürüyorum.

Kahretsin. Korkunç bir şey oldu.

"Sana *naranja* mı diyor?" diye soruyor, sesi alçak ve ... endişeli, ben de şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Ne?"

"*Naranja*. Sana böyle mi sesleniyor?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Telefonumu elinden alıyorum, tutuşu gevşiyor ve Damien'dan gelen mesaja bakıyorum.

Saat dörtte senin evinde olacağım. Bu iyi mi, *naranja*?

"Oh. Evet. Benim bir sonbahar olmadığımı ve turuncunun benim rengim olmadığını konuştuk ama o yine de bana pembe diyor. Sanırım benimle dalga geçiyor çünkü, bilirsiniz, pembe," diyorum, elimi pembe bir üst, gerekli siyah pantolon ve bir çift pembe topuklu ayakkabıdan oluşan kıyafetimde gezdirerek. En iyi arkadaşşıma dönüp bakıyorum ve neredeyse gözlerinde *Powerpuff Girls*'ün kalplerini görebiliyorum.

Kahretsin.

"O bir Latin."

"Evet," dedim, kafam karışmıştı.

"*Media naranja*." Ona göz kırpmıyorum. "Yarım portakal demek." Ona göz kırpmaya devam ediyorum, sonra arkadaşşımanın resmen aklını kaçırdığını düşünerek telefonuma bakıyorum.

"Anladım." Kat'e yan gözle bakarken zamanın benim için uygun olduğunu teyit ederek Damien'a bir cevap yazıyorum.

"Bu bir deyiş," diyor ve devam ediyor. Durup ona bakıyorum, garip bir his küçük farkındalık iğneleri gibi tenimde geziniyor.

"Neden söyleyeceğin şey kafamı karıştıracakmış gibi hissediyorum?"

"Bunun kullanılmasının pek çok nedeni var. Bazıları bunun Eski Yunanca çevirilerden kaynaklandığını düşünüyor; diğerleri ise iki portakalın aynı olmamasından kaynaklandığını söylüyor." Konuya girmesini bekleyerek ona bakmaya devam ediyorum. "Ama temelde İspanyolca'da diğer yarım anlamına geliyor. Ya da daha iyi olan yarım. Ama çoğu zaman ruh eşi gibi bir şeyin yerine kullanılıyor."

Dünya dönmeyi bırakır.

Hoparlörden çalan kısık Noel müziği sustu. Son dakika alışverişi yapanların telaşı ve koşturması kaybolur. "Pardon, ne dedin?"

"Sana *naranja* diyor. Pembe rengi sevip turuncudan nefret etmeni komik bulduğu için değil Abbie." Daha fazla göz kırpmama. "Bunu söylerken sana ruh eşim diyor."

"Ne?" Diye soruyorum ve dudaklarımdan küçük, dehşete düşmüş bir kıkırdama çıkıyor. "Hayır. Tanrım, hayır. Kafan karışmış olmalı." Başını yavaşça sallıyor, neredeyse üzgün.

"Bu bir deyiş. Gerçekten kafa karıştırıcı bir yanı yok Abs."

"Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden sonra söyledi, Kat," diyorum panik içinde.

Damien'ı sevmediğim için değil.

Bu adamı gerçekten çok seviyorum.

Bu adamı, altı haftadan daha uzun süre birlikte olmaması gereken bir adamı sevmesi gerekenden kesinlikle daha fazla seviyorum.

Bu adamdan öyle hoşlanıyorum ki onunla bir gelecek görebiliyorum. Benim görmeme izin verilmeyen bir gelecek. Bu ilişkinin başlama şekli göz önüne alındığında imkansız olan bir gelecek.

Panikliyorum çünkü eğer bu doğruysa - eğer bunca zamandır daha fazlasıysa - tüm üstünlüğümü kaybettim. Bunu zihnimde başka bir insana yapılacak gerçekten boktan bir şeyden başka bir şey olarak oynayabilme umudumu kaybettim.

Eğlenceli olduğunda, kendimi bunun önemli bir şey olmadığına ikna etmek kolaydı. Ruh eşi gibi kelimeler ortaya atıldığında, duygular inciniyor. Ve ben o kişi olmak istemiyorum.

Oturup Kat'i bu aptal kelimenin en ufak çevirisi hakkında sorguya çekmek istesem de yapamıyorum çünkü yavaş büyü sona eriyor ve mesaimin geri kalanını mağazada koşturarak, müşterilere yardım ederek ve Kat ile bir daha asla karşılaşmayarak geçiriyorum.

Ama gün için ayrıldığımda, hazırlanmak için eve giderken, tek düşünebildiğim Damien'a nasıl söylemem gerektiği.

YİRMİ YEDİ

23 Aralık
-Abbie-

"Ona söylemem gerek Cam," diyorum, sesim alçak çıkıyor, bana yardım ettiği bigudilerdeki gevşek bukleleri nazıkçe fırçalarken.

İşten eve döndüğümde Cam çoktan evime gelmiş, öğleden sonra hazırlık yapmam için her şeyi hazırlamıştı.

O iyi bir arkadaş, kaygımı hafifletmeme yardımcı olmaya çalışıyor, ama bir parçasının beni birazdan yapacağımız konuşmadan vazgeçirmeye ihtiyaç duyma ihtimaline karşı burada olmak istediğini biliyorum.

Eli yarı yolda duruyor, gözleri makyaj aynamda benimkilerle buluşuyor.

Onunki şok olmuş, geniş.

Benimkiler yumuşak, endişeli ve dürüst olmak gerekirse biraz gergin. "Ne?"

"Ona söylemem gerek," diye tekrarlıyorum derin bir nefes alarak. Bir adım geri çekilip yatağımın ayak ucuna oturmadan önce fırça saçlarımın geri kalanında kayıyor. Kaşları kafa karışıklığıyla toplanıyor.

"Ben" diye başlar. "Anlamıyorum."

"Bugün, partiye gitmeden önce, itiraf edeceğim. Damien'a her şeyi anlatacağım."

"Ama ... neden?"

"Artık basit değil, Cam. Gerçekten berbat. Artık bunu yapamam. Ona haftalar önce söylemeliydim. İlk buluşmadan sonra ona söylemeliydim. Bu kadar uzun sürmesine izin verdiğim için tam bir pisliğim."

"Hayır, değilsin. Sen Bir planımız var, Abbie." Sözlerini gergin bir hayal kırıklığı havası sarıyor. "Çok yaklaştık."

"Cam." Adını sakın ama kararlı bir şekilde söylüyorum. Şefkatle ama aynı zamanda sertlikle. "Bu benim hayatım. Bu bir plan değil. Bu bir . . . Bir oyun değil. Bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim."

"Peki neden yaptın?" diye soruyor, sesi soğumuş. Ben daha soruya cevap vermeye çalışmadan o bana cevap veriyor. "Nedenini biliyorum. Çünkü bunu sen istedin, Abbie. Bu intikamı istiyorsun. Damien'ın koluna girdiğinde Richard'ın yüzünü görmek istiyorsun, ona neyi mahvettiğini gösterdiğinde yüzünü görmek istiyorsun."

"Yaptım, Cam. Yaptım. Haklıydın. İncinmişim, kızgındım ve benim olanı almak istedim. Ama şimdi? Artık *bir önemi yok*. İnsanların duyguları karışıyor. *Benim duygularım* karışıyor. İnsanlar incinecek."

"Bunu yapamazsın, Abbie."

"Neden?" diye sordum. Hâlâ makyaj masasının önünden dönmedim, gözlerim hâlâ aynadan ona kilitlenmişti.

Sesim alçak ama. Yumuşak. Cajoling. Bir çocukla ya da yaralı bir hayvanla konuşurken kullandığınız ses gibi.

Gözleri böyle bakıyor. İncinmiş, acı çekmiş.

İşte o zaman tüm düşüncelerim doğrulanmış oldu.

Cam bu süreci kendi acısını dindirmek için kullanıyor.

Biz üniversitedeyken Cam bir adama aşık oldu. Adam bizden büyüktü, bir öğretmenin asistanıydı ve ona bunun kötü bir fikir olduğunu kaç kez söylediysek de dinlemedi. Düştü, hem de çok sert düştü. Gelecek için planlar yaptılar, evlilik ve çocuk planları ve aşk için değil para için evlenileceğinin söylendiği bir hayattan sonra, sonsuza dek mutlu olacağı bir hayat buldu.

Eskiden Kat gibiydi, beyaz bir düğün ve çitlerle çevrili bir ev isteyen umutsuz bir romantikti.

Ta ki karısı ona gelene kadar.

Beş yıldır evliydi. İki çocuğu vardı.

Ve Cami paramparça oldu, kesinlikle, sonsuza dek yok oldu.

O zamandan beri aşka inanmıyor. Hiçbir ilişkide umut görmedi. Bu yüzden bana Richard'ın bok kafalı olduğunu söylediği onca yıl gerçekten işe yaramadı - *her erkeğin* bok kafalı olduğunu düşünüyor.

İntikamını asla alamadı, bunun yerine kendini okula gömdü ve erken mezun olurken sonraki yıl sadece Kat ve benimle görüşmesine izin verdi. Sonra finans işine girdi, yoluna çıkan her yüksek mevkideki erkeği alt etmeyi kendine görev edindi, kalbi soğudu ve acılaştı.

Erkekleri çiğneme ve onları seks, eğlence ya da bedava yemek için kullanma yeteneğinden dolayı ona erkek yiyen diyoruz, sonra da tatlarını kaybettiklerinde onları tükürüyor.

"Cam, bu senin kavgan değil," diyorum, sesim aynı ikna edici tonda. "Damien iyidir. O nazik-"

"Hepsi öyle görünüyor."

"O Jason değil." Kelimeleri önce zihnime kaydetmeden söylüyorum, ama anında çok ileri gittiğimi anlıyorum.

"Bu *onunla* ilgili değil," diyor, sözlerinde zehir var.

"Cam, seni incittiğini biliyorum ama yıllar geçti-"

"Bu onunla ilgili değil, Abbie!" Ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım! Sadece başladığın şeyi bitirmeni istiyorum. Richard hak ediyor. O başına gelecekleri hak ediyor!" diyor, odamın diğer tarafına doğru volta atarak.

"Peki ya ben, Cam? Damien ne olacak? Sırf Richard bok yemeyi hak ediyor diye aramızda her ne geliyorsa, çok iyi olabilecek bir şeyi mahvetmeyi hak ediyor muyum?"

"Şimdi bırakamazsın Abbie," diyor, elleri kalçalarında.

"Pes etmiyorum, Cam. Bu bir oyun değil. Bu benim *hayatım*. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Ona aşık oluyorum."

"Tanrım, çok safsın," diyor ceketini kaparken. "Bunu yapamam. Kendine bunu yapmanı izleyemem. Her şey darmadağın olduğunda beni ara."

Ve sonra en iyi arkadaşım gidiyor, on yıllık acısı bir zehir izi gibi onu takip ederek kapıdan çıkıyor.

Kat'e mesaj atıp arkadaşımızı bulmasını ve iyi olduğundan emin olmasını söyledikten sonra hazırlanmaya devam ediyorum.

Çünkü öyle ya da böyle, gerçek bu gece ortaya çıkacak ve bu gerçekleşirken iyi görünmezsem lanetleneceğim.

Cam fırtınadan çıktıktan sonraki bir saatimi
kendim Zihinsel olarak için
benim

Hazır, hazırlanıyor
ve Yıkım .

ve Cam'i arayıp iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Ona asla ulaşamıyorum ama sonunda Kat'ten bir telefon alıyorum, arkadaşımızı bulduğunu ve güvende olduğunu doğruluyor.

"Eğer işler kötü giderse, seni ararım. Hepimiz buluşup içebilir ve ağlayabiliriz. Ama Kat, Cam'le konuşmamız gerek. Bunun çok uzun sürmesine izin verdik ve sanırım yakında çok geç olacak. Bu konuda biriyle konuşması gerekiyor. Bunu geride bırakması gerekiyor. Bu sağlıklı değil," diyorum saçımın sol tarafını tutturmak için ışıltılı bir toka kullanarak.

"Haklısınız. Bunu biz yapmadık ve suçlu biz değiliz, ama bunu durdurmak için de hiçbir şey yapmadık," diyor iç çekerek.

"Tamam, beni haberdar eder misin?" Dedim.

"Tabii ki. Ve beni Damien olayından haberdar et, tamam mı?" Bu sözler midemi bulandırıyor.

"Anladım," diyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Unutma ki gerçek aşk darbelere tahammül edebilir, Abbie." "Bu aşk değil, Kat."

"Elbette Abs. Sonra konuşuruz." Sonra hat kesiliyor ve ben kulağımda sessiz bir telefonla makyaj odama bakıyorum. Ön kapımın çalındığını duyunca sıçradım.

Kapının çalınması, Damien Martinez'in Schmidt ve Martinez Hukuk Bürosu'nun tatil partisi için beni almaya geldiğini haber veriyor.

Ve itiraf etmeden bu binadan ayrılamayacağım için güzel bir şeyin potansiyel sonu.

Tabii ki Damien bir şekilde resepsiyondaki Fred'le arkadaş oldu, yani Damien'ın aslında benimle olduğunu teyit ettikten sonra, buraya geldiğinde sadece vızıldıyor.

Sinirlenmek istiyorum, ama hoş ve kesinlikle tatlı, bu yüzden izin veriyorum Git.

Ama bir sonraki bölümde ne olacağını bildiğim için şu anda kusacak gibi hissediyorum. birkaç saat.

İki aylık planlama ve manipülasyon, bir kadının sahip olabileceği en parlak intikam için meyvesini vermek üzeredir.

Eski sevgiliye neleri kaçırdığını göstermenin ve bunu daha da iyi bir adamın kolunda olarak yapmanın intikamı.

Ağızımdaki tadın düşündüğüm gibi tatlı bir pamuk şeker tadı olmaması dışında. O Cadılar Bayramı'nda umduğum şey bu değildi.

en iyi arkadaşlarıma ağlıyor ve bana iyi davranacak ve pislik eski sevgilimi unutturacak birini -herhangi birini- bulmaya çalışıyordum.

Onun yerine, acı. Acı

ve ... korkmuş. Her

şeyi berbat ettim.

Her şeyi berbat ettim çünkü bu iyi olabilirdi. Dünyanın istediği gibi olmasına izin verseydim, bu adamla eşleşseydim ve sadece ... ben olsaydım, güzel olabilirdi.

Ama şimdi intikamımı alacağım ve şans verilse aşık olabileceğimi düşündüğüm bu adamı kaybedeceğim.

Bir kalp kırıklığını iyileştirmenin başka bir kalp kırıklığına yol açacağını kim bilebilirdi ki?

Kapıya cevap vermeden önce, içinde son bir kâğıt olan yanık kavanozuna doğru yürüyorum. Ne yazdığını biliyorum.

Bunu yazan benim.

"Sen yeterli değilsin."

Richard'ın yaptığı ve beni en çok üzen şeyin kavanozdaki son şey olması ne garip. Bu planı bitirmek için en çok ihtiyacım olan sebep.

Çözüp okumak yerine çantama atıyorum. Nedenini bilmiyorum - belki de bir tür tılsım, yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapmak için bir güç. Ama yine de yapıyorum.

Kapı bir kez daha çalınıyor, bu seferki daha sabırsız ve kapıya yönelmeden önce küçük el çantamı ve ceketimi (ilk seferden sonra dersimi almıştım) kapmak için çabalıyorum.

Otomatik kilit klik sesi çıkarana kadar düğmeyi yarıya kadar çeviriyorum ve sonra kapı içeri itiliyor.

Geri adım atıyorum, topuğum girişteki boktan fayansa gürültüyle çarpıyor ve sonra Damien geliyor.

Kahretsin, çok yakışıklı.

Saçları neredeyse mükemmel bir şekilde geriye taranmış, bu şekilde kalması için saç ürünleri kullanılmış. Bu konuda onunla şakalaşırdım ama yapamıyorum.

Çünkü adam siyah bir smokin giyiyor.

Şimdi, uyarılmıştım.

Bu etkinliğin gösterişli olduğunu ve uygun kıyafet beklendiğini biliyorum ve Cami'nin onu Google'da arattığı o ilk geceden sonra, klasik siyah beyaz smokin içinde ne kadar *lezzetli* görüldüğünü fark ederek bunu birkaç kez kendi başıma yaptım.

Ama işte kanlı canlı karşımda ve mükemmel. O kadar yakışıklı, o kadar mükemmel ki nefes alamıyorum.

O yüzden yapmıyorum.

Ve bana sessizce "Hey," dediğinde cevap vermiyorum çünkü onu gördüğümde hala nefes alamıyorum.

Eli koluma gidiyor ve sıcaklık tenime sızıyor. "Nefes al, *naranja*," diyor, kelimeler alçak ve samimi. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve her zamanki gibi dediğini yapıyorum.

Bir yudum temiz hava ciğerlerime doluyor ve gerekli oksijenle başımı döndürüyör.

"Hey," diye nefes alıyorum.

Şimdi gerçekten gülümsüyor, tam, mutlu, görkemli bir gülümseme ve gülme çizgileri ve mükemmel bronz teni sergileniyor ve *kahretsin, kahretsin, kahretsin, bunu kaybedeceğim*.

Bu gülümseme.

Önümüzdeki on dakika içinde kaybedeceğim.

"Hey," diye karşılık veriyor, daireme ve bana doğru adım atıyor, kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve elini çeneme koyarak dudaklarım onun dudaklarına değene kadar yukarı kaldırıyor.

Öpücük yumuşak ve tatlıdır ve bu adam ve bu kısa ilişki hakkında her şey iyidir.

Bunu da kaybedeceğim.

Bir adım geri çekilip beni süzdükten sonra kaşları ancak şaşkınlık olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle hafifçe birbirine yaklaşıyor.

"Elbisenin nesi var?" diye soruyor ve midem ayaklarıma kadar çöküyor.

Sikeyim.

Elbisemi beğenmedi.

Kurulmasına yardım ettiği işle yüzleşirken kolunda olmasını istediği şey fikrine uymuyor.

Belki Cami haklıdır.

Bütün erkekler aynıdır.

Pembe topuklu ayakkabılarım ve yarım toplanmış, gevşek saçlarımla eşleştirdiğim, saygın bir uzunluğa ulaşan şık siyah elbiseme bakıyorum. Elbisenin kolları koltuk altlarımin hemen altında bitiyor ve yakası dekoltemi zar zor gösteren saygın bir yaka. Gümüş küpeler ve sade bir kolye ile eşleştirdim.

Çok güzel.

Şirinmiş.

Richard'ın beni içinde görmekten hoşlanacağı bir şey.

Ve bundan kesinlikle nefret ediyorum.

Görünüşe göre Damien'in giymemi istediği şeye de uymuyor. "Çok mu dar? Çok mu açık? Çok mu-"

"Sıkıcı," diyor ve ben kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ne?"

"Sen değilsin." Yüzündeki ifadeyi tam olarak tanımlamak zor, ama neredeyse ... tiksinti.

"Anlamıyorum."

"Abbie. Siyah elbiseler ve muhafazakar kesimler mi?

"I-" Hareket etmeye, başka tarafa bakmaya, kalbimi korumaya ve en kötüsüne hazırlanmaya çalışıyorum ama çenemi yine başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor.

"Uyum sağlayan bir kadın mısın?" "I-"

"Hayır. Peki neden şimdi buradasın?"

"I . . . Düşündüm ki İş yemeğine gideceğimiz için daha şık görünmemi istersin diye düşünmüştüm."

"Eski sevgilinden gelen başka bir bok mu bu?" Cevap vermiyorum, ama sanırım cevap vermemek yeterli bir cevap.

I Yapma. kaçının cevap vermek Çünkü o yanlış veya Çünkü Utanıyorum.

Bütün hafta boyunca biriken suçluluk duygusu yüzünden cevap vermiyorum. Dürüst olmak gerekirse, geçen aydan beri.

İçimdeki ses *bunun yanlış olduğunu* söylüyor. *Bu artık bir oyun değil. Daha fazlası. İstedikinden çok daha fazlası.*

Ancak bu ses, diğer ses, utanmış olan, incinmiş olan tarafından susturulmaya devam ediyor.

Richard'a yanıldığını göstermekten başka bir şey istemeyen kişi.

Sadece eğlenceli olmadığımı, sadece iyi vakit geçirmediğimi. Richard'ın değerli olduğumu görmesini istiyorum.

Ama son iki ay ilerledikçe, Richard'ın dört yıl boyunca şikâyet ettiği, hakkında konuştuğu, kıcını yaladığı Damien'a yaklaştıkça, *her zaman* buna layık olduğumu fark ettim.

Değersiz olan Richard'dı.

Beni, verebileceğim sevgiyi ya da birlikte geleceğimiz için beslediğim umudu asla hak etmedi.

Asla.

Ama bu pes etmem gerektiği anlamına mı geliyor? Ve dahası, vazgeçmek neye benziyor?

İtiraf etmek mi?

Partiden kaçmak mı?

Damien'dan ayrılmak mı?

Bunların hepsi korkunç seçimler gibi geliyor.

Aklıma gelen tek şey ona *her şeyi* anlatmam gerektiği.

Şu anda.

"Damien, ben-"

"Gel," diyor, elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle güvenli bir şekilde birleştiriyor. Beni elbiselerimi sakladığım köşedeki soyunma rafına götürüyor ve kıyafetlerimi gözden geçirirken beni yatağıma oturmaya zorluyor.

Papyonu pembe. Ten rengine çok yakışan soluk, açık bir pembe ama yine de pembe.

Richard'ın her zaman giymekte ısrar ettiği gibi siyah, Amerikan kırmızısı ya da klasik koyu lacivert değil.

Ama pembe.

Damien Martinez gibi bir adamın pembe bir papyona *bakmasının* tek nedeninin randevuya çıkacağı kadının pembe bir elbise giymesini beklemesi olduğunu biliyorum. Bana uysun diye taktı.

"Damien, bunu yapmak zorunda değiliz-"

"Bu," diyor, metal çubuğa gürültüyle sürtünen askıları iterek. "Bu gece bunu giyeceksin. Bu mükemmel. Bu sensin."

Söz konusu elbise tam olarak bu ve daha fazlası.

O elbiseyi aylar önce almıştım, mağazada gördüğüm abartılı parçayı tam da o gün almak için para biriktirmiştım. Geçen bahar, daha yere serilmeden önce iş yerindeki arka odada görmüştüm ve ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bir elim ağzımda, diğer elim Richard'ın dizinin üzerinde, iş arkadaşları sakın bir tebrik ifadesiyle bana bakarken çekilmiş fotoğraflarımın olmasını istediğim şey buydu.

O kadar açık ve kremsi bir pembe ki, zayıf ışıpta neredeyse ışıltılı bir şampanya rengi gibi görünüyor; bir omzunun üzerinde büyük, kabarık bir fiyonk var, diğeri çıplak. Diz hizasında, arkadan kısa bir yırtmaçla son buluyor.

Onu gördüm ve ona ihtiyacım vardı.

Kıyafet seçeneklerini gözden geçirirken elim onu sıyırdı, eşit oranda suçluluk ve özlem tenimi yaktı.

Onu giyemezdim.

Onu giymek *istedim*. Hem de çok. Ama ona bakmak bile her şeyi berbat ettiğimi anlamamı sağladı.

Ve şimdi, bana beklentiyle bakarken bu durum pekişti. Ona söylemem gerek.

Ona *hemen* söylemem gerek.

Benden nefret edebilir ve bu geçerli de olabilir ama ona kim olduğumu tam olarak anlatmadan beni bu partiye götürmesine izin verirsem benden kesinlikle nefret edecektir. Eski sevgilimin kim olduğunu. Ve başlangıçta gerçek niyetimin ne olduğunu.

"Damien, biz-

"Bu. Git, şimdi, *naranja*." "Cidden,

Damien. İhtiyacım var-"

"Tamam, ben yaparım" diyor ve sırtım ona dönük olana kadar beni döndürüyor. "Çıkar şu lanet cenaze elbisesini." Gülüyorum çünkü haksız değil. Cami de soyunma odasından çıkıp perdeyi araladığımda ve kapıda durduğumda alaycı bir ifadeyle neredeyse aynı şeyi söylemişti.

Parmakları sırtımın üst kısmına doğru ilerliyor ve küçük fermuarımı çekiştiriyor.

Aşağı inerken her omuruma sürtünüyor ve kalçalarımın ulaştığında üst kısmı açılarak kollarımdan aşağıya doğru iniyor. Sıcak elleri elbiseyi omuzlarımdan itiyor ve elbise yerde birikiyor.

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyor, artık bununla uğraşmak zorunda kalmayacağı için rahatlamış gibi. "Bu. Bu çok daha iyi," diyor, elleri yanlarımda, elbisenin altına gizlenmiş dantel tanga ve sütyenin üzerinde fısıltıyla yumuşak bir şekilde kayıyor. "Çok daha iyi," diyor ve sonra ellerini belime koyarak beni aynaya çeviriyor.

"Bu. Herkesin seni o elbisenin içinde gördüğünde hayal etmesini istediğim şey bu. Kilometrelerce uzunlukta mükemmel bir ten. Parmaklarımı içine sokmak istediğim kıvrımlar. Mutlak mükemmellik, Abigail." Tam adımın kullanılması her zaman tüylerimi diken diken eder, ama şu anda, neredeyse çıplakken arkamda lanet bir smokinle durduğunda daha da fazla ürperiyorum.

"Ama bu güzelliği sadece ben görebiliyorum. Benim lanet güzelliğimi, değil mi?" Yüzü aşağı doğru iniyor, saçlarımı enseme tarıyor ve kulağımın altındaki deriyi ısırtıyor. Vücudumdaki her kas gerilirken nefes alışım hızlanıyor, eskisinden daha da düzensizleşiyor.

Belimdeki elleri yukarı doğru hareket ediyor, ta ki başparmakları sütyenimin kuplarının üst kısmına dalana, ince danteli göğüslerimin altına sokana kadar.

"Bunları sadece ben alıyorum, Abigail." Kalın, ten rengi parmakları meme uçlarımı çimdiklemek için hareket ediyor ve o çekiştirirken oluşan kontrastı izliyorum, bu his doğrudan klitorisime yansıyor.

"Ah!" diyorum kısık bir iniltiyle. "Damien, yapmamız gerek-"

"Haklısın," diyor, beni hareket ettiriyor, sırtüstü yatağıma fırlatıyor. Sonra orada uzanıyorum, üzerimde yükselirken ona bakıyorum. Göğsüm kabarırken parmakları hareket ediyor, tangamın dantelinin altından dolanıyor ve topuklarımın üzerinden aşağı çekiyor.

"Damien-"

"Seni çabucak becereceğim Abigail," diyor. "Kim olduğunu ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın olduğunu hatırlatmak için hemen şimdi hızlı ve sert." Parmağı yeni açığa çıkan ıslaklığımda ilerliyor, klitorisime sürüklüyor ve bir, iki kez daire çiziyor.

Bu his karşısında inliyorum, kıvranıyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

"*Damien*," diyorum kendi sesime benzemeyen nefesli bir sesle. Artık itiraz etmiyorum, ona zamanımız olmadığını söylemeye çalışmıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum bebeğim. İyi ve hazır olduğumda bunu sana vereceğim." Kıvranan bedenime bakarken gülümsemesi düpedüz sinsî.

Karanlık eller kemerine gidiyor, o beni izlerken yavaşça çözüyor. Elim göğsüme gidiyor, Damien'in bana sahip olmak için en sevdiği yol gibi görüldüğü gibi kupları aşağı çekilmiş sütyen hala içinde ve bir meme ucunu çekiştiriyorum.

"Siktir, Abigail. Erkeğin için kendinle oynadığında çok güzel oluyorsun."

Dudağımı ısıriyorum, utangaçlık beni ele geçiriyor. Çenemi tutuyor, gözlerimi onunkilerde tutuyor. "Tatlı, masum bir kız istediğimi düşünüyorsun, Abigail.

Göstermek istediğimi

bir kadınla birlikte olmak mı? Hayır. Herkesin yaşayan en şanslı insan olduğumu bilmesini istiyorum. Kolumda her erkeğin ıslak rüyası olan bir kadın *var*, ama onunla sadece *ben* oynayabiliyorum." Islak parmak ağzıma doğru ilerliyor. "Bunu benim iyi kızım gibi em," diyor fısıltıyla ve ben de itaat ediyorum, parmağını almak ve emmek için ağzım açılıyor.

"İşte bu, *Rubia*. Neyi sevdiğini biliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu." Doğruldu, bir eliyle kemerini çözmeyi bitirdi ve kendini serbest bıraktı.

Ben konuşmam.

Yapamıyorum, tüm vücudum alevler ve ihtiyaçlarla dolu.

Aleti elinde ve parmağı hâlâ ağızımdayken pompalamasını izliyorum, başında bir damla pre-cum oluşuyor.

"İstedğin bu mu Abigail?" diye soruyor, sesi alçak ve düzensiz. Başımı sallıyorum. "Tabii ki istiyorsun." Başını ıslaklığıma doğru sürüklüyor ve ben kalçalarımı sallayarak inliyorum.

"Hı-hı," diyor, parmakları tükürüğümle ıslanmış elini göğsüme götürüp bastırıyor. "Yine de. Sikimi ne zaman alacağına ben karar veririm, Abigail. Ben sana verene kadar burada yatacaksın, tamam mı?" Bir cevap aradığını biliyorum. Başımı sallıyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor kendi kendine, eli boğazıma dolanana kadar yavaşça yukarı doğru hareket ediyor. Sikinin başını girişime dayıyor ve gözlerimi tutarak itaatsizlik etmemi bekliyor. Hareket etmemi, onu daha derine sokmaya çalışmamı bekliyor.

Kimıldamıyorum.

Zar zor nefes alıyorum.

Bu odadaki tek şey Damien, gözleri bana kilitlenmiş ve ben onları yaşam çizgim olarak kullanıyorum.

Gülümsüyor.

"Benim iyi küçük fahişem," diyor fısıltıyla, sonra öne doğru eğiliyor, eliyle boynumun kenarlarına bastırıyor ve nazıkçe, çok nazıkçe dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Vücudunun üzerimdeki hissi, boğazımdaki eli, yavaşça sıkılaştıran nefesi, dudaklarımdaki nefesi ve sonunda yavaşça içime kayan sikiyle gözlerim kapanıyor. Bu açıda her şey çok sıkı ve beni mükemmel bir şekilde, neredeyse acı verici bir şekilde dolduruyor.

Duygu bizi ele geçirirken dudaklarıma doğru inliyor ama sesimi çıkaramıyorum.

Doğruldu, elini yavaşça, hızla bıraktı, kanın yüzüme geri dönmesine izin verdi, nefes nefese kalmama izin verdi ve sonra geri dönüp tekrar çarparken hızla inledi.

"Siktir! Damien!"

"Kimsin sen?" diye soruyor, kalçamdaki eli hareket ediyor, başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Seninim! Tanrım, ben seninim, Damien!" "Bu anı kim ne zaman isterse alır?" "Sen. Tanrım, sensin! Sen!"

"Kimin için giyiniyorsun, Abigail?"

"Sen! Bedenim senin!"

"Aynen öyle, bebeğim." Elleri bir kez daha boğazımda sıkılaşılarak içeri girdi. Yaklaştı.

Bunu çenesinin yapısından, daha derine sokmasından, klitorisimin üzerinde gezinen başparmağının şimdi her itişte klitorisimin etrafında dönmesinden anlayabiliyorum. Eli sıkılaşıyor, kan akışını yavaşlatıyor, başımı döndürüyor ve ellerim göğüslerime gidip her iki meme ucunu da sertçe sıkıyor.

"İşte böyle, benim için kendinle oyna. Çok güzel."

Göğsümden bir ses geliyor ve o bunu anlıyor.

Klitorisimi daha sert öğütüyor, derinlere dalıyor ve elini boğazımdan çekiyor.

"Benim için gel, Abigail. Hemen şimdi," diyor ve ben de yapıyorum çünkü bedenim ona ait, ona itaat ediyor. Böyle olduğumuzda, artık bana cevap vermiyor.

Gözlerim kararıyor, vücudum patlarken yıldızlar parlıyor, sırtım sertleşiyor, adı boğazımdan bozuk bir çığlık olarak çıkıyor. Damien'ın bana çarpmaya devam ettiğini ve üstüme yığılmadan önce adımı haykırdığını belli belirsiz duyabiliyorum. Orada kalıyor, içimde derinlerde, nefesimizi toplarken uzun dakikalar boyunca üzerimde yatıyor.

Zaman geçiyor.

Sonsuzluklar geçer.

Sonunda zihnim evreni yakalıyor.

"Gitmeliyiz," diyorum gergin ciğerlerimin arasından mırıldanarak. Başını sallıyor, bu sırada teni benimkini okşuyor.

"Muhtemelen."

Kıpırdamıyor ve ben de kıkırdamadan edemiyorum.

"Damien," diyorum ve boynumu öpüyor, tatlı ve eğlenceli ve dakikalar önceki adamla bir tezat.

"Bunu atlayalım," diyor, ağzı gıdıklayıcı sinir uçlarında geziniyor. "Tamam," diyorum, elim çıplak sırtını okşamak için hareket ediyor. Ben bile yapamıyorum

Bu aptal partiye neden gitmek istediğimi, neden dairemde çıplak bir Damien'dan başka bir şeyi tercih ettiğimi hatırlıyorum.

"Gitmeliyiz," diyor.

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum. Köprücük kemiğimi ısıırıyor ve içimden kayıp gittiğini hissederek ciyaklıyorum. Dudaklarımdan farklı bir ses dökülüyor; özlem ve boşluğun sesi. Geri çekilirken duraklıyor ve bana bakıyor.

"Böyle sesler çıkarma yoksa buradan asla çıkamayız," diyor. Sadece gülümsüyorum. Damien başını sallıyor ve burnumu öpüyor. "Sen kal. Ben havlu getireyim." Ayağa kalkıyor ve ben onu izliyorum, geniş omuzları, dar kalçaları ve bronz teniyle uzaklaşıyor.

Çok geçmeden elinde ılık ve ıslak bir bezle dönüyor, beni temizleyip bir kenara bırakıyor. Sonra sütyenimin kaplarını nazikçe kaldırıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Çoğunlukla boxer'ını giymiş ve külotunu eline almıştı. "Bu beni ne kadar öldürse de" diyor ve sonra ellerimden birini eğilmeden önce omzuna vuruyor. "Kaldır," diyor topuğuna vurarak ve ben de mecburen adım atıp hareketi tekrarlıyorum. Bağcığı yavaşça yukarı kaldırıyor, bunu yaparken aşırı hassaslaşmış her siniri sıyrıyor.

Sonra ayağa kalkıyor, smokinini tekrar giyiyor ve kravatını boynuna doluyor, sonra elbiseye doğru yürüyor ve onu alıyor, nazikçe askıdan çıkarıyor ve fermuarını açıyor.

"Bununla ne tür bir sütyen giyiyorsun?" diye soruyor, cenaze elbisesinin altına giydiğim siyah dantelli sütyene bakarak.

"Yok," diyorum. "İçinde bir tane var. Çizgi falan yok." Gülümsüyor.

"Mükemmel," diyor, bir kez daha eğilip elbiseyi vücudumdan yukarı çekmeye yardım ediyor.

Beni giydirmesi garip bir şekilde daha önce paylaştıklarımızdan daha samimi bir deneyim. Beni ayağa kaldırıyor ve ben ona bakarken yan taraftaki fermuarı açıyor, sonra eşyaların yerini değiştiriyor, aşık olduğum elbisenin yerine oturmasına yardım ediyor.

Uzanıp papyonunu tutarak, çözerek ve ardından pembe ipeği incelikle bağlamaya başlayarak bu iyiliğe karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Çenesinin altındaki düğümü bitirdiğimde ona gülümsüyorum.

"Dön," diyor gözlerimin içine bakarak, sesi alçak.

Bunu çok yapıyor, seksi bir şey giydiğimde gözlerimin içine bakıyor, nasıl görüldüğümü beğendiğini bildiğim bir şey. Sanki savurganlığa rağmen çekici bulunduğu kişinin ben olduğumu bilmemi istiyor. Beni. Her şeyin altını görmek istiyor.

Kesinlikle sarhoş edici.

İstediklerini yapıyorum ve arkamda o varken aynanın karşısına geçiyorum.

Siyah smokin ve pembe papyonuyla uzun boylu, esmer ve yakışıklı ama yüzü ciddi. Gözleri beni içine çekerken çok ciddi.

Küçük, sarışın ve pembeyim ve bir anlığına, bir mikrosaniye -Richard'ın ne demek istediğini anladım. Ciddi görünmüyorum. Profesyonel görünmüyorum. Eğlenceli bir zaman gibi görünüyorum. Her *ne* kadar *kendim* gibi görünsem ve hissetsem de, son birkaç yıldır bastırdığım versiyonum, onu dışarı çıkarmanın iyi bir seçim olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sonra ten rengi eli kalçama uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Güzel," diyor fısıltıyla, sanki bana değil de kendine söylüyormuş gibi.

"Saçlarım darmadağınık," diyorum, mükemmel bir şekilde tutturup mütevazı bir şekle soktuğum saçlarımı, Damien'in parmaklarının yok ettiği ve saçlarımı omuzlarımın etrafında gevşek dalgalar halinde bırakan yarım topuzu düşünerek.

"Gitmeden önce seni sikmişim gibi görünüyorsun." Yüzüm bembeyaz oldu. "Aman Tanrım, Damien, ben-"

"Sadece ben bileceğim. Şaka yapıyorum Abigail," diyor ve bir eliyle saçımı omzumun arkasına götürerek büyük fiyongu ortaya çıkarıyor. "Açmak istediğim bir hediye gibi görünüyorsun. Erken bir Noel hediyesi. Hadi gidelim."

Bizi dışarı çıkarmadan önce şakağıma bir öpücük kondurup yolda ceketimi almayı ihmal etmediğinde gülümsem de bunun berbat bir karar olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Ama zamanım kalmadı.

Saat gece yarısını vurdu ve ben itiraf etmedim ve şimdi peri masalım etrafımda parçalanacak.

Ve bundan sonra ne olursa olsun, bunu hak ediyorum çünkü bu çabayı bile hak etmeyen boktan birinden intikam almak için iyi bir adamı oynadım.

YİRMİ SEKİZ

23 Aralık
-Damien-

İçeri girdiğimizde lobi tamamen büyüğü bir şekilde süslenmişti, bir çalışan paltolarımızı alıp bizi hızla merdivenlere ve asansöre yönlendirdi. Gözleri tiksintiyle merdivenlere kilitlenmiş olan Abbie'ye bakıyorum.

"Bu kaç uçuş?" diye soruyor.

"Merak etme *Rubia*. Asansöre bineceğiz," diyorum gülümseyerek ve onu o tarafa çekiyorum. "Sana çılgın kardiyo hareketleri yaptırmayacağım." Bana gözlerini deviriyor. "En azından bu geceye kadar." Bu onun omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyor ki bunu kaçırmıyorum. Asansör görevlisini gördüğümde ve Abbie'nin elinin benim elimde titrediğini hissettiğimde ona dönüyorum. Cebime uzanıp cüzdanımı ve biraz nakit para çıkarıp asansörde çalışan çocuğa uzatıyorum. "Bunu bize ver, tamam mı?" Çenemi boş asansöre doğru eğip gülümseyerek soruyorum. Çocuğun gözleri parayla irileşiyor ve başını sallıyor.

"Tabii, evet. Burası 60. kat," diyor ve biz içeri girerken otomatik kapıları açık tutuyor. "İyi geceler efendim." Ve sonra kapılar kayarak kapanıyor. Bu asansörü biliyorum, defalarca bindim. Yavaştır ve tepeye ulaşması sonsuza kadar sürer. En azından iki dakikalık huzurumuz var.

Abbie'yi köşede duvara yaslayarak hareket ediyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyorum kulağına, dudaklarım boynunun yumuşak tenine değene kadar başımı eğiyorum. Ellerim asansörün soğuk metal duvarından kalkıp kalçalarını kavırıyor ve yavaşça yukarı doğru hareket ediyor. Önce belini, sonra göğüslerinin yanlarını sıyrıyorum ve nasıl olduğuna hayret ediyorum.

Ellerimi saçlarına gömmeden önce nefes alışını değiştiriyorum. Sonunda, bana bakana kadar başını geriye yatırıyorum.

"Dur, saçımı bozacaksın," diyor gülümseyerek, ama bu her zamanki gülümsemesi değil. Bu farklı bir gülümseme. Endişe ve paniği kapsayan bir gülümseme.

Neden bu kadar gergin?

Zihnim elbise hakkındaki konuşmaya, uyum sağlama isteğine, içine girmesini istediğimi düşündüğü bir imaja uyma isteğine gidiyor.

Eğer o bok çukuru eski sevgilisiyle karşılaşsam, ona bunu yaptığı için suratının ortasına yumruğu indireceğim. Onu utandırdığı için, güzel ve mükemmel olmadığını sorguladığı için.

O bir aptal, bu muhteşem, sevgi dolu insanı bir kenara itiyor. Neyse ki ben aptal *değilim*.

"Güzel," diyorum, dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırarak.

"İyi mi?" Kaşında bir çatık oluşuyor ve ben de onu öpüyorum. O çatık kaşlara bayılıyorum.

Umarım büyüdüğünde, her gün öpebileceğim kalıcı bir kırıksıklığı olur.

Elimden gelse, hissettiği her bir karışıklık ve güvensizlik zerresine bir öpücük kondururdum.

Gerçek şu ki, bu eğlence olarak başladı, zaman geçirmenin ve bu sıradan etkinlikler için bir randevu almanın bir yolu olarak. Çok daha fazlasına dönüştü.

Çok daha fazlası.

Ve hala bunu bildiğinden tam olarak emin değilim.

"Naranja, neden kolumda sen varken o partiye gidip oradaki herhangi bir erkeğin seni tatmin etmediğini düşünmesine izin vereyim ki?" Şimdi bir gülümsemeyle savaşıyor, sinsî ve pervasız yanından gelen o gülümsemesiyle. O tarafının ne kadarını bastırdığını, ne kadarının geri geldiğini merak ediyorum.

Keşfedilecek ne kadar şey kaldı?

"Ama onlar-"

"Bırak şu mükemmel saçmalığını. Sen gerçeksın. Ben de gerçeğim. Biz mi gerçeğiz? Biz gerçeğiz. Bu pislikler mi? Hiçbir önemi yok." Yüzü düşüyor, panik ve hayranlığın karışımı kesinlikle kafa karıştırıcı bir şekilde yüzünü ele geçiriyor.

"Damien, konuşmam gerek-" diye söze başlıyor, asansörün sesi Gökkuşaağı Odası'na ulaştığımızı işaret ediyor. Dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum.

Eminim bana işlerin çok ileri gittiğini, bunun artık onun için sadece eğlenceli ve kolay olmadığını söylemek üzere ve ben bu konuşmayı yapmak için sabırsızlanıyorum

Ne derse desin onu bırakmayacağımı anladığında yüzünde beliren şaşkınlık ve hayranlık ifadesini izlemek.

"Buradayız, *Rubia*. Bu gece, tamam mı? Bu gece seni bu elbisenin içinde becerdikten sonra söyle bana," diyorum ve gözleri açılıyor.

Kapılar açılırken tüm şirket bize bakıyor ve ben kahkahalarla başımı arkaya eğerek kadınımı kendime çekiyorum.

YİRMİ DOKUZ

23 Aralık
-Abbie-

Asansör çaldığında içimi bir korku kaplıyor, damarlarımı ısıtıyor ve zihnimi bulandırıyor. Damien'ın kahkahası küçücük alanı dolduruyor ve bir zamanlar içinde olmayı her şeyden çok istediğim odaya yayılıyor.

Şu anda ondan kaçmaktan başka bir şey istemiyorum.

Berbat ettim.

Çok kötü batırdım.

Damien'a anlatmaya çalıştığım onca zamanı, sözümüzün kesildiği onca zamanı düşünüyorum ... ve artık gerçeği anlatmak için bir fırsat bulamamış olmamın mümkün olmadığını biliyorum.

Ona randevusunu kabul etmemin gerçek nedenini, her şeyin neden başladığını söylemek için.

Ona bunun neden başladığına bakmaksızın niyetimin değiştiğini söylemek için. Gerçekten, kendime karşı dürüst olursam, o ilk gece değişti. Ve Sharon'ı dükkanıma getirdiğinde tekrar değişti. Dahası, beni konsere götürdüğünde ve onunla ilgilendiğimi fark edip bunu takdir ettiğinde. Ve son olarak, beni kız kardeşimle birlikte lanet olası Rockettes'i izlemeye götürdüğünde, aptalca bir çocukluk hayalini gerçekleştirdiğinde, çünkü ona ilk buluşmamızda bundan bahsetmiştim.

Eğer gerçekten risk almak, kendimi açmak ve gerçeği söylemek isteseydim, orada öylece durup "*Hayır Damien, sana şu anda çok önemli bir şey söylemem gerekiyor*" diyemezdim.

Çünkü Damien'a benim için önemli olan bir şeyi söylesem hemen durup beni dinleyeceğini adım gibi biliyorum.

Çünkü benim için önemli olan onun için de önemli. Bu onun güzelliğinin bir parçası.

Ve inanılmaz derecede trajik.

Madalyonun her iki yüzünün de neye benzediğini, nasıl hissettirdiğini bilmek.

Damien gülümseyerek ve el sallayarak içeri girerken gözlerim odayı tarıyor, kolu gururla belime sarılmış. Gözler bizi takip ediyor, ama Richard'ın her zaman bu etkinliğin prestijinin çekeceğini düşündüğü gibi şok olmuş gözler değil bunlar.

Ben Damien için gizli bir utanç kaynağı değilim.

Gösteriş yaptığı parlayan bir mücevherim.

Bir kupa. *Kazandığı*

bir şey.

Lanet olsun, sıçtım batırdım. Berbat ettim.

Her parçam geri sarmak, tüm bunları yeniden yapmak, o ilk randevuyu kabul etmek ve restoranda ona çalışanlarından birinin eski sevgilim olduğunu söylemek istiyor, ama onu tanımayı dört gözle bekliyordum. Birbirimize uygun olduğumuzu düşünüyordum.

Bu kadar basit olabilirdi.

Bu odaya aynı etkiyle girebilirdim ama stres ve ihanet olmadan. Kahretsin, Damien muhtemelen bundan zevk alırdı, hatta buna eğilirdi. Ben parlardım. Bunun yerine Damien yüzünde gurur ve sevinçle parlıyor ve ben dudaklarımda sıkı, sahte bir gülümsemeyle dururken beni odanın içinde gezdiriyor.

Ve sonra oda hareket etmeyi

bırakır. Dünya durur.

Çünkü Richard'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve lanet olsun, eğer gözlerindeki şok ve şaşkınlık ifadesi düşündüğüm her şey ve daha fazlası değilse.

Kolumdaki adama bakmak için hareket ettiğinde bakış tekrar şekil değiştiriyor. Saf öfke ve inançsızlığa dönüşüyor ve sonra ... panik. Panik gözlerinden okunuyor.

Ve lanet olsun, bunu görmek iyi hissettiriyor. Hayalini kurduğum bakış, ihanet ettiği, kullandığı ve bir kenara attığı kadının, etkilemeyi en çok istediği adamın kolunda olduğunu fark ettiğinde bana bakacağını düşündüğüm bakış.

Gözlerimi ona kilitleyerek, asansörde Damien'in ellerinden dağılan saçlarımı omzumun üzerinden itiyorum, genişçe gülümsüyorum ve Damien'a yaklaşmak için biraz daha hareket ediyorum. Küçük, yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

Olanlardan habersiz.

İntikamımı aldım, bu geceki kar yağışı kadar soğuk.

Tek sorun, intikamın düşündüğümünden daha ekşi hissettirmesi, panik ve utançla lekelenmiş olması. Sadece kendi cezamın gerektiği kadar canımı yakmamasını umabilirim.

Richard'ın odadaki köşesine varmamız sadece on dakika sürüyor.

Yanındaki *sarışın* kadının kendisiyle çalışan ve bana uçarı ve sinir bozucu olduğunu söylediği stajyer avukat olduğunu anlamam bu on dakikanın yaklaşık otuz saniyesini aldı.

Sarışın, uçarı ve sinir bozucu, ama görünüşe göre bu *prestijli etkinlikte* kol şekeri olarak diskalifiye edilecek kadar değil.

Sanırım kıvrımlarının olmaması ve muhafazakâr bir kıyafet giymesi onu benim tuhaf Marilyn'ime karşı çok sarışın bir Jackie yaptı.

Her neyse. Jackie olmaktansa Marilyn olmayı tercih ederim.

Richard ve ... önünde durduğumuzda. Misty - adı *Misty* amına koyayım, Tanrı aşkına - en sevdiğim sahte suratımı takınıyorum.

Puşt herifler dükkana gelip herkese patronluk tasladıktan sonra indirim ve numaramı almak için yanıma gelmeye çalıştıklarında kullanıyorum.

Yumuşak, boğucu gözler, somurtkan bir gülümseme, rahat bir yüz. Rahatım.

Konuşması zevkli biriyim.

Mağazamdan ayrıldığınızda komisyonumu iki katına çıkarmanız için sizi bir şekilde zorlayacağım.

Bu intikamı şeker gibi tatlı yapacağım.

Madem düşünüyorum, tadını çıkarayım bari.

"Ah, Dick," diyor Damien, Richard'ın burada olduğunu unutmuş gibi, eli belimde. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, hem Richard'ın küçümsediği bu lakaba hem de *onu fark etmediğim* için yaptığı bu ince iğnelemeye. "Neredeyse seni kaçıırıyordum. Gelebildiğini görmek güzel. Mutlu Noeller." Sesi sert ve dostça, ama bunun altında sinirli,

ve Richard'dan hoşlanmadığını hatırlıyorum. Meğer Richard, Damien'in ondan hoşlanmadığını söylediği onca zaman çok da uzak değilmiş.

Yani, onu kim suçlayabilir ki?

"Martinez. Mutlu tatiller," diyor ve elini uzatıp muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en garip şekilde sevgilimin elini sıkıyor. Gözleri önce bana, sonra patronuna, sonra da bana kayıyor; şaşkınlık ve hayal kırıklığı hâlâ derinliklerinde yanyor.

Ama hiçbir şey söylemiyor.

Beni olduğum gibi ona göstermiyor.

Hiçbir şey yapmıyor.

"Oh, gör g ü kurallarım. Dick, bu benim güzel kız arkadaşım Abigail," diyor başını bana doğru eğerek.

Kız arkadaşım.

Hay sikeyim. Bu

yeni bir şey. Çok beğendim.

Çok fazla.

Ve burada, Richard'ın beni getireceğini umduğum bu partide, onun için bir şey ifade ettiğimi kanıtlamak için, sonsuzluğun başlangıcı olacağını düşündüğüm bu partide, Damien kendimize ait bir şey başlatıyor.

Bu lanetli geceyi atlatabilecek mi?

Richard'ın gözleri büyür, ama zar zor.

Bu, bir erkekle dört yıl geçirdiğiniz, onun her duygusunu okuduğunuz ve bununla en iyi nasıl mücadele edeceğinizi dengelemeye çalıştığınız için not almayı öğrendiğiniz türden ince bir genişleme.

Günlerce onun korkunç ruh hali değişimlerine karşı koymaya, bozmadığım şeyleri düzeltmeye çalıştım.

"Abbie'yle daha önce tanışmıştım," diyor ve sanırım bu kadar. Bitirdim. "Saçını beğendim Abbie. Sana yakışmış," diyor sarışın hakkında.

Sonra *Misty* tarafından başka bir köşeye çekilmeden önce bir kez daha başını sallıyor, gözleri omzunun üzerinden bana hançer gibi bakıyor.

Görünüşe göre kim olduğumu biliyor.

Kadınoglunun bildiği en pasif-agresif dalgayla parmaklarımı ona doğru sallama isteğime engel olamıyorum.

"Bu çok garipti. Onu tanıyor musun?" Damien kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Ah, evet. Sayılır. I . . . Ben de sana bundan bahsetmek istiyordum. Bu gece konuşacak mıyız?" Sesimde umutla soruyorum. İşlerin g i d i ş a t ı n a bakılırsa

Görünüşe göre tatlı intikamımı ve muhtemelen adamı almış olabilirim. Ama bunu öylece geçiştirebileceğim ve Damien'a asla söylemeyeceğim bir evren yok.

Ne olursa olsun, uyumadan önce ona tüm hikayeyi anlatmak zorundayım.

Ve eğer beni affetmeye karar verirse, ona doğru seçimi yaptığını kanıtlamak için bir ömür harcayacağım.

Rainbow Room her zaman düşündüğüm kadar büyüdü. İçkiler akıyor, yemekler lezzetli ama bütün gecenin gerçek ihtişamı geceyi Damien ile geçirmek.

Birlikte olduğumuz her zaman olduğu gibi, dikkatli davranıyor, beni doğal bir rahatlıkla sohbetlerin içine çekiyor, böylece kendimi dışlanmış hissetmiyorum, beni kesinlikle herkese *güzel kız arkadaşı Abigail* olarak tanıtıyor ve kulağıma çevremizdeki insanlar hakkında komik bilgiler fısıldıyor, bana iş arkadaşlarının tüm pisliğini veriyor.

Gece mükemmeldi.

Ve bir kaşık şampanya flütüne vurulduğunda, sunucular herkesin kadeh kaldıracak bir kadehi olduğundan emin olmak için ellerinde köpüklü içecek tepsileriyle odanın içinde dolaşırken, hepimiz yaptığımız işi bırakıp Simon Schmidt'e bakıyoruz.

Richard'ın büyükbabası.

Damien'ın on yıl önce bu firmayı birlikte kurduğu ortağı.

Gülümsüyor, yüzünde gerçek bir sevinçle odaya bakıyor ve sonra konuşmaya başlıyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim! Her yıl bu etkinlik büyüyor, aileler büyüyor, şirketimiz büyüyor ve her yıl bunun gerçekleştiğini görmek benim için yılın en önemli olayı. Damien ve benim hayallerimizi inşa etmemize yardımcı olan sizlerin bu yoğun tatil sezonunu bizimle birlikte geçirmenizi diliyorum." Damien kadehini Simon'a doğru kaldırıyor. "Hepimiz Damien'ın mahkeme salonu dışında pek konuşkan biri olmadığını biliyoruz, bu yüzden her zamanki gibi, yıl boyunca elde ettiğiniz şirket başarılarının ve kilometre taşlarının kapsamlı listesini gözden geçirirken bu yaşlı adamın biraz saçmalamasını dinlemek zorunda kalacaksınız." Herkes gülüyor ve Damien gözlerini devirerek bir kolunu omuzlarıma doluyor. "En azından bu yıl kolunda iyi bir tane var gibi görünüyor! Bunu **berbat** etme,

Martinez- Gelecek yıl buna tekrar bakabilmek istiyorum, tamam mı?" diyor ve ben kıpkırmızı oluyorum.

Ancak Schmidt başını sallamak ya da el sallamak yerine başını sallıyor ve kahkahalar arasında flütünü bir kez daha ortağına doğru uzatarak konuşuyor. "Plan yapma dostum. Bunu bir süre daha saklayacağım."

Bana iki ay önce bu alışverişin gerçekleşeceğini söyleseydiniz ve bir sonraki hamlemi, nasıl tepki vereceğimi ve nasıl karşılık vereceğimi tahmin etmemi isteseydiniz, size gözlerimin odanın diğer ucunda Richard'ın Misty ile oturduğu yere kaymamasının ve her yüz ifadesini kataloglamamasının mümkün olmadığını söylerdim.

Ben öyle
yapmıyorum.
Gülümsüyorum

Başımı kaldırıyorum, omzum Damien'ın koluyla göğsü arasında sıkışıyor ve ona gülümsüyorum.

Kendimi içine attığım çukuru unutarak, bu gece itiraf etmek zorunda olduğumu unutarak, eski sevgilimin her hareketimi izlediğini unutarak dolu dolu, gerçek, ruhumun derinliklerine inen bir gülümseme.

Ve ben gülümseyip Damien'ın güneşini içime çekerken, Richard'ın öfkesi kaynamaya başlıyor.

Ama bu yeni ilişkinin parlaklığına kendimi kaptırdığım için farkına bile varamıyorum.

Simon Schmidt otuz dakika boyunca çalışanlarını işyerindeki başarılarından dolayı takdir ediyor, iş dışındaki dönüm noktaları için tebrik ediyor ve hatta konukları için bazı büyük anlardan bahsediyor - Joanie'nin oğlu küçükler ligi takımının MVP'si olmuş ve Henry'nin kızı NYU'ya girmiş gibi görünüyor.

Burası bir aile, tıpkı Damien'ın bana söylediği gibi. Davalara her zaman katılmasa bile onu burada tutan şey bu.

Richard'ın burası hakkında benimle *hiç* paylaşmadığı bir şey de ofisin ne kadar yakın olduğu.

Ve ne zaman Simon rüzgarlar aşağı onun konuşma ile
promosyonlar ve övgüler, garip bir sessizlik var.
Beklenen bir sessizlik.

Bir terfi eksik.

Çok önemli bir tanıtım, bir duyuru eksik.

Richard ortak olarak.

Simon başını odanın arkasındaki DJ'e doğru eğmeden önce havada neredeyse tadını alabileceğiniz kadar yoğun bir sessizlik sürüyor. "Birkaç şarkı çalmak ister misin dostum?" diyor zoraki bir gülümsemeyle, konuşması boyunca olduğu gibi odaya sıcak bir şekilde bakmıyor. "Ben coşmaya hazırım!" Müziğin başlamasıyla birlikte genel bir rahatlama havası esiyor.

Ama Simon'ı konuştuğu yerden, onun için hazırladıkları mini podyumdan inerken izliyorum ve Richard'ın ayağa kalkışını, yüzünün buradan bile görebildiğim derin, öfkeli bir kırmızıya bürünüşünü izliyorum.

Dahası, daha önce fark etmediğim bir şey var. Bok gibi görünüyor.

Kıyafetleri tam oturmuyor. Pantolonu çok dar, gömleğinin düğmeleri çekiştiriyor. Saçları yağlı ama yanılmıyorsa daha ince görünüyor.

Bensiz dağılıyor.

İçimden garip bir acıma duygusu geçiyor.

Beklenmedik bir şey.

Bir şeyleri değiştirmek istemenize neden olan türden bir acıma değil, parçaları toplamanıza yardımcı olmak istemenize neden olan türden bir acıma değil, o kişinin sizinle aynı havayı soluyor olmasına üzülmeye neden olan türden bir acıma.

Sessiz bağışmalar başlıyor ve gözlerimi kaçırmak, olan biteni izlemeyi bırakmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Damien'a doğru eğilip cevabını bildiğim bir soru soruyorum.

"Orada neler oluyor?" Ona bakarak soruyorum. Damien'ın gözleri kararmış ve tartışmaya odaklanmıştı. O cevap veremedi Richard, Simon'la birlikte başka bir odaya girdi ve kapı arkasından çarpıldı.

Damien iç geçiriyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Richard bugün ortaklığa terfi edeceğini sanıyordu. O Simon'ın torunu ama standartlara uygun bir performans göstermiyor ve ben de adam kayırmacılığı yapmayacağım."

Richard aylardır bugünün onun günü olacağını varsayıyordu. Bugün ortağına ulaşacağı gün olacaktı.

Ama Richard onun iyi bir avukat olduğunu da düşünüyordu.

Richard her türlü kayıptan kendisi dışında herkesi sorumlu tutuyordu: jüriyi, yargıcı, davacının acıklı hikayesini, beceriksiz bir müvekkili. Hiçbir zaman kendi eksikliği değildi.

"Gidip bir şeyleri kontrol etmeli misin?" Damien'dan kapıya ve geri bakarak soruyorum. İç geçiriyor ve başını sallıyor.

"Hayır, onlar halledecek ve gerekirse beni çağıracaklar. Yapabiliyorken gecemizin tadını çıkaralım," diyor ve sonra ayağa kalkıp bana elini uzatıyor.

"Dans edelim mi?" diye soruyor.

"Çok isterim," diyorum, elini tutup ayağa kalkarak beni dans pistine götürmesine ve berbat seçimlerimden uzaklaştırmasına izin veriyorum.

En azından şimdilik.

OTUZ

23 Aralık
-Abbie-

Bu huzur ve mutluluk, bir Noel süsü gibi paramparça olmadan önce yaklaşık bir saat sürer; minik, ince, ışıltılı cam parçaları haftalarca üzerine basmanız için halıya gömülür.

Damien ve ben asistanı Tanya ile konuşurken arkamdan "Biliyor musun, eğer benim için böyle görünseydin, birlikte çalışabilirdik," dediğini duyuyorum. Tanya tatlı ve sevimli bir kadın ve Damien'dan hiçbir şey almıyor ve onun Damien'a sataşmasını ve ona haddini bildirmesini izlemek bana kesinlikle sevimli geliyor. Daha da ötesi, bunu yaparken Damien'ın gerçekten *kızarmasını* izlemek.

Çok komik.

Ama o ses beni, kendimi kaptırdığım mutluluk büyüsünden koparıyor.

Çünkü o sesi tanıyorum.

O sesteki hakareti de biliyorum. Bazı insanlar içtiklerinde aptallaşırlar.

Bazı insanlar yorulur.

Richard *kötüleşir*.

Asla şiddet kullanmaz, asla zorlamaz.

Ama o her zaman, içtiğinde kendinize sakladığınız tüm o kötü şeyleri yüksek sesle söyleyen bir tipti.

Onunla ilgili kızlara asla söylemediğim tek şey buydu, içgüdüsel olarak söylersem endişeleneceklerini biliyordum. Bu kısmı bilselerdi, gitmem için uğraşırlardı.

Damien Richard'a döner, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardır.

"Ne?" diye sorar ve Tanrım. *Tanrım*. Bu karmaşadan kurtulabileceğimize, Damien'a anlatanın ben olabileceğime, ona nazikçe kendi tarafımı ve her şeyin nasıl *değiştiğini* anlatabileceğime dair aptalca bir umudum vardı ama hayır.

Her zamanki gibi, Richard dünyadaki iyi olan her şeyi mahvediyor.

Ama bu sefer, bu benim hatam.

"Planın bu muydu? Seni hiç getirmediğim partiye bir fahişe gibi gelmek mi? Sonra ne olacaktı? Yüzüme mi vuracaktın?"

"Hayır, ben-"

"Ne oluyor lan?" Damien soruyor ama eli belimde kalıyor.

En kötü korkularımın hepsi çözülüyor, ona çürümüş niyetlerimi gösteriyorum, ama o hala yakınımda. Bana verdiği bu huzura sahip olmak, bana dokunması ve bu sırada beni tutması, bunun sona ereceğini bilmek acımasız bir ceza.

"Abbie benim eski sevgilim," diyor Richard ama yarı açık gözleri ne bana ne de Damien'a odaklanabiliyor.

Kahretsin, terfi alamadığından beri çekim yapıyor olmalı.

Vücudum Damien'ın dokunuşu altında donup kalıyor ve tabii ki vücudumla, tepkilerimle ve lanet olası duygularımla bu kadar uyumlu olan bir adam olarak bunu fark ediyor. Bana bakıyor.

"Muhtemelen benden öç almak için seni becermeye başlamıştır. Fahişeler böyle yapar." Başım Richard'a döndü. "Yoksa ondan önce de onunla yatıyor muydun? Sana onun ne kadar göt olduğunu söylediğim onca zaman, onu kazanmaya çalışmam gerektiğini söyledin." Durduğu yerde biraz sallanıyor. "Onun yerine, düşmanımı beceren bir fahişeydin."

"Ben fahişe *değilim*. İnanamıyorum bile-"

"Annen bir fahişeydi. Sen bir fahişesin. Eminim kız kardeşin de öyledir. Hutchins'i böyle yakaladı." Kaba, sarhoş bir kahkaha atıyor. "Bahse girerim kız kardeşin yatakta daha iyidir. Bir milyarder böyle yakaladı. Ayrıca bu yüzden beni elinde tutamadın."

Vücudum aşağılanma ve dehşetten buz kesiyor.

"Richard, bu-"

"Burada neler oluyor?" Damien, Richard'dan bana ve tekrar bana bakarak, parçaları yavaşça ve dikkatle bir araya getirerek soruyor.

"Bu doğru mu, Abigail? O senin eski sevgilin mi?" "Hayır, Damien. Hayır, ben-"

"Onu tanıdığını ve konuşmamız gerektiğini söylemiştin." Zihninde çarklar dönüyor. O çok zeki. Gerçeği anlamamasına imkân yok. "Siktir. Eski sevgilin o mu?" diye soruyor ve dudaklarımı ağzımın içine çekip yuvarlayarak gözlerimin sulanmasına karşı koymaya çalışıyorum.

Tanrım. Ben korkunç bir insanım.

Çok fena sıçtım.

Başımı sallıyorum.

Aynı öfke ve kafa karışıklığıyla kaplanmadan önce gözlerine bir anlığına garip, beklenmedik bir yumuşaklık giriyor.

Bana kızgın. Olması gerektiği gibi.

Ve sonraki sözleri artık resmin tamamını anladığını gösteriyor. "Onun patronu olduğumu biliyor muydun?"

Midem bulanıyor.

Kan yüzümü terk ediyor, başım dönüyor. Biliyorum.

Bunun bittiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görüyorum, oradaki acıyı, kafa karışıklığını. Daha sert kavrayan elinde hissedebiliyorum, eli hala belimde, sanki dünya bana hastalıklı bir oyun oynuyor ve yaptığım tüm zararı hissetmemi sağlamak için bu dokunuşu kullanıyor.

"I . . ." Hayır demek istiyorum. İnkâr etmek istiyorum. Ona Richard'ın deli, kaba ve kıskanç olduğunu söylemek istiyorum ve bunu daha sonra, seyirciler olmadan ona tüm hikayeyi anlatabileceğim zaman konuşabiliriz.

Ama daha fazlasını hak ediyor.

O her şeyi hak ediyor. Ve en çok da gerçeği hak ediyor. "Evet," diyorum onunla gözlerimi kilitleyerek.

Ona oradaki her şeyi anlatmaya çalıştım. Bunun bir eğlence olarak başladığını.

Bunun bir intikam olarak başladığını.

Bunun aptalca bir oyun olarak başladığını. Değişti ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Her şeyi gözlerimde görmesi için dua ediyorum. Ona bunu söylemek için ne kadar çok uğraştığımı, dünyanın yoluma çıktığını ve evet, daha çok uğraşmalıydım ama işte buradayız dediğimi hatırlaması için dua ediyorum.

İşte buradayız ve ben bu adama aşık olurken onun güvenini kırıyorum.

Ve benim aptal eski sevgilim o salak çenesini kapatıp beni bu sefalet birikintisinde bırakmıyor.

"Elbette biliyordu. Dört yıl boyunca benimleydi. Hep bu partiye gelmek istemiştin, değil mi Abbie? Sanırım sonunda dileğin gerçekleşti," diyor Richard sanki bu son derece kişisel konuşmanın bir parçasıymış gibi. "Ama lanet olsun, fahişe gibi giyinmeye geri döndün, değil mi? Tanrım, seni bundan daha iyi eğitmedim mi?" diye soruyor. Kusmak istiyorum.

Yıllarca bana söylediği saçmalıklar, özsaygımı nasıl yerle bir ettiğine dair anılar tüm gücüyle geri geliyor.

Neden bu elbiseyi giydin?

"Onu eğitmek mi?" Damien parmaklarını kalçama geçirerek soruyor. Gerçek dünyada acı verici olabilir ama şu anda bir kâbusun içinde yaşıyorum ve beni yere bağlı tutan tek şey bu.

Ve eğer bu Damien'dan aldığım son dokunuşsa, umarım çürükler bırakır.

"Sana söylemedi mi? Onu iyi bir eş yapmak için yıllarca uğraştım. Bu yüzden uygun şekilde giyinmesini, sessiz ve güzel olmasını. Ama hayır. Böyle bir yeteneği hiç olmadı. Ne kadar yazık." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Onu Cadılar Bayramı'nda terk ettim, biliyorsun. Şirket partisine bir sürtük gibi giyinerek gelecekti." Gözleri vücudumda geziniyor, açıkta kalan bacaklarımı ve kıvrımlarımı açgözlülükle yiyor. "Tıpkı şimdi olduğu gibi."

"Cadılar Bayramı," diyor Damien ve zihnindeki çarklar çalışmaya başlıyor. O eşleşmeyi bir araya getiriyor. Cadılar Bayramı'nda yaptığım hesap, onun aynı gece yaptığı kaydırma.

"Damien, lütfen, izin ver-"

"Tanrım, bu çok zengin!" Richard sarhoş bir kahkaha atıyor. "Bilmiyordun. Tanrım, ne *büyük* bir yeteneğiniz var, efendim. Hay sikeyim. Seni etkilemek için giyinmiş bir fahişe olduğunu bile anlayamadın." Bana döndü, gözlerinde zehir vardı.

"Kazanabileceğini mi sandın? *Beni* yenebileceğini mi sandın?" diye soruyor bana, sanki hepimizin kaybettiği bir oyunun şampiyonuymuş gibi. "Sen zavallısın, Abbie. Hep öyleydin. Hiç büyümeyen bir ezik. Senin için harcadığım zamana asla değmezdin."

İçimde bir şeyler kopuyor.

Gerçekliğe, nezakete dair tüm kavrayışımı kaybediyorum. Nerede olduğumuzu unutuyorum, New York'un en güçlü insanlarından bazılarıyla dolu süslü, pahalı bir parti odasında.

Damien'in kolumda olduğunu, Richard'ı unutmam ve kurtarabildiğim kadarını kurtarmaya çalışmam gerektiğini unutuyorum.

Onun yerine, kendimi buldum.

İki aydır bir araya getirmeye çalıştığım yapbozun son parçasını buldum.

Richard'la tanıştığımda bir bütündüm. Hayallerimin, umutlarımın ve o zamana kadar yaşadığım hayatın bir kanıtı olan güzel kusurlu bir portre.

Richard bu güzelliği gördü ve gökyüzünün mavinin doğru tonu olmadığına karar verdi. Benden düzeltmemi istedi.

Ve yaptım.

Sonra ağaçlar yanlıştır, bu yüzden onları örttü ve ne istediğini görmek için dergi kesikleriyle bantladı.

Ben de izin verdim.

Sonra makasla her şeyi kesip şekillendirdi ve beğenmediği kısımları bir kenara attı, ta ki tüm projeyi hurdaya çıkarıp çöpe atana kadar.

Beni bir kenara attı.

Ve iki ayımı o parçaları bulup bantla yapıştırarak, arkadaşlarımla sarhoş geceler geçirerek, saç boyası kullanarak, karda sıcak kakao içerek, kız kardeşimle Rockettes'e bilet alarak ve *beni* geri kazanmak için kaotik bir plan yaparak geçirdim.

Hepsini anladığımı, tüm artıkları bulduğumu ve bir bütün olduğumu, yara izleri, kıvrımlar, yırtıklar ve yapıştırıcılarla neye benzediğimi bulduğumu sanıyordum.

Ama Richard bir parçasını kendine sakladı, bir ödül olarak.

Ve burada, bu odada onunla birlikte olduğumda, bunu geri aldım.

Acaba tüm bu zaman boyunca intikam almaktan çok, benden kalan son parçayı almak için mi çalışıyordum?

Ağzımı açıyorum ve hepsi dökülüyor.

"Ne var biliyor musun? Siktir git, Richard. Haklısın. Bütün bunları seninle uğraşmak için yaptım. Beni mahvettin. Yıllarca kendini adaman için bekledim, hayatımın çoğunu senin için her şeyi yaparak harcadım ve sen hiç umursamadın bile. Sen büyük bir davada çalışmak zorunda kaldığında geç saatlere kadar uyumadım, yemeğin ve kahven olduğundan emin oldum. Sen erkeklerle dışarıdayken, muhtemelen başka bir kadınla sevişirken eve gelmeni beklediğim geceler. Bana verdiğin tüm o ters yorumları *tavsiye* olarak kabul ettim. *Beni sevmem* için yapmam gereken şeyler olduğunu düşündüm. Kilo ver. Farklı giyin. *Botoks* yaptır. Daha sessiz konuş. Saçımı boyatmak. Senin için daha *az* oldum. Çünkü daha az olursam bana daha fazlasını vereceğini düşündüm." Damien'dan uzaklaşıp Richard'a yaklaşıyorum.

Yeni versiyonumu ortaya çıkarırken bir bağ koptu ve artık özgürüm.
Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca Richard'ın beni avucunun içinde tutmak için bağladığı o son bağ da yok oldu.
Ve ben özgürüm. Bir bütünüm.
Belki de tüm bu olanların asıl amacı buydu. Beni özgür bırakmak. "Ama bana hiç daha fazlasını vermedin. Sadece almaya devam ettin ve almaya devam ettin ve

Her şeyi bekleyerek. Beni Cadılar Bayramı kostümüyle yolun kenarında bıraktın, kalbimi kırdığın için ağladın ve park cezası almak istemediğin için arabayı sürüp gittin."

"Bütün mesele bu, değil mi?" Richard bana gözlerini deviriyor, dudaklarından sarhoş bir alay çıkıyor. "Tanrım, Abbie. Büyü artık. Ne istiyordun, evinde kibar bir sohbet mi?"

"Evet, seni ahmak!" Kollarımı sallayarak bağıriyorum. "Evet! Normal insanlar böyle bekler! Normal insanlar *dört yıl* boyunca çıktıklarında ve aniden bitirdiklerinde böyle yaparlar!"

"Tanrım, çok dramatiksin. Hep ilgi çekmek için bir şeyler yapıyordun, seni önemsememi sağlamaya çalışıyordun." Oluşmaya başlayan küçük kalabalıktan duyulabilir bir soluk sesi geldi ve *lanet* olsun, şimdi paramparça olmamı izlemek için bir kalabalık var.

"İşte bu, Richard. Hiç umursamadın. Hiç umursamadın ve beni kullandın çünkü ben uygun biriydim ve seni seviyordum. Bu yüzden evet, senden intikam almak istedim." Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve bu gece olmayı hayal ettiğim femme fatale'in küçük bir parçası olan zehir damarlarıma giriyor. "Yani evet. Patronunla çıkmaya başladım. Aptal saçlarının dökülmesini engellemek için şampuan dağıtımını durdurdum. Kahve dükkânındaki ve öğle yemeği yediğin yerdeki siparişleri değiştirdim çünkü artık bunun benim işim olmadığını anlayamayacak kadar aptaldın. Görünüşe göre tam şekerli, tam yağlı diyet senin için gerçekten iyi gidiyor. Takım elbisen biraz kötü görünüyor, değil mi? Pek yakışmıyor, Richard. Oh, ve şu kayıp anahtar çağrılarını almayı bıraktın mı? Aptal, çirkin anne arabanın halısından simler çıktı mı hiç? Sanırım *alt sınıf mağaza makyaj sanatçısını* hafife almamalıydın, değil mi?"

Son elimi de dağıttıktan sonra Richard'ın ağzı bir balık gibi açık kalmasına izin verdim ve Damien'a döndüm. İki aydır kandırdığım ama bir şekilde sırlıslıkla aşık olduğum adama.

Sikeyim.

Bu en iyi karma değil mi?

"Özür dilerim, Damien. Bunların hiçbirini gerçekten istememiştim. Aramızdaki şeylerin bir yere varacağını düşünmemiştim. Dünyanın kucağıma düşmesinin iyi bir "siktir git" olacağını düşünmüştüm. Arkadaşlarımla sarhoştum ve kalbim kırıldı ve bu iyi bir fikir gibi geldi. Bu partiye gelip Richard'a neler kaçırdığını gösterebilirim... Bilmiyorum. Ödeşmiş olurduk. Kendimi kazanmış gibi hissederdim." Odada bize bakan yüzlere bakıyorum. "Ama işler değişti. Bunu biliyorsun, Damien." Damien da odaya bakıyor ve Tanrım, bu en kötü senaryo.

Ne olacağını sanıyordum ki?

Konuşmak için ağzını açıyor, muhtemelen bana siktirip gitmemi, bir sürtük olduğumu, onu kullandığımı söyleyecek - hak ettiğim her şeyi - ama son sözü söyleyebileceğini düşünse muhtemelen kendi annesini de kesecek olan Richard tarafından sözü kesiliyor.

"Onu alabilirsin, dostum. Sloppy seconds," diyor Richard, ve bir sallanıyor
Bir
az. Onun sözleriyle havada bir şeyler değişir.

Keskin bir soğukluk içeri giriyor, döşeme tahtalarında sadece benim görebildiğim bir sis var.
görünüyor.

"Affedersiniz Ben mi?" Damien sorar, dönüyor doğru
benim Eski, onun Mevcut çalışan. Omuzları sıkı ve sağlam.

Kızgın.

"Sana benim yarım yamalak saniyelerimi alabilirsin dedim patron. Sadece şunu bil, yatakta çok sıkıcıdır. Eğitilebilir, ama sıkıcı." Gözleri yavaşça bana bakıyor ve geri dönüyor. Midemde asit çalkalanıyor ve ayaklarının dibine kusma isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. "Ama eminim bunu zaten biliyorsundur," diyor.

Ve sonra akla hayale gelmeyecek bir şey olur.

Damien kolunu geri çeker ve tamamen ayık haliyle Richard'ın çenesine vurur.

OTUZ BİR

23 Aralık
-Abbie-

Grevden sonra bağışmalar oldu.

Richard'a yardım etmek için harekete geçen insanlar var.

Richard orada bocalıyor, dudağında bir kesik var ve gözleri kocaman.

Bu kargaşada izlenecek çok şey var ve hepsi de otuz saniyelik bir zaman dilimine odaklanıyor.

Ama ben bunların hiçbirini izlemiyorum.

Damien'in yumruğunu hiçbir şey olmamış gibi sallamasını izliyorum ve sonra Damien'in gidişini izliyorum, sırtı bana dönük, o geniş omuzları biraz kambur.

Ortalama bir insanın fark edeceği kadar kambur değıller ama onun vücudunu, duruşunu, sözlerini ve ifadelerini inceleyen birinin fark edeceği kadar kamburlar.

Fark ettim.

Bu yenilgi.

Acaba bir davayı kaybettiğinde, elinden gelenin en iyisini yaptığını ve başarısız olduğunu bilerek mahkeme salonundan ayrılırken böyle mi görünüyor?

Ya da belki de kazandığı zaman böyle bakıyordur ama kimin için dövüştüğünü biliyordur, kazanan o olmamalıydı.

Küçük şeyleri, küçük gerçekleri ve onun kim olduğunun parçalarını asla öğrenemeyeceğim.

Bu adam hakkında bilmek için cinayet işleyeceğim şeyler.

Ve o anda, biliyorum.

Onunla ilgili ufak tefek şeyleri öğrenmek istiyorsam, onu hayatımda tutmak için peşinden gitmeliyim. Açıklamam gerekiyor. Açıklamalıyım ki bu bir çeşit

İntikam almak, ödeşmek ve önemsiz olmak için aptalca bir plan, aramızdaki şey gerçek.

Çok, çok gerçek ve ben tam bir aptalım.

Asansöre doğru ilerliyorum, kapılar kapanmadan önce onu yakalayabilmeyi ve mümkün olan en kısa sürede onunla konuşabilmeyi umuyorum. Damien'a düşüncelerine dalması için ne kadar az zaman veririm o kadar iyi.

Yine de bir adım ileri atıyorum ve parmaklarım bileğimi acıyla sarıyor.

Richard.

Her nasılsa ayakta duruyor, biraz daha ayık görünüyor ve çenesinde giderek büyüyen kırmızı bir leke var.

"Bırak beni Richard," diyorum, boştaki elim parmaklarını kolumdan çekmeye çalışırken ona bakıyorum.

Bir zamanlar kendimi inandırdığım kadar yakışıklı değil.

Özellikle de New York'un tartışmasız en seksi erkeği olan Damien'la çıkmaya başladığımdan beri.

Ve ağzını açtığı anda, iğrenç saçmalıklar kusarak daha da az çekici hale geliyor.

"Bu saçmalığı yaptığına inanamıyorum Abigail. Tam bir çocuksun." Parmakları bileğimde sıkışmaya başlıyor ve panik oluşuyor. Richard nazik olmayabilirdi ve boktan bir erkek arkadaş olabilirdi. Sözlerini bir silah olarak kullanmış ve istediği gibi davranmamı sağlamak için bana en iğrenç şeyleri söylemiş olabilir.

Ama bana hiç elini sürmedi. Asla.

Sanırım benim gibi büyüdükten sonra, bu bir uyandırma çağrısı olurdu, ama hiç o kadar ileri gitmedi.

Görünüşe göre şimdiye

kadar. "Richard, bırak

beni."

"Sen her zaman bir fahişeden başka bir şey değildin."

"Canımı yakıyorsun Richard," diyorum, sesim alçak çıkıyor, dikkat çekmemeye çalışıyorum.

Çünkü şu anda bile onun imajını korumaya çalışıyorum.

Olmamı istediği uysal, uysal kadın tipine uymamı sağlamaya çalışıyordu.

Neden?

Neden kendimi onun için küçültüyorum ki?

"Güzel. Bana karşı kazanabileceğini düşündüğüne inanamıyorum." Zehirli bir kahkaha atar ve odanın içinde eski iyi çocuğu arar.

genellikle onu savunan arkadaşlar. Ama bu bir kardeşlik partisi değil. Bu prestijli bir hukuk firmasında aile dostu bir parti.

Kimse onunla birlikte gülmek istemiyor. Aslında, bize bakan gözler şaşkınlık ve endişe ile bakıyor. "Sen bir pisliksin, Abbie. Hep öyleydin. Sadece uygun olduğunda vurduğum bir parça olman gerekiyordu. Ama sonra işe yaramaya başladın, bir şeylerle ilgilenip hayatımı kolaylaştırdın. Seni yanımda tuttum. Bir kadını becermek ve benim için her şeyi yaparsa onu karım yapacağıma ikna etmek varken neden bir asistan tutayım ki?"

Richard'ın sadece onun için ne kadar çok şey yaptığımı bilmekle kalmayıp aynı zamanda motivasyonumu da *bildiği* gerçeği, içimde küçük bir parçayı öldürüyor. Belki de, sadece belki de, bu kısmı anlayamayacak kadar aptal olduğunu düşünen parçam. Belki de zengin bir beyaz çocuğun tek çocuğu olarak yetiştirildiği WASP eğitiminde o kadar aptal ve kandırılmıştı ki bunun normal bir davranış olduğunu düşünüyordu.

Ama bilmem gerekirdi.

O bir pislik, ama Richard aptal değil.

"Ama sonra işe yararlılığını kaybettin Abbie. Bir şeyler *beklemeye* başladığında kaybettin. Ben de seni kaybettim." Oda biraz dönüyor ve ben onun ayaklarının dibine kusmak için özel bir istek duyuyorum.

"Sen boku yemişsin. Ben bir insanım, Richard. İnsanlara mal gibi davranıyorsun, sanki sana bir şey borçlularmış gibi. Ama kimse sana bir bok borçlu değil." Eli bileğimde sıkılaşıyor ve dudaklarımdan küçük bir ses dökülüyor, panik, acı ve korku bir arada.

"Richard, bırak onu," diyor bir ses.

Simon.

"Büyükbaba-"

"*Bırak onu* dedim."

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-" Simon onun sözünü kesti ve yalan söylemeyeceğim

-Richard'ın bana anlattığı hikayelerden sonra adamın omurgasına şaşırdım.

Görünüşe göre Richard'ın söylediği hiçbir şey doğru değilmiş,

"Her şeyi duydum. Onun sana yaptıklarından daha kötüsünü hak ediyorsun."

Richard çocukça bir sızlanmayla "Ortak olma şansımı mahvetti," diyor.

"Hiçbir zaman ortak olamayacaktın Richard," der Simon ve tüm oda sessizliğe gömülür. DJ hâlâ Noel müziği çalıyor ama Simon'ın sözleriyle daha da alçalmış görünüyor.

"Lanet olsun, değildim!" Richard diyor ama bileğimi bırakıp büyükbabasına dönüyor. Bir an için ona doğru hareket edeceğinden, ona vuracağından ve yaşlı adamı yakalayacağından endişeleniyorum ama o sadece orada duruyor.

"Richard. Sen değildin."

"Ortağı hak ediyorum büyükbaba. Altı yıl bekledim, daha önce yapmadığın için sana hiç bok vermedim." Onun bu sözleriyle alay etmekten kendimi alamıyorum çünkü öyle bir şey yapmadı. Simon'la yaptığı telefon görüşmelerini duydum, ortak olmak istediğinden yakınıyordu. Başını bana çeviriyor ve dudağımı ısırıyorum, *buradan çıkıp Damien'ı bulmam gerektiğini* hatırlıyorum.

"Sırf kanın yüzünden hiçbir şeyi hak etmiyorsun Richard. Davaları tek başına kazanamazsın. Sen bir takım oyuncusu değilsin. Ofisteki herkesin seninle sorunları var."

"Bu saçmalık." Ve sonra, tüm sevincime rağmen, ofistekilerin Richard'ı gerçekten sevmediğini gösteren bazı onaylar ve kıs kıs gülüşler duyuyorum.

Belki de bu intikam planı buna değerdi, sadece bunun dağıldığını görmek için bile olsa. "Değmez. Sen sadece kötü niyetli davaları alıyorsun."

"*Para kazandıracak* davaları alıyorum."

"Davaları açgözlü bir kalple alıyorsun, Richard. Bu firma bunun için değil."

"Bu şirket para kazanmak için var."

"Ve bunu istismarcılara yardım etmeden yapmanın bir yolu var. Sadece yüksek profilli müvekkillerin davalarını almadan."

"Ben-"

"Damien ve ben seninle gelecek yıl konuşacak ve bir tartışma yapacaktık. Ama sen bunu şimdi yapmaya çok niyetli görünüyorsun, işte burada: Firma vites değiştiriyor. Daha fazla insana yardım etmek, müşterilerimizi daha akıllıca seçmek istiyoruz, bu nedenle fiziksel, duygusal veya finansal istismar suçlamalarının olduğu davaları kabul etmeyeceğiz. Tüm müvekkiller bir ahlak maddesi imzalamak zorunda kalacak."

Müzik bir dakika önce kesildiği için oda sessizliğe bürünüyor ve odadaki herkes izliyor, dikkatle dinliyor.

"Tanrı aşkına, büyükbaba. Seni ele geçirmiş. Burada harika bir şey yapıyordun ve bunu mahvedecek misin?"

"Şu anda her şeyi berbat eden tek kişi sensin. Damien'ın bütün gece Abbie'ye bakışına bakılırsa, ona elini sürdüğünü bilmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

"Onun ne düşündüğünden bana ne?" Richard tükürükler saçarak konuşuyor. "O lanet olası bir ezik. Bronx'tan gelen ve şansı yaver giden bir pislik. *Hiçbir şey* değil ve sadece eziklere yardım etmek istiyor-"

Ve ağzından dökülen çirkin sözlerle kendimi kaybediyorum. Bana yumruk atmayı öğretecek bir ağabeyim olmasını dileyerek kolumu geri çekiyorum ve Richard'ı Damien'in bıraktığı kırmızı noktaya vuruyorum.

"Siktir!"

Bu benim.

Bu benim bağırışım çünkü bence insanlar, birine zarar vermek amacıyla yumruk attığınızda bunun size de zarar vereceğini söylemeyi unutuyor.

Elimi sıkıyorum, sanki işe yarayacakmış gibi zıplıyorum, topuklarım pahalı mermer zeminlerde tıkırdıyor.

Ama bu olurken, Richard'a tutunan üç kişiyi kaçırmıyorum.

Çünkü ben ona vurmak için hamle yaptığımda, Damien hakkında o şekilde konuştuğu için ödeme yaptığımda, Richard bana saldırdı, ... Emin değilim.

Gerçekten bilmek istemiyorum.

Ve şimdi Richard sarhoş bir şekilde bağırıyor, onu tutan daha iri ve ayık adamların ellerine karşı koyuyor.

"Seni orospu!" diye bağırıyor ama onu dinleyemiyorum bile. Simon'ın sıcak, yumuşak, nazik ve torunununkine hiç benzemeyen eli dirseğine dokunuyor.

"Git, sevgilim. Gidip şu ortağımı yakalasan iyi olur. Öfkeli biri ama bu gece sana bakışı. Sakinleşmeye ihtiyacı var. Git bul onu."

Kalmalıyım.

Yaptığım pisliği temizlemeye yardım etmeliyim.

Ama onun yerine başımı sallayıp asansöre doğru koşuyorum.

Ne yazık ki -ya da belki de neyse ki, nasıl baktığınıza bağlı olarak -Hâlâ alçalıyor, şu anda 60. katın 20. katında.

Tekrar yukarı çıkmasını bekleyecek vaktim yok. Bunun yerine, gözlerim beni çağıran merdivenlere kayıyor ve inmeye başlamadan önce lanet okuyorum, bir bacağımı kırmamak, bir ciğerimi söndürmemek ya da on kat içinde iğrenç bir su birikintisi içinde erimemek için dua ediyorum.

45'inci kata ulaştığımda, ayakkabılarıma küfrediyordum.

30'uncu kata ulaştığımda, elbiseme küfrediyordum.

Ayın 15'ine geldiğimde kendime lanet ediyor, bu merdiven boşluğunda yığılıp ölsem birinin beni bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Ayın 1'inde lobiye vardığımda, yeniden bir aciliyet hissine kapılıyorum ve koşarak binadan çıkıp Rockefeller Plaza'ya giriyorum. Soğuk hava ciğerlerimi sarsıyor ve cildimi yakıyor ama umurumda değil.

Bulmam gereken bir adam var.

Sonra onu 49. Caddeyi geçerken gördüm. Işığa doğru ilerledim, "yürü" ışığının turuncu bir ele dönüşmesini izledim.

"Damien. Damien!" Yaklaştıkça sokağın karşısından bağıriyorum, gri çizgileri olan koyu renk saçları netleşiyor. Sokağın karşısından çenesinin sert ve öfkeden gergin olduğunu görebiliyorum ve neden valeye doğru değil de orada olduğunu merak ediyorum. Başını bana çeviriyor, bir şekilde New York'un kaos sesinden beni duyuyor ve orada öylece duruyor.

"Bir dakika! Lütfen!" Gürültü üzerine bağıriyorum, kaldırıma doğru koşuyorum ve sokağa adım atmaya başlıyorum. Bir korna çalıyor ama ben sadece Damien'a bakıyorum. Yüzü panikten donuklaşmıştı ama biri elbisemin arkasından tutarak arabaya doğru koşmamı engelledi.

"Tanrım, hanımefendi, bu da ne böyle!" diye soruyor yirmili yaşlarının başındaki adam, yüzünde bir şok ifadesi, polisi arayıp beni akıl hastanesine mi yatırması gerektiğine yoksa bunun New York'un New York olmasına mı bağlı olduğuna karar veremiyormuş gibi. Ona yatıştırıcı bir gülümseme verip özür diliyorum ve hayatımı kurtardığı için teşekkür ediyorum.

Utanmalıyım.

Benden kesinlikle nefret eden bir adama ulaşmaya çalışırken neredeyse ölüyordum. Kesinlikle benim açıklamalarımı duymak istemeyen bir adam.

Ama utanmıyorum. Aksine kararlıyım. Oraya gitmeye, açıklamaya, *gerçekten çok ama çok iyi* olan bu şeyi kurtarmak için cehennem gibi denemeye daha kararlıyım.

"*Işığı bekle, seni çılgın kadın!*" diye bağıriyor akan trafikte ve ben bunun iyiye işaret olduğunu varsayıyorum. Bana beklememi söylüyorsa, o zaman beklemeye istekli olduğunu varsayıyorum.

Orada öylece duruyorum, New York'un kış gecesinin soğukunda donuyorum, ama içimdeki adrenalin bunu hissetmeme izin vermiyor, bekliyorum. Hareket ediyorum, sanki yardımcı olacakmış gibi "yürü" düğmesine tekrar tekrar basıyorum.

Asla olmaz.

Dürüst olmak gerekirse, bu düşmanın bir aldatmaca olduğuna, sizi yeterince bekletmek için bir plasebo olduğuna ikna oldum, böylece riske girmez ve yaklaşan trafiğe girmezsiniz.

Sonunda ışık yeşile döndü, küçük yürüyen adam ortaya çıktı ve ben o aptal ayakkabılarla koşarak ve açık burunlu olduğum için pişmanlık duyarak ve dürüst olmak gerekirse, koşması daha kolay olabilecek cenaze elbisesini giymeyerek kaçtım.

Ama sonra oradayım, önünde durmadan önce kaldırımdan atlamak için hafifçe zıplıyorum.

Ve lanet olsun, hiç mutlu görünmüyor. Misafirperver, esprili, sıcak ya da normalde karşısında durup ona baktığımda hissettiğim diğer şeylerin hiçbirine benzemiyor.

"Lütfen, Damien. Açıklamama izin ver."

Tek kelime etmiyor ve midem bulanıyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor. Yolun aşağısında bir yerde, Kurtuluş Ordusu'na ait bir Noel Baba'nın çanı çalıyor ve bağış istiyor.

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum, *kalmasını* sağlamak için yapabileceğim ilk şeyi.

"Senden hoşlanacağımı düşünmemiştim," diyorum. Kaşları kalkıyor. "Kahretsin. Siktir. Ben Öyle demek istemedim. Seni *umursayacağımı* düşünmemiştim." Derin nefes alıyorum, kalbim panik içinde çarpmaya devam ederken ciğerlerim 60 kat merdiven inip Rockefeller Plaza'da topuklu ayakkabılarla koşmak bir yana, herhangi bir aşırı kardiyo egzersizine bile alışık değil.

Hareket neredeyse fark edilmiyor, kaşlarının arasındaki çatıkta hafif bir yumuşama var ama ben görüyorum. Perakende sektöründe çalışmanın en güzel yanı, insanların yüzlerindeki ifadeleri okumayı öğrenmektir. Daha da ötesi, makyaj işinde çalıştığınızda, onlara sunduğunuz şey hakkında gerçekten ne hissettiklerini görmek için insanların yüzlerini okumak *zorundasınız*.

"Richard'la dört yıldır çıkıyordum. Onun benim için doğru kişi olduğuna kendimi inandırarak geçirdiğim dört yıl. Birlikte olmamız gerektiğine. Onun için doğru kişi olduğumu, bu ilişkiye uygun olduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım." Az önce kaçtığım binaya doğru bir el sallıyorum. "Beni kabul etmesi için can attığım o aptal dünyaya. Zihnimde sadece ... uyduğumuz bir fantezi yarattım." Arkasındaki kapı aralığında duran ökse otuna bakıyorum ve aramızda hiçbir şey yokken bir kapı aralığına dalıp onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Yalan yok.

Yanlış yönlendirme yok.

Sadece biz, yeni bir başlangıç. New York'ta birbirine uyan iki yabancı.

"Kendime bu aptal partinin anahtar olduğunu söyledim. Yıllardır gittiği ve *beni hiç götürmediği* bu partiye *beni de götürürse*, her şey bitecekti.

Bana dört ay önce sorsaydın, bu gece Richard'ın ortağım olacağını ve yüzüğünü parmağıma takacağımı söylerdim." Elimi gözlerime sürüyorum, muhtemelen göz makyajımı bozuyorum ama artık ne önemi var ki? İşler kötü giderse zaten yüzümden aşağı bir nehir akacak. "Tanrım, ne kadar aptalmışım. *Çok aptalmışım.*" Başımı gökyüzüne, şu anda nasıl hissettiğimi yansıtan karanlık, uğursuz bulutlara çeviriyorum.

"Onun için değiştim. Cami bunu gördü ve ondan nefret etti. Kat gördü ve beni vazgeçirmeye çalıştı. Hannah bile biliyordu. Benim için endişeleniyordu. Ama ben . . . Onu sevdiğimi sanıyordum. Onun benim her şeyim olduğunu sanıyordum ve eğer ruh eşim varsa biraz fedakârlığın ne anlamı olabilirdi ki? Şehir kulübündeki kadınlara benzemek için saçımı boyadım. Daha muhafazakâr giyinmeye başladım. Daha az eğlenceli, daha az ışıltılıydım. O etraftayken daha az konuştum. I . . . Ben, ben değildim."

Tüm bu küçük değişiklikleri o gidene kadar yaptığının farkında bile değildim.

Onun istediklerine uymak için kendimi küçük yollarla şekillendirdim ve ne için? Değerli bir hayatın dört yılı boşa gitti.

"Bunun bizimle ne alakası var? Bizimle?" Damien, karşıdan gelen trafiğe girmemem için beni yönlendirmek dışında bana söylediği ilk sözleri soruyor.

İlerleme var.

Ben buna ilerleme diyorum.

"Söz veriyorum, oraya geliyorum," diyorum ve yine dudağının köşesi yukarı kalktığında küçük bir ipucu, küçük bir umut. "Cadılar Bayramı, şirket partisine gelmem gerekiyordu. Beni almaya geldi. Tavşan kostümü giymiştim.

."

"Tavşan kostümü mü?" diye soruyor, karşı koyamadığı küçük gülümsemesi büyüyor. Ben de ona karşılık veriyorum, ruhum yükseliyor.

"Bir tavşan kostümü," diye tekrarlıyorum küçük bir gülümsemeyle. "Mütevazıydı. *Playboy* tavşanı gibi bir şey değildi." Kaşını kaldırıyor ve ben de bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Entrikası kostümle, değil mi? "Her neyse, Richard kendini kaybetti. Bilmiyorum. O sadece ... Bitti. Bana yeterince ciddi olmadığını, ihtiyacı olanın ben olmadığını söyledi. Eğlenceli olduğumu ama asla onun karısı olamayacağımı söyledi. Eş olmak için ihtiyaç duyduğu imaja uymuyormuşum." Alay ediyorum, "Sanırım avukat yardımcısı Misty öyleydi, ha?" Başımı bir kez daha salladım. "Bunun bir önemi yok. Beni Cadılar Bayramı kostümüyle soğukta evimin önünde ağlarken bıraktı ve sanırım bu büyüyü bozdu. Ben aradım

Kızları toplayıp kafayı bulduk ve hayatımla ilgili daha iyi hissetmem için yapmam gereken aptalca şeylerin listesini yaptık ve Kat bana bir flört uygulaması indirtti." Bir sonraki konuşmasında gözlerimi pembe papyona odaklandıkları yerden kaldırıp onun gözlerine dikiyorum.

"Ve sen de benimle eşleştin."

"Ve seninle eşleştim. Ve . . . Kahretsin. Tanrım. İşler burada kötüye gidiyor." Kazandığım o bir parça yumuşaklık sertleşti. "O gece hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Ben . . . Berbat haldeydim. Ama seni gördüğümü hatırlıyorum, Richard'ın sürekli senden yakındığını ve 'Onun patronunu sikeceğim' dediğini hatırlıyorum." Bununla birlikte, Damien yüksek sesle gülüyor.

Bu iyiye işaret, değil mi? Değil mi?

"Cam ve ben bir plan yaptık. Kat isteksiz bir seyirciydi," diyorum ve Damien tekrar gülümsüyor.

"Bu onun için bir marka gibi görünüyor."

"Çok öyle," diyorum ve ne söylemem gerektiğini unutuyorum.

"Peki neydi-" Eli Gökkuşağı Odası'na doğru hareket ediyor. "-tüm bunlar? Neden hiçbir şey söylemedin?"

Ah, işte oradaydım, yalvarıyor ve yakarıyordum. Evet.

"Bir şey söylemek mi? Ne gibi? Oh, öz değerimi ve kimliğimi paramparça eden dört yıllık eski sevgilim senin için çalışıyor ve beni tatil partisine götürüp ona avukat karısı malzemesi *olduğumu* kanıtlarsan çok sevinirim?" Bir an duraksıyorum. "Oh, ve bunu yaparken, bir sürü sevişebiliriz, ve bu harika olacak, ve kesinlikle sana karşı hisler geliştireceğim çünkü sen harika, nazık, destekleyici ve onun olacağını düşündüğüm ama asla olamadığım her şeydin?"

"Tamam, bunun nasıl kötü gideceğini anlıyorum." Gülümsüyorum ama bunun hüznü bir gülümseme olduğunu biliyorum. Sıkı bir gülümseme.

"Sana üç kez yalan söyledim, Damien." Ona yaklaşmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "İlki sana kim olduğumu söylememekti. Bu yanlış. Seninle geçirdiğim her günün her anında pişmanlık duydum. Tanrım, sana söylemeye çalıştığım birkaç kez oldu, yemin ederim. Bugün onlardan biriydi. İptal etmeye çalıştım ama hep bir şey engel oldu. Ya da Richard'ın nasıl bir *pislik* olduğunu hatırladım ve bu beni kör etti."

"Sana nasıl hatırlattı? Onunla hâlâ görüşüyor muydun?" Damien'in gözlerinin üzerinde, tıpkı bizim başımızın üzerinde olduğu gibi, kara bulutlar dolaşıyor.

"Hayır. Sadece küçük şeyler. Geçen gün bana mesaj attı ve sosyal medyamdan onun varlığını silmemi söyledi. Bir kavanozumuz vardı-"

"Ne?"

"Bir kavanoz. Bir turşu kavanozu. İçinde hatırlatıcı küçük kağıtlar vardı-"

"Hayır, diğer kısmı."

"Oh. O, uh . . . Rockettes'e gittiğimiz gün Cam ile telefonda konuşuyordum ve ona sana her şeyi anlatacağımı söyledim. Bu ... Biz çok gerçektik. Çok çiğ. Anlatacaktım ama sonra bana mesaj attı. Bilirsiniz, imajını lekelememi istemiyordu, bu yüzden tüm fotoğraflarını silmemi, tüm etiketleri geri almamı ve bunlar bittiğinde *rapor vermemi* istedi."

"Aman Tanrım." Bir şey söylemedim. "Diğer ikisi ne?" "Ne?"

"Yalan söylediğin diğer iki şey."

"Oh. Uh. Ben viski sevmem." Gülümsüyor, bu sefer büyük bir gülümseme ve kahretsin, o umut yeniden kıvılcımlanıyor.

"Yok artık."

"Tadı berbat."

"Tatlı şeyleri seviyorsun. İçerken tadına bakmak istemiyorsun." Gülümsedim ve başımı salladım.

"Evet. Ama bir keresinde Richard'ın bir etkinlik için sana bir şişe aldırıldığını hatırladım-

"Bir Glenlivet . . . Bunu hatırlıyorum. Sen mi aldın?"

"Google'da kapsamlı bir araştırma yaptım. Onun kötü görünmesini istemedim." Gözleri seğiriyor.

"Peki ya sonuncusu?"

"Country müzikten nefret ediyorum."

"Erkek gruplarını tercih ediyorsun," diyor gülümseyerek ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Evet, *pop müziği* tercih ederim. Ama artık seviyorum. Gerçek bu. Gittikçe hoşuma gidiyor." Ona gülümsüyorum ve kahretsin, orada. Nefret değil ama gözlerinde bir parıltı var, eğlendirici olduğumu düşündüğünde ortaya çıkan o parıltı. "Ama hepsi bu kadar. Geri kalan her şey benim. Sana söylediğim her şey, senin hakkında hissettiklerim." Şansımı denemek için hareket ediyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. Göğsünün sıcaklığı koluma yayılıyor.

"Yemin ederim-"

"Parmak eklemin neden kanıyor?" Damien sözümü keserek soruyor.

"Ne?"

"Parmak eklemin. Kanıyor. Neden?" Yere bakıyorum ve yüzük parmağımın ilk boğumunun kanadığından emin oluyorum. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse şiirsel.

"Richard'a yumruk attım." Bana baktı, kafası karışmıştı.

"Hayır, Richard'a yumruk attım."

"Şey, evet. Sen gittin, sonra ben de gitmeye çalıştım ama Richard kolumu tuttu-"

"O ne?"

"Kolumu tuttu. Simon onu durdurdu. Sonra bana kötü şeyler söyledi, sonra da *senin* hakkında kötü şeyler söyledi, ben de yüzüne yumruk attım. Sonra da kaçtım. Asansöre binecektim ama zaten aşağı iniyordu ve o kadar uzağa gitmeni istemedim. Asansör çok yavaştı. Ben de merdivenlerden aşağı koştum ve-"

"Merdivenlerden koşarak mı indin?" diye soruyor, şimdi dudaklarında hafif bir gülümseme var. "Buraya gelmek için kardiyo mu yaptın?" Sesi *Clueless*'taki Christian'inkine benzer bir şekilde "Ah, tatlım, pişmişsin" gibi.

"Evet, çok terliyim ve bu beni kaşındırıyor ama sanırım sorun değil çünkü burası çok soğuk."

"Ceketin nerede?" diye soruyor, neredeyse bana ters ters bakarak.

"Vestiyerde durup onu bulmalarını sağlayacak vaktim yoktu. Peşinden koşmam gereken bir adam vardı." Bakışları yumuşuyor ve içimde başka bir şey kıvılcımlanıyor: umut.

Yolda dondurucu bir rüzgâr esiyor ve ben titriyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor nefesinin altından, beni kendine çekmeden önce, smokin ceketini açıyor, böylece kollarımı altına sokup sırtına dolayabiliyorum.

Görünüşe göre ceketini almaya da vakti olmamış.

Kokusunu içime çekiyorum, ilk gün tespit ettiğim o Armani kokusu ciğerlerime doluyor. Sıcaklığının iliklerime kadar işlemesine izin veriyorum ve kolları sırtımı sardığında bu hissin de içime işlemesine izin veriyorum.

Eğer bu adam bana son kez böyle sarılacaksa, hayatımın geri kalanında bana yetecek kadarını içime çekmeliyim.

Bir zamanlar Richard'ın ruh eşim olduğunu düşünmüştüm çünkü bana sunabilecekleri fikri hoşuma gitmişti.

Önemli bir adama adanmış basit bir hayat.

Annemin yapamadığı gibi her anımı hayallerimin erkeği için yaşayarak geçirebileceğim bir hayat.

Sanırım bir şekilde onun başarısız olduğu yerde başarılı olursam, dünyada her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Denge geri gelecekti. Hayat kolaylaşacaktı.

Ama bir ruh eşi böyle çalışmaz. Bir ruh eşinin kolay ya da tek taraflı olması gerekmez. Bu bir dengedir, al ve ver.

Bence Damien'in benim alacağıma karşılık verme ihtimali var ve ben bunu mahvetmiş olabilirim.

Bana bakmak için bir saç telini geri çekiyor ve ben de başımı arkaya eğerek onu yansıtıyorum. Gökyüzü karanlık, yaklaşan bir fırtına ve erken kış gecesinin karışımı, ama bir sokak lambasının altındayız ve Damien'in yüzünde yarattığı vurgular ve gölgeler dayanılmaz derecede yakışıklı.

"Bunu onu geri almak için mi yaptın?" Damien soruyor, sesi alçak ve sorgulayıcı.

"Ne?" diye sordum. Soruyu anlamıyorum, zihnim onun şu anki bakışından başka bir şeye odaklanamıyor, bana nazik gözlerle bakıyor.

Kızgın gözler değil.

Belki endişeli gözler.

Rahatlamalı mıyım? Yoksa gergin mi?

"Dedim ki, bunu onu geri almak için mi yaptın? Bütün bu planın amacı Richard'ı geri almak mıydı?" Ah, işte orada.

"Ne? Hayır. Asla," diyorum çabucak, açıklamaya çalışarak. "Bilmelisin ki, hiçbir zaman bir parçam bunu istemedi. Asla. Benden ayrıldığında, sanki bir büyü bozulmuş gibiydi. Artık onda ne gördüğümü anlamıyordum. Sanki sonunda gerçeği görebildim. Ben sadece . . . Gitmeme izin verdiği için ondan nefret etmesini istedim." Omzunun üzerinden Rockefeller Center'a ve tepesindeki Rainbow Room'a bakıyorum. Ona bakmadan konuşmaya devam ediyorum ama gözlerinin üzerimde yandığını hissediyorum. "En güzel yıllarımı onun hayatını kolaylaştırmaya çalışarak geçirdim. Bunun benim görevim olduğunu düşündüm, güzel bir hayatın karşılığı olduğunu. Sanırım o da bunu biliyordu. Sanırım onun için doğru kişi olmadığımı her zaman biliyordu ama ona verebileceklerimi seviyordu." Nefes alıyorum ve sonunda göreceklerimden korkarak Damien'a bakıyorum.

Karışık duygular. Orada olan bu.

Bu güzel ilişkinin mezarını kazmayı bitirelim bari.

"O uygulamada ilk ortaya çıktığında kim olduğunu biliyordum. Richard senden nefret ediyor bu arada. Sürekli senin hakkında mızızlanıyor." Damien'in dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Sen o lanet uygulamaya girdin ve ben de siktir et dedim. Kat ve Cam'le sarhoştuk ama 'Patronunu sikeceğim' dediğimi çok net hatırlıyorum." Bu sözleri tekrarlamak Damien'ı güldürüyor, kafası bir gümbürtüyle geriye düşüyor. Dudaklarımda bir gülümsemeyle konuşmaya devam ediyorum. "Böylece bir plan yaptık. Meğer ben zaten senin tipine uyuyormuşum," diyorum ve gözlerimi büyütüyorum. "Kısa boylu, sarışın ve kıvrımlı mı?" O da gülümsüyor. "Ben sadece . . . Ben sadece ona

daha iyisini yapabileceğini söyledi. Şirketin imajına uymadığım için benimle kalamayacağını söyledi. Yeterince ciddi değilmişim. Ona bunu kanıtlamak istedim.

. Yapabilirim."

Damien'in yüzü tekrar kararıyor, yüzündeki gülümseme siliniyor.

"Yemin ederim, ilk gece bana ciddi bir şey aradığını söyleseydin, o anda bırakırdım. Söz veriyorum, Damien. Seni asla kandırmazdım. Ama sonra aramızdaki şeyler değişti. Benim için daha fazlası oldu. Sen daha fazlası oldun. Ve ben denedim. Yemin ederim, tatlım. Sana birkaç kez söylemeye çalıştım. Hep yarıda kesildi."

"Yani hiç onunla ilgili değil miydi?" diye soruyor.

"Düşündüğün şekilde değil. Onu kazanmak için biletim asla sen olmadın. Sen benim onu en az benim kadar boktan hissettirmek için biletimdin." Derin bir nefes alıyorum, dökülmeye hazırım. "Ve bir şekilde, yol boyunca, onun verdiği tüm zararı geri aldın ve bana kendimi güzel, sevilen ve değer verilen biri gibi hissettirdin. Ve ben onu, intikamı ya da ödeşmeyi umursamayı bıraktım. Sadece eğlenceli olacağımızı düşünmüştüm. Ama daha fazlasıydı. Her gün bana neye değer olduğumu ve varlığıma tahammül eden birinden daha fazlasını hak ettiğimi gösterdin. Bir erkeğin asistanı olmak yerine bir ilişkide eşit olmayı hak ediyordum. Bana söylendiği gibi biri olmadığını anlamam için seninle bir kez buluşmam yetti. İyi bir adam olduğunu anlamam için Rollard'a bir kez gitmem gerekti. Seninle daha fazlası olduğumuzu anlamam için eve bir kez gitmem gerekti."

Ve işte gidiyorum.

Çünkü eğer bu iş yüzüme patlayacaksa, en azından bunu vicdanım rahat bir şekilde yapacağım, söylenmemiş hiçbir söz kalmayacak.

"Sana aşık olmam için eve geldiğin ve beni orada gördüğün bir gece yetti." Gözlerimi onunkilere kilitlemek için mücadele ederken dudaklarımı kendi içlerinde döndürüp ovuşturuyorum. "Bu asla savurganlıkla ilgili değildi. Eşit hissetmekle ilgiliydi. Değer verildiğini hissetmek. Takdir edilmek. Sen bunu yapıyorsun. Başından beri bana bunu gösterdin. Bu işe boktan başladığımı biliyorum ve muhtemelen deli, kaltak ve daha milyonlarca şey olduğumu düşündüğünü de biliyorum. Ama sana yalvarıyorum, Damien. Bana bir şans ver. Tüm bunların gerçek olduğunu kanıtlamam için bana bir şans verin. Bu-"

"Bir şansa ihtiyacın yok, Abigail." Sözleri sertti ve ben de sertleştim, ellerim onun sıcak belinde sıkılaştı çünkü bunu son kez yapacağım.

Ve bu iyi.

Bu adil.

"Bunun başından beri gerçek olduğunu zaten biliyorum. Sana daha önce söylemeliydim, artık sadece eğlenceli olmadığımızı söylemeliydim. Bunun etrafında dans ettik ve haklısın, bana söylemeye çalıştın ve ben de sana daha sonra söylemeni söyledim." Eli çenemi yukarı kaldırıp boğazıma doğru kayıyor ve oradaki hızlı nabzımı hissediyor.

"Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Nabzının panikleme şekli. Şu anda gözlerindeki bakış. Bana sarılma şeklin, koşma şeklin. Yine de *naranja*, bir daha böyle trafiğe girmeye kalkarsan eve gittiğimizde seni tokatlarım." Gözlerim açılıyor ama aklım o kadar karışık ki her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Bu hep daha fazlasıydı, Abigail. İntikam almak istediğin için seni suçlamıyorum. Baştan söyleseydin kabul ederdim. Richard pislüğün teki. Tatilden sonra işi olmayacak bir pislik."

"Damien, sen-"

"Yaparım. Yapacağım. Ne olursa olsun bunun olacağı belliydi ama bu başka bir günün hikâyesi. Bilmen gereken tek şey bunun gerçek olduğu. Sana sırlıslıkla aşığım ve yanımda olmasaydın bile seni de peşimden sürüklerdim." Kalbim hızlanıyor ve Damien'in dudakları yukarı kalkıyor. "Evet, bebeğim. Bunu hissediyorum."

"Oh."

"Evet, oh. Şimdi seni öpebilir miyim ve sonra ceketlerimizi alıp seni düzgünce becerebilmem için evime dönebilir miyiz?" Kalbim bir kez daha çarptı, dudaklarının bir başka ucu.

"Neden ceketin yok?" Soruyorum, beynim sonunda soracak kadar çalışıyor.

"Bebeğim, bu gece bensiz asla gidemezsin. Hava almaya ihtiyacım vardı. Yürüyüşe çıktım. Beni bulduğunda geri dönüyordum." Ağzım bir karışık açık kalıyor ve eli bu bakış karşısında biraz daha sıkılıyor. "Anlıyorsun. Sana söyledim, düşünüyorum ve seni de yanımda götürüyorum."

Onun bu sözleri karşısında tek yapabildiğim ona bakmak ve dudaklarımda küçük bir gülümsemenin belirmesine izin vermek.

"Beni bir yere sürüklemene gerek yok, Damien. Ben zaten oradayım." Sonra beni öpüyor, dolu dolu ve derin, tam da kar yağmaya başlarken.

Hayallerimin büyüğü Noel anı, smokinli bu adamı öpüyorum, Rockefeller ağacı bizi çerçeveliyor, hava temiz.

İntikam hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

OTUZ İKİ

25 Aralık
-Abbie-

Küçük dairemde bağdaş kurmuş oturuyorum, etrafım yırtık kâğıtlarla dolu, Çin yemeği kutuları etrafa saçılmış.

Damien Martinez, olağanüstü aile hukuku avukatı, karşımda oturuyor.

Yaklaşık üç gündür tuvaleti kullanmak ve annesini arayıp Mutlu Noeller dedikten sonra uçuş bilgilerini doğru aldığından emin olmak dışında yanımdan ayrılmadı.

Büyüleyiciydi.

"Bu bizim geleneğimiz olmalı," diyorum sözlerimi fazla düşünmeden. "Tatil partisi, Noel arifesi ve Noel sabahı kız kardeşimde, sonra Çin yemeği, hediyeler ve yalnız zaman geçirmek için şehre dönüyoruz." Damien'dan gelen birkaç hediye çoktan açmıştım, bu beni şaşırtmamalıydı ama şaşırttı. Bu adamdan kendi seçtiğini bildiğim hediyeler almak -bir tür kişisel alışverişçi ya da asistan değil- beni kendimden geçiriyor.

Şimdiye kadar iki tane açık pembe eşofman altı ve sweatshirt ("Onları bende bırak, olur mu? Böylece giyecek bir şeyin olur") ve makyaj malzemelerim için bir seyahat çantası ("Çünkü gidip geleceksin") açtım, hepsi de tam benim bedenim ve rengimdeydi.

Damien bir dizi kesme kristal viski kadehi, yeni bir şişe kolonya ve sevdiği viskiden bir şişe açtı. Hepsi partiden önce alınmıştı, vicdanım beni bir daha görmeyi reddederse bunları onun evinde bırakabileceğimi söylüyordu.

Ama bana kırmızı kâğıda dağınık bir şekilde sarılmış üçüncü hediyeği atarken (evet, adam hediyelerini paketlemiş, ister inanın ister inanmayın), yüzündeki şapşal gülümseme, iki aydan daha kısa bir süredir çıktığımız halde yıllık planlar yaparak yaptığım hatanın ipuçlarını veriyor.

Tanrım, Abbie, sakın ol!

"Çok erken demek istemedim, sadece-

"Bu harika bir gelenek, *naranja*," diyor gülümseyerek. "Bunu sevdim."

Ve sonra, kelimelerimi asla tutamadığım için, tekrar konuşuyorum. "Biliyor musun, Kat bana bunun ne anlama geldiğini söyledi," diyorum gülümseyerek. "Sen

Haftalardır bana böyle diyorsun."

"Portakal mı?" diyor gülümseyerek ama gözleri ne demek istediğini anladığını söylüyor. Yırtık bir kâğıt parçasını toparlayıp kafasına fırlatıyorum. "*Naranja* portakal demektir. *Media naranja* yarım portakal demek."

"Bana öyle söyledi," diyorum, kucağımdaki hediyeğin bandının altından parmağımı yavaşça geçirerek.

"Babam anneme öyle der. Ne kadar farklı olsalar da onun diğer yarısı olduğunu söyler." Parmağım hareket etmeyi bırakıyor, duraklıyor, onun dürüstlüğü karşısında donup kalıyor. "Şimdi bu, ne kadar kavga ederlerse etsinler, ne kadar hata yaparlarsa yapsınlar, her zaman uyuştukları anlamına geliyor. Kız her zaman onun diğer yarısı olacak." Dudaklarımı yalıyorum ve o konuşmaya devam etmeden önce gözleri beni izliyor. "Sanırım o zaman anlamıştım. Seninle geçirdiğimiz o ilk sabahtan sonra."

Söyleyecek sözüm yok.

Onu tamamen korkutup kaçırma korkusu olmadan ona cevap vermenin ya da bunun benim için ne anlama geldiğini söylemenin bir yolunu bulamıyorum.

"Aç bebeğim," diyor çenesini kucağımdaki hediyeğe doğru eğerek. "Bundan sonra bir tane daha var."

Bir hediye açmak aşırı yüklü duygularım için daha kolay bir seçenek, bu yüzden dediğini yapıyorum, ambalaj kağıdını yırtıyorum ve ... ortaya çıkarıyorum.

Bir battaniye.

"Battaniye mi?" Sesimde küçük bir kahkaha ile soruyorum. Koyu mavi, kullanışlı ve basit ama yumuşak ve görünüşe göre sıcak.

"Pembesi yoktu, yoksa onu alırdım," diyor, ben açmaya başladığımda gülümseyerek. "Isıtılmış."

"Isıtılmış mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Yatak odanızın soğuk olduğunu söylemişsiniz. Ayakların üşüyordu." Malzemeyi kucağıma bırakıyorum, sıcaklığı yükselten ve düşüren kordonu görüyorum. "Kışın içeri girmeden önce ısınmak için iyi olacak. "Kışın içeri girmeden önce

onunla uyumak güvenli değil ama gerginliği azaltacaktır." Zihnim allak bullak oldu.

"Bana ısıtılmalı battaniye aldın çünkü sana yatak odamın her zaman soğuk olduğunu söyledim." Yüzüm yumuşak, bu basit hareket karşısında kafam karıştı. "Bunu sana bir kez söylemiştim." Bana yaklaşıyor, dizlerimiz birbirine değene kadar kapları sehpanın üzerine koyuyor.

"Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum Abigail," diyor saçlarımı omzumun arkasına iterek. Bunu daha önce de söylemişti ve ben bunun bir replik olduğunu düşünmüştüm ... ama işte buradayız. "Alışacaksın, seninle ilgileniyorum," diyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor.

Hâlâ ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Hadi, bir tane daha," diyor ve kucağıma küçük bir kutu bırakıyor. Bunu paketlememişti, bir kitap büyüklüğündeki kutu büyük kırmızı bir kurdeleyle mükemmel bir şekilde sarılmıştı. Parmaklarım ucundan tutuyor, kâğıdı yırtmadan önce çekiyorum, düz beyaz kutu ortaya çıkıyor. Üstünü çıkarıyorum, kâğıt mendili açıyorum ve sıcak pembe ipli bir bikini görüyorum. Bikiniyi kaldırıp son derece şüpheli bir şekilde kaldırdığım kaşlarımla ona bakıyorum.

"Planladığım şeyle birlikte giymek zorunda kalacaksın." "Ne planladın?"

"Bakmaya devam et," diyor ve yüzü şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en çocuksu sırıtişla bölünüyor. İçindeki heyecandan kendini tutamıyor. Kâğıt mendili kenara çekip, üzerinde siyah, faydacı bir erkek yazısıyla adımın yazılı olduğu zarfı görüyorum.

Zarfı açtığımda, ona bakmadan önce kaşlarım bir kez daha çatıldı.

"Nedir bu?" Sadece gülümsüyor, kaşlarımın arasına bastırmak için öne doğru eğiliyor. Bakmaya devam ediyorum. "Bora Bora mı?"

"Mart ayında. Sen ve ben."

"*Bora Bora'ya mı gidiyoruz?*" diye soruyorum ve gülümsemesi biraz olsun azalıyor. "Evet. Kat hep gitmek istediğini söyledi."

"*Kat?!*" Gülümseme geri döndü.

"Evet."

"Kat ile bu konuyu konuştun mu?"

"Evet, neden?" Tanrım, bu gülümseme bulaşıcı ve elimde olmadan ona karşılık veriyorum. "Partiyi biliyordu! Planı! Bundan hiç bahsetmedi!" Aklıma ona gerçeği söylemem gerektiği konusunda hemfikir olduğu geliyor ve acaba O zaman biliyordu.

"Evet, şey. Belki o senden daha inançlıydı."

"Evet, belki," diyorum broşürleri ve uçak biletlerini dolaştırırken. "Hiç ülke dışına çıkmadım."

"Bu yüzden Mart ayı için. Kat bunun daha kolay bir kalkış olacağını söyledi. Pasaport almak için zamanın olacak."

"Benimle tatile çıkmak ister misin?" Ona bakarak söylüyorum, şimdi tamamen şaşkına dönmüş durumdayım.

O partiden bu yana geçen her an, her şeyin *sadece eğlenceli* olması için yaptığımız anlaşmadan bu yana işlerin ne kadar değiştiğini anlamaya başladım. Damien'in elleri hareket ediyor, kâğıt yığını alıp bir kenara koyuyor ve yüzümü iki yanından tutarak beni ona bakmaya zorluyor. Kalbim hızla çarpıyor, nabzım ellerinde kesinlikle hissedilebiliyor.

"Abigail, seninle her yere gitmek istiyorum. Havalı teyze olmak, seyahat etmek ve ... tüketilmek istediğini söylemiştin."

Kalbim onun sözleriyle duruyor ama o konuşmaya devam ediyor. "Beni tüketiyorsun. Nasıl yaptın bilmiyorum ama sana delicesine, derinden aşık oldum. Her günümün her anı seni düşünmekle, geleceği planlamakla, seninle olmak için ölmekle geçiyor."

"Damien, ben-" Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama önemli değil. Sözümü kesti.

"Günden güne, bebeğim. Günden güne ilerliyoruz. Ama gün be gün, geleceğe bakarak. Ve şu anda, o gelecek Bora Bora sahilinde sıcak pembe bikinili sana benziyor. Tamam mı?"

Gülümsüyorum çünkü başka ne yapabilirim ki?

"Tamam," diyorum.

Sonra beni öpüyor ve kafamda onun dudaklarından başka bir şey düşünecek yer kalmıyor.

Kabul etmiş gibi görünüyor, elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve giydiğim büyük boy Noel kazağının altına girip başımın üzerinden çekiyor. Elleri anında kopçama gidiyor, sütyenimi çözüyor ve onu da bir kenara fırlatıyor. Parmakları taytımın bel bandına gidiyor ve onu çekip tenime yapıştırıyor.

"Bunları çıkar," diyor ve ben ayağa kalkıyorum, kendi kıyafetlerini çıkarmasını izlerken çılgınca onları çıkarıyorum.

Tanrım, bu adam inanılmaz. Doğru yerlerde sert, en iyi yerlerde daha sert, en sevdiğim yere giden o mutlu iz

Halımın üzerinde oturuyor, etrafında bir yığın kağıt var ve ben onlara ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Ayağımı tozluktan kurtarıırken dikkatle beni izliyor, yere inip ona doğru sürünmeden önce tozluğ u bir kenara atıyor.

"Tanrım, *Rubia*, evet, çok ateşli," diyor alçak sesle, nefes nefese, ve ben sadece gülümsüyorum, bacaklarının arasına gelene kadar sürünüyorum. "Sen ne-
" Elim sertleşmiş sikine gidiyor, gözlerimi ondan ayırmadan yavaşça pompalıyor, dudaklarımı yalıyorum. "Yüce Tanrım," diyor nefesinin altında.

Öne eğildim, başını ağzıma aldım ve emdim, zaten ondan damlayan dölleri yaladım.

"Bunu mu istiyorsun? Sikimi mi istiyorsun bebeğim?" Kelimeler neredeyse tatlı ve eli başıma doğru hareket ediyor, ipeksi tokayı yakalıyor ve yana atıyor, saçlarım omzumun üzerinden yuvarlanıyor.

Daha da ilerliyorum, dilimi alt tarafına bastırıyorum ve onun tadıyla hafifçe inliyorum. Saçlarımdaki ellerine, ağır nefes alışına, dizlerimin üzerindeki sert zemine konsantre oluyorum, boğazımın arkasına dokunana kadar onu ağzıma alırken erotik bir şekilde ısııyorum.

"İşte bu bebeğim, işte bu," diyor ve başımı kaldırdığımda bana bakıyor, bir eliyle serbest bıraktığı saçlarını tutuyor. "İyi bir kız gibi sikimi yala." Sözleriyle inliyorum ve titreşimler içinden geçerken o da inliyor. Sadece bu ses bile beni kenetliyor, kendimi boşlukta hissetmeme neden oluyor ve kendi serbest bırakılma biçimime ihtiyaç duyuyorum. Bir elimi aşağıya doğru hareket ettiriyorum, kendimi nazıkçe ayırıyorum ve ne kadar ıslak olduğumu hissediyorum. Başım aşağı doğru sallanırken, onu olabildiğince derine çekerken, klitorisimin etrafında dönüyorum, horozunun başı boğazımın arkasına çarptığında inliyorum.

"Siktir, işte bu bebeğim. Beni emerken o amcığı parmakla. Tanrım, ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum." İnliyorum, tekrar ona bakıyorum ve gözlerinin bana kilitlenme şekli beni tekrar inletiyor.

"Aslında, siktir et," diyor, öne doğru eğiliyor, böylece sikini serbest bırakmak zorunda kalıyorum. Elleri koltuk altlarımdan altına giriyor ve beni kaldırıp vücuduna doğru çekerek üzerine oturtuyor. "Beni boşaltana kadar sikime bineceksin."

Vücudum panik moduna geçiyor.

Sıcak mı? Evet.

Damien'ın sahip olduğu becerilerin yarısına sahip olamayacağımdan korkuyor muyum? Kesinlikle. "Damien, ben-"

"Kes şunu. Şu anda hiçbir şey bundan daha ateşli gelmiyor." Elini kalçalarımın götürüp kaldırmama yardım ediyor, diğer eliyle de sikini giriş yerime hizalıyor. "Şimdi bebeğim, bat." Yavaşça hareket ediyorum, kendimi onunla dolduruyorum ve tanrım, çok *doluyum*. "İşte bu, hepsini al." En dibe vardığımda, oturmuş ve doluyken, kalçalarımı döndürüyorum, bu hisle inliyorum.

"Tanrım, lanet olsun, Damien. Böyle çok derinsin." İnliyorum, hafifçe kaldırıp indiriyorum, açığa, boyuta alışmaya çalışıyorum. Her zamanki gibi, her düşüncemi tüketiyor.

"Sakin ol bebeğim, buna alış. Tanrım, çok güzelsin," diyor, elleri kalçalarımın beni tutuyor, dolu olmak ve hareket edememek korkunç, harika bir işkence. "Ben hareket et diyene kadar burada kal."

Her zamanki gibi, vücudum onu dinliyor. Hain vücut.

Elleri kalçalarımın yukarı doğru hareket ediyor, belimi sıyrıyor ve her elinde bir göğüs olana kadar devam ediyor. Bir başparmak aşırı hassas etimi sıyrıyor ve ben alçak sesle inliyorum. "İşte bu, bebeğim." Öne doğru eğiliyor, bir elini kısıtlayarak yuvarlıyor ve diğer meme ucunu ağzına alıyor. Üzerine atıyorum, duyum doğrudan amıma dalıyor, orada kenetleniyorum ve serbest bırakmadan önce meme ucuma karşı inliyor.

"Uh uh, Abigail. Kıpırdamadan dur." Gözleri benimkileri delip geçiyor ama içimde seğirdiğini, benim gibi daha fazlası için can attığını hissedebiliyorum.

Gülümsüyorum, onu sıkıca kavıyorum, hafifçe inliyorum.

"Yüce İsa," diyor nefesinin altından, gerçek bir dua gibi.

Sadece gülümsüyorum, hareketi tekrarlıyorum, tekrar inliyorum. Bu sefer parmakları meme ucumu sertçe yuvarlayarak karşılık veriyor.

"Tamam, sen kazandın," diyor ve ben yine gülümsüyorum. "Sanırım burayı sevdim," diyorum.

"Üstte olsan bile *Rubia*, kontrolün bende olduğunu unutma. Şimdi erkeğinin sikini becer."

Tartışmak istiyorum.

Onu kızdırmak istiyorum.

Ama şu anda Damien'la doluyum ve klitorisim zonkluyor, bu yüzden hareket ediyorum, onun üstüne çıkarken klitorisimi leğen kemiğine sürüyorum.

"Arkana yaslan," diye emrediyor ve ben de dinliyorum, arkama yaslanıyorum ve bacaklarımı ambalaj kâğıdı denizinin ortasında hareket ettiriyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, kendimi kontrol edemiyorum. Hafif aç değişikliği, onu G noktama en dayanılmaz şekilde fırçalıyor. "Siktir,

Damien!" Kendimi desteklemek için ellerimi geri çekiyorum, yavaşça yukarı ve sonra aşağı hareket ederken uyluklarına dayanıyorum. "Kahretsin!"

"İşte bu, bebeğim. Becer beni. İyi bir kız gibi sikime bin."

"Damien, kahretsin, Tanrım!"

"Devam et," diyor, saçlarımı arkamda topluyor, sonra elini boynuma götürüp beni nazıkçe tutuyor. "Çok iyi gidiyorsun Abigail. Her şeyimi alıyorsun, bana biniyorsun."

"Damien, yapamam-" Baskı dayanılmaz, duygu baskın. Deliriyorum, zevk tüm bedenimi ele geçiriyor ama duygularımı bir roller coaster'a bindiren evcilleşmemiş bir şekilde.

"Yapabilirsin. Bana bak, bebeğim. Daha sert. Daha sert sik beni." İsteddiğini yapıyorum, daha sert kaldırıp indiriyorum ve dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor, gözlerim odaklanmaya çalışmak için kapanıyor. "Hayır. Beni aldığında gözlerime bak." Onları açıyorum, önce yukarı sonra aşağı hareket ettiriyorum, eli boğazımda sıkılıyor, beni yerde tutan tek şey.

"Sen benimsin. Bunu sorgulama, asla. Benimsin Abigail, anlıyor musun beni? Ne istersen iste ve senin olsun." Dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor ama bakmaya devam ediyorum, hareket etmeye devam ediyorum. "Tanrım, beni bu şekilde aldığın için seninle gurur duyuyorum. Bir arada tuttuğun için. Çok güzelsin Abigail."

"Damien," diye sızlanıyorum, boşalma ihtiyacı içimi

ürpertiyor. "Neye ihtiyacın var bebeğim? Ne istersen, sana veririm."

"Sen. Sana ihtiyacım var. Gelmem gerek. Tanrım, Damien. Bu çok fazla. Siktir!"

"Seninle ilgileneceğim," diyor ve sonra boğazımda olmayan eli kalçamdan ayrılıp içeri doğru kayıyor. Parmakları aramızda hareket ediyor, ilk seferinde yaptığım hareketi taklit ediyor, sikişimin içimde kaybolduğu yeri hissediyor. "Tanrım, her şeyimi içine almanı izlemek çok güzel." Dudaklarını yalıyor, gözleri sabitlenmiş, ona kenetlendiğimde içime başka bir sıcaklık ve ihtiyaç dalgası gönderiyor. "Gelmene izin vermeli miyim?" Hâlâ hareket ediyorum, şimdi daha çılgınca, ritim ya da düzen olmadan.

"Evet, lütfen, Tanrım!"

"Tamam bebeğim, seni yakaladım," diyor, sonra eli hareket ediyor, başparmağı klitorisimi ovuyor ve bana paramparça olmak için ihtiyacım olan son uyarımı veriyor, adını çılgılık atıyor. Boşalırken üzerine yığılmaya çalıştığımda boynumdaki el bastırıyor, kalçalarımı hareket ettirmeye devam ederken beni geriye yatırıyor, onu beceriyor.

"İşte bu, beni de yanında götür," diyor ve ben hareket ediyorum, boşalmaya devam ederken onu beceriyorum, dünya kararıyor ve zihnim bulanıklaşıyor. Tam kendimi kaybedeceğimi, bayılacağımı, ağlamaya başlayacağımı ya da dağılacağımı düşündüğüm anda inliyor, bir koluyla sırtımı sarıyor ve beni kendine doğru çekerek yukarı doğru itiyor, içimi derinlemesine dolduruyor ve içime boşalıyor.

Oturma odamın zemininde ikimiz de terli ve nefes nefese uzun dakikalar boyunca yattık.

"Peki ya bu tür kardiyo? Ona da karşı mıyız?" diyor ve başımı kaldırdığımda dudaklarında çocuksu bir gülümseme görüyorum.

"Kapa çeneni, Damien," diyorum, tekrar çöküyorum ama boynunu öpüyorum. Eli saçlarımı yana yatırıyor, ortaya çıkardığı teni öpüyor.

"Mutlu Noeller, Abigail. Seni seviyorum," diyor, sesi artık samimi ve tatlı. Hareket etmeye, ona bakmaya çalışıyorum ama kolu beni kilitliyor, bedenimi onunkine bastırıyor.

Gözlerinin üzerimde olmamasının verdiği rahatlıkla cevap veriyorum.

"Ben de seni seviyorum, Damien. Harika bir Noel için teşekkürler."

EPILOG

23 Aralık
-Abbie-

Bugün Noel partisi var.

Noel partisinden üç yıl sonra.

Bu Noel partisi hala Rockefeller Center'da, Rainbow Room'da, avukatlar, çalışanlar, arkadaşlar ve ailelerle dolu.

Bu yıl orada olacak herkesi tanıyorum. Hepsiyle tanıştım. Hepsiyle yemek yedim. Hepsiyle güldüm.

Richard onlardan biri değil.

İlk yıl yeni yıl başlamadan önce işten çıkarıldı (*tabii ki* konuştuğum birkaç kişiye göre *istifa* ettiğini sosyal medya hesaplarından duyurdu) ve o partiden beri onu görmedim.

Damien'in iş ailesi bir bakıma benim ailem oldu.

Ve şimdi buradayım, gitmeye hazırım, yatağın kenarında oturuyorum, ayakkabımın narin kayışını tokadan geçirip sabitliyorum, ayağa kalkıyorum ve ellerimle üzerimdeki elbiseyi düzeltiyorum.

Elbise çok çarpıcı.

Sıkı, parlak ve beni o kadar etkiliyor ki yeni bir sevkியatla gelir gelmez denemek için işe ara verdim.

Mükemmellik.

Damien henüz görmedi ve tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum. Ki bu da tam . . .

Yatak odasının kapısı çalınır.

Yatak odamızın kapısı, yaklaşık iki yıldır.

"İçeri gel," diyorum, kapıya doğru dönerek. Kapı açılıyor, Damien smokiniyle içeri giriyor, ince siyah ayakkabıları ahşap zemine vuruyor.

Lanet olası adamım.

Tuz ve biber büyümüş, ne zaman birlikte olsak dokunmaktan kendimi alamadığım bir şekilde şakaklarına sürünüyor ve yanaklarının yanındaki gülme çizgileri derinleşmiş, ama bana hiç bu kadar ateşli görünmemiştir.

Ona gülümsemeden önce kalçamı kaldırıp ellerimi yanlarıma götürerek hareket ediyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bir zamanlar bunu bilinçli olarak yapardım. Sorardım çünkü güvenceye, istendiğimi, sevildiğimi bilmeye ihtiyacım vardı.

Artık değil.

Damien'in bana muhteşem olduğumu söylemediği tek bir gün bile geçmiyor. Kulağıma hayallerindeki kadın olduğumu mırıldanmıyor, bana dokunmanın bir yolunu bulmuyor, ellerini kıvrımlarımda gezdirmiyor ve yakınlaşmaya çalışmıyor.

Bu adamın elinden gelse beni yiyip bitireceğinden hiç şüphem yok. "Tanrım, *rubia*," diyor, tam önüne gelene kadar bir adım daha yaklaşarak Ben. Ona bakmak için başımı kaldırıyorum ve eli, yapmayı sevdiği gibi boynumu sarmak için hareket ediyor. Hafif bir baskı, sadece elinin altında nabzımı hissediyorum.

Bir sonraki konuşmasında elbiseye bakmıyor.

"Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmedim," diye fısıldıyor dudaklarıma, diğer eli kalçamdaki saten üzerinde gezinip beni kendine çekerken.

"Zamanımız yok, Damien," diyorum, küçük bir gülümsemeyle onun için şimdiden nabzımın attığı gerçeğini saklayarak.

"Zaman yaratabiliriz, *Rubia*."

"Sonra," diyorum, sesim nefes nefese. "Çakırkeyif olacağım, Noel neşesiyle dolacağım ve sen de benimle istediğin gibi takılabilirsin." O sinisi gülümsemesiyle gülümsüyor.

"Şu anda benimle dolu olabilirsin."

"Damien," diye fısıldadım, "saçım. Makyajım."

"Seni dağınık seviyorum biliyorsun, *Rubia*."

"Damien." Geri adım atıyor, üşüyorum ve kendi vücut ağırlığımı taşıyamamaktan neredeyse tökezliyorum. Elleri kollarımda geziniyor, bileklerimi kavlıyor ve ayaklarımda üzerinde sabit durmamı beklerken gülümsüyor.

O da bunu seviyor, onun yüzünden yıpranmamı izliyor.

"Haklısın. Zamanımız yok." Hayal kırıklığıyla burnumu kaşıdım, doğası gereği cinseldi ve o güldü. Bir el hareket ediyor, nazikçe

ve saçlarımı omzumun arkasına itiyor. "Bir şeyler eksik," diyor. Başparmağı köprücük kemiklerimin arasındaki çukuru okşuyor.

"Bu bir ifade," diyorum, abartılı tatlı yakasını işaret ederek.

"Tutun " o diyor ki sonra ulaşır içine onun cep, kapma bir şey için.

Bir kutu.

Beyaz kurdeleyle bağlanmış mavi bir kutu.

"Noel'e daha iki gün var, Damien," diyorum fısıltıyla.

"Bu bir Noel hediyesi değil, *naranja*," diyor, sesi de bir o kadar alçak.

Kutuyu ellerime bırakıyor, ben de nazikçe kavriyorum.

"Damien. . ."

"Seni şımartmaya bayılıyorum. Bunu benim için mahvetme," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Yine de elimi kutuya götürüp beyaz kurdeleyi çekiştiriyorum.

Bu bir yüzük

değil.

Bunu

biliyorum.

Dört yıl için anlaştık -dört yıl birlikte olmak, dört yıl boyunca çıkmak, birlikte yaşamak ve bir sonraki aşamaya geçmeden önce bu aşamanın tadını çıkarmak.

Onun kız arkadaşı olmanın tadını çıkarmak için bir yılım daha var.

Yüzük için doğru boyutta bir kutu bile değil Abbie, diye hatırlatıyorum kendime, çünkü bu adamın bir gün kocam olacağını iliklerime kadar biliyor olsam da, dört yıllık planımızı hızlandırmakla ilgilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama kapağı kaldırıp narin bir gümüş zincir gördüğümde tüm bunlar aklımdan uçup gidiyor. Tam ortasında dev bir pembe elmas olan narin bir gümüş zincir. Rengi soluk, hafif bir açık pembe, ama yine de: pembe bir elmas.

Nefesim kesildi.

"Aman Tanrım, Damien," diye nefes alıyorum, platine dokunurken ellerim titriyor, taşa dokunmaktan korkuyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor ve sesi küçük bir çocuk gibi kararsız. Sanki sevmeyeceğimden endişeleniyor.

"Damien. . . bu . . . Bu çok fazla." "Hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, sesi daha sert.

"Tabii ki beğendim. Şuna baksana. Pembe. Işıltılı ve güzel," diyorum ve o da gülüyor, kutuyu elimden çekip alıyor, kolyeyi kapıyor ve kutuyu bir kenara fırlatıyor.

"Damien!"

"Bu bir kutu."

"Bu bir Tiffany's kutusu! Onu saklayacaktım!"

"Sana daha fazlasını alacağım, *Rubia*," diyor alçak bir mırıltıyla, arkama geçene kadar beni döndürüyor ve aynada onu arkamda görebiliyorum.

Kolyenin mandalını çözüyor, boynuma takmak için hareket ediyor, sonra arkamdan kopçasını yapıyor. Son olarak, beni sıkıca kendine çekmeden önce saçlarımı zincirden kurtarmak için ellerini hareket ettiriyor. Sonra ikimiz de aynadaki görüntümüze bakıyoruz.

"Çok güzel," diyor, bir eli belimde, diğeri mücevheri göğsümün ortasına kadar okşuyor. "Muhteşem."

"Çok güzel, Damien. Çok fazla ama çok güzel."

Eli çeneme gidiyor ve onu yerinde tutuyor. "Ben de bundan bahsediyordum. Sen, Abigail." İçimden bir ürperti geçiyor. Eli tekrar elmasa gidiyor. "Bu gece, sadece bunu giyerek seni becereceğim." Nefesim kesiliyor ve gözleri yansımadaki vücudumun hatlarında gezinip ayakkabılarıma takılıyor. "Aslında iki şey. O ayakkabılar ve bu elmasa." Ona gülümsüyorum.

"Bunları seveceğini biliyordum," diyorum.

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun, *naranja*." Dudakları saçlarıma değiyor ve gerçek bir kamera olmasını dileyerek yansımanın zihinsel bir fotoğrafını çekiyorum. "Hadi gidelim."

Saatler sonra, Gökkuşuğu Odası'nda büyük bir masada oturmuş, bembeyaz bir masa örtüsü üzerinde, dayanılmaz derecede lezzetli bir akşam yemeği yiyorduk ki, cam üzerinde metal şingirtiları duyuldu.

Simon'ın yıllık konuşmasının zamanı geldi.

"Sessiz olun, sessiz olun!" diyor DJ'den ödünç aldığı mikrofonu tutarak ön taraftan. "Schmidt ve Martinez'in bu kutlamasına bir kez daha geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Adaletle yardım etmek ve hizmet etmek için inanılmaz bir yıl daha geçirdik ve bunu yaparken hepinizin yanımda olmasından onur duyuyorum." Kalabalıktan alkışlar ve kurt ısıkları yükseldi. "Her yıl burada ayağa kalkıyor ve bu büyük, eklektik ailedeki hepinizi tebrik ediyorum. Ve her yıl size bu görevi benim üstlendiğimi hatırlatıyorum çünkü ortağım Damien görkemli törenleri pek sevmez."

konuşmalar ve benzerleri." Başımı erkeğime çeviriyorum, ona alaycı bir şekilde gülümsüyorum ve dirseğimi ona doğru savuruyorum.

Karşılığında bana göz kırpmıyor, gülümsemesi her zamanki gibi büyüleyici.

"Ama bu yıl biraz farklı," diyor Simon ve zaten Damien'da olan gözlerim şaşkınlıkla kısılıyor.

Ve sonra ayağa kalkar.

Ayağa kalkıyor ve takım elbisesinin ceketini düzeltiyor, düğmelerini ortadan ilikliyor, açık pembe papyonunu boynuna takıyor.

Ve Simon'a doğru yürür.

Ve mikrofonu alıyor.

Üç yıllık erkek arkadaşım Rockefeller Center'ın tepesindeki Rainbow Room'da şirketinin Noel partisinde bir oda dolusu çalışanın önünde duruyor ve elinde bir mikrofon var.

"Teşekkürler Simon. Evet, bu pek bana göre bir şey değil ama herkes burada ve burası muhteşem bir yer, o yüzden sizin için sorun olmayacağını düşündüm." Ellerim titremeye başladı. "Abigail, *Naranja*, buraya gelebilir misiniz?"

Vücudum titremeye başladı.

"Ben mi?" diyorum, sesim fısıltı gibi ama o beni duyuyor. Beni duyuyor ve bir kahkaha atıyor, oda da bu duyguyu yankılıyor.

Bu olacak, değil mi?

Vay anasını.

"Evet, sen. Gel," diyor, bir kolunu bana doğru uzatarak.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ayağa kalkıyorum, Damien'ın yanına gelene kadar yürürken topuklarım mermer zeminde tıkırdıyor. Elim tutuyor, hâlâ o lanet mikrofonu tutuyor ve gözlerine bakıyorum ama arkasındaki bir şey dikkatimi çekiyor.

Bakıyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Kız kardeşim orada, duvara yaslanmış, koyu yeşil elbisesiyle gölgelerin arasına gizlenmiş, kocası yanında, eli belinde duruyor.

Kız kardeşim burada.

Kocaman gülümsüyor, başparmağıyla beni onaylıyor.

Gözlerimi tekrar mikrofonu uzaklaştıran Damien'a çeviriyorum, bir sonraki sözleri sadece benim için.

Bir rahatlık.

"Bunun için onu burada isteyeceğini düşünmüştüm," diyor alçak bir fısıltıyla. Nefes alıyorum.

Tek yapabildiğim bu.

Kahretsin, ağlayacağım ve o daha hiçbir şey söylemedi.

"Muhtemelen çoğunuz biliyorsunuzdur, çünkü oradaydınız, Abigail'le tanışmamız ve çıkmaya başlamamız tesadüflerin bir karışımıydı ve ... kaos."

"İNTİKAM!" diye bağıyor odanın arkasından bir ses ve başımı o yöne çevirsem de buna gerek duymuyorum.

O sesi tanıyorum.

Kara Cuma kalabalığının içinde olsaydım ve adımı fısıldasaydı bu sesi tanırdım.

Cam odanın arka tarafında, kıvrımlarını ortaya çıkaran muhteşem siyah elbisesiyle dururken, Kat onun yanında kırmızılar içinde duruyor ve koluna vuruyor.

En iyi arkadaşlarım.

"Evet, ben de onları burada isteyeceğini düşünmüştüm," diyor Damien yine kulaklarıma. "Yani geleneksel değildi. Ama Abigail'le tanışır tanışmaz, sanırım bir parçam onun benim için yaratıldığını anladı." Bana dönüyor, eli elimde sıkılaşıyor. "Nazik ve heyecan vericisin ve harika köfteler yapıyorsun."

"Bunlar Hannah'nın tarifi," diyorum şok olmuş bir fısıltıyla ve Hunter'ın boğuk bir kahkaha attığını duyuyorum ama gözlerim tekrar ona döndüğünde Hannah'nın onu tokatladığını görüyorum.

Gözlerimi tekrar Damien'a çevirdiğimde, tek dizinin üzerindeydi.

"Onları sen yaptın. Benimle ilgileniyorsun - sana izin veren herkesle ilgileniyorsun, gerçekten. Rengin dünyayı değiştirebileceğini düşünüyorsun ve bunu her gün bir kişiye kanıtlıyorsun. Beni ayakta tutuyorsun ve konserlerde çok yüksek sesle şarkı söylüyorsun ve dürüst olmak gerekirse, bugün bunu yapan küçük bir parçam var çünkü eğer yapmazsam, sen ve kızlarının işe ince simlerle kaplı olarak gitmemi veya tüm kıyafetlerimin sadece çeyrek inç daha dar olduğunu bulmamı içeren bir tür plan yapabileceğinizi düşünüyorum." İntikam günlerime yaptığı nadir ama duyulmamış gönderme karşısında gözlerim açılıyor ve arkada oturanlardan "İşte bu!" sesleri yükseliyor.

Tanrım, lanet olası dostlarımla bana güç ver.

"Büyük bir şey istedin," diyor, mikrofonu yana çeviriyor, kelimeleri tam olarak yakalayamıyor.

"Hayır, yapmadım!" Sessiz bir fısıltıyla söyledim.

"Sen lanet bir yalancısın, Abigail Amelia Keller. Büyük istiyorsun, ışıltı istiyorsun ve savurganlık istiyorsun. Fiyat olarak değil ama sevgi ve hayranlık olarak. Ve tam burada, şu anda, hayatımın geri kalanını senin için harcayacağıma söz veriyorum.

sana. Evet de, son nefesime kadar sana sevildiğini, değer verildiğini ve takdir edildiğini hissettireyim. Evet de ve dünyayı pembeye boyamana yardım edeyim. Evet de ve sonsuza dek birbirimizi tüketelim. Havalı teyze ve amca olacağız, seyahat edip keşfedeceğiz ve sen sadece ve sadece benim olacaksın. Senin için kesinlikle çıldırıyorum. Sen benim güneşim ve ayımsın ve ben de senin olacağım. Beni tamamen tüketiyorsun."

Onun sözleri, biz daha bu kadar yakınlaşmadan önce memleketimdeki küçük bir kulübede, karanlık bir odada fısıldadıklarına o kadar benziyor ki.

Ama biz hep böyleydik, değil mi?

Biz her zaman güneş, ay ve her şeyi tüketen aşktık.

"Evet de Abbie," diyor, eli elimi sıkıyor ve bir yere saklamış olması gereken, içinde platin bir yüzük ve pembe bir elmas bulunan açık siyah kutuyu ancak şimdi görebiliyorum.

Basit ama muhteşem.

Hepsi benim.

Açıklanamaz bir şekilde sıkışan boğazımdan tek çıkarabildiğim "Evet," oluyor. Gözyaşları tabii ki.

Devasa, kız gibi, vücudu sarsan gözyaşları, ama bunlar bir oda dolusu güçlü New York aile hukuku avukatının önünde makyajımı mahvedecek ve ben dramatik olabilirim, ama *o kadar* dramatik değilim.

Ama korkmayın, Damien sözümü duydu, hemen ayağa kalktı ve herkesin bunu görmesinden ne kadar nefret edeceğimi bildiği için beni kollarıyla sardı.

Adam beni iliklerime kadar tanıyor.

"Teşekkür ederim, *naranja*. Pişman olmayacaksınız," diyor saçlarıma sanki ona bir iyilik yapıyormuşum gibi.

İşte beni kızdıran da bu.

"Yalan söyledim," diye kulağıma fısıldadı Damien dans ederken, son bir saatini tebrikleri kabul ederek ve kız kardeşim ve en iyi arkadaşlarımla çılgık atarak geçirmişti. Cami ve Kat beni banyoya sürüklediler, zavallı Damien'ın smokinine ağladıktan sonra yüzümü düzeltmek için makyaj çantam hazırda ve ben de kız kardeşimi burada olacağını söylemediği için kolundan tokatladım. Ve şimdi yumuşak bir Noel şarkısı çalarken nihayet bize alan ve mahremiyet veriliyor ve biz sallanırken o beni yakın tutuyor.

"Ne?" diye soruyorum ve bir an panik içinde kalbim duruyor.

Ama sonra Damien'ın bana aramızdaki hiçbir şeyi sorgulatmayacağını hatırladım, asla.

"Bu gece ne giymeni istediğim konusunda daha önce yalan söyledim." Kaşlarım bir araya geliyor, kafam karışıyor.

"Elbise değil mi-"

"Elbise muhteşem. Ama bu gece eve döndüğümüzde seni o kolye, o ayakkabılar ve yüzüğünle becereceğim." Göğsündeki elime bakıyorum, tırnaklarım pembeye boyanmış, yepyeni yüzüğüm ışıklar altında parlıyor.

"Anlaştık," diyorum gülümseyerek.

TEŞEKKÜRLER

Bunlardan birini hiç yazmadım - garip hissettiriyorlar ve milyonlarca insanı unutacağımdan eminim çünkü yaptığım şey bu ve sonra endişem beni en iyi şekilde ele geçiriyor, bu yüzden genellikle atlıyorum.

Ancak bu kitap benim bir yıl içinde yazdığım sekizinci kitap, ilk kitabımın yayınlanmasından neredeyse tam bir yıl sonra yayınlandı ve ilk kitap çok az tantanayla ve varlığından haberdar olan birkaç kişinin desteğiyle yayınlanmış olsa da, artık durum böyle değil. İşte başlıyoruz.

Öncelikle ve en önemlisi, teşekkürler Alex. Her kitabımı sana ithaf ediyorum çünkü sen benim kitaplarımın hayat bulmuş halisin. Sekiz yıl önce daha kendi hayallerimi bile göremezken bana inandığın için teşekkür ederim. Sıradaki:

Ryan, Owen ve Ella. Aslında umarım bu teşekkürü hiç görmezsiniz, ama görürseniz lütfen bu kitabı kapatın ve asla

Bu. Ama annen olmama izin verdiğin, hayalimi yaşamama izin verdiğin için teşekkürler.

Teşekkürler Emily. Sana saf kaos mesajı atmama izin verdiğin ve bana bunun kaos olduğunu söylemediğin, bunun yerine aklımı başımdan alan sesli notlarımı dinlediğin ve beni aklıma gelen her şeyi yazmaya zorladığın için teşekkür ederim. Sana sonsuza dek minnettarım ve küçük fasülyenle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Psikotik mesajlarımı ve sesli notlarımı alıp onları mantıklı hale getiren ve bana asla susmamı söylemeyen dünyanın en iyi asistanı Lindsey'e teşekkür ederim. Sen gerçek birisin.

Norma Gambini'ye yazım hatalarıyla dolu dağınıklığımı alıp bir milyon virgül eklediği için teşekkür ederim. Sen bir meleksin.

Ashley Santoro'ya bu muhteşem kapakla vizyonumu bir kez daha hayata geçirdiği için teşekkür ederim.

Duyarlı okuyucularıma - Shani, Blanca ve Marissa - teşekkür ederim, bu yazıyı nezaketle kaleme aldığımın emin olmama yardımcı oldular.

Bu hikayeyi alan ve bana karşı tutmadan yazım hatalarını işaret eden beta ARC'lerime teşekkür ederim.

Bu kitabın alacağı her türlü başarının gerçek yıldızları olan ARC ekibime teşekkür ederim. Çılgın hikâyelerimi kabul ettiniz, okudunuz ve dünyayla paylaştınız. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Booktok'a teşekkür ederim - evet, hepsine - çünkü siz olmasaydınız, bunların hepsi boş bir hayal olurdu. Saçma sapan videolarıma katlandığınız, cevherler bulduğunuz, beğenip paylaştığınız ve kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Hayatımı ne kadar değiştirdiğinizi uzun uzun düşünmek beni ağlatıyor.

Ama en önemlisi: SİZE teşekkür ederim, tatlı okuyucu. Yazmaya ilk başladığımda, en iyi ihtimalle çılgınca, hayali bir rüyaydı. Yıllarca aklımdan çıkmayan bir hikayem vardı ve gerçekten de onu kafamdan atmaya ihtiyacım vardı. Ne yazık ki (ya da neyse ki) yeni karakterler ve hikayeler onun yerini aldı, ama burada olmaktan, sizinle birlikte, sizin için yazmaktan mutluyum.

Yani, evet. Teşekkür ederim. Kalbimin en derinlerinden. Seni seviyorum. Hepsi.

YAZAR HAKKINDA

Morgan doğma büyüme Jersey'li bir kız, iki oğlu, yürümeye başlayan kızı ve mekanikçi kocasıyla birlikte orada yaşıyor. Buzlu espresso, barbekü cipsi ve Starburst jelibon bağımlısıdır. Genellikle kulaklığı takılı, baharatlı bir sesli kitap ya da Taylor Swift dinliyor. Nadiren ikisi arasında bir zaman vardır.

Kendini bildi bileli yazmak onun tutkusu olmuş. Yedi yaşındayken yazdığı bir kitabın çerçevesi 'birinci sayfası' b u n u kanıtlamak için çocukluk evinde asılı duruyor. Hayatı boyunca zihninde serbest bırakılmak için yalvaran hikayeler yarattı, ancak yakın zamana kadar nihayet onlara dizginleri vermedi.

Benimle bu yolculuğa çıkmayı kabul ettiğiniz için çok minnettarım. [TikTok](#) ve [Instagram](#) üzerinden güncel kalın [Facebook'taki Okuyucu Grubuna](#) katılarak gelecek hikayelerden haberdar olun, ön gösterimler ve bonus bölümler alın!

DAHA FAZLA SPRINGBROOK HILLS Mİ İSTİYORSUNUZ?

Baharatlı küçük kasaba romantizmi arıyorsanız, Morgan Elizabeth sizi koruyor! Bu kitaplara göz atın:

[Birinci kitap Dikkat Dağınıklığı'nı Kindle Unlimited üzerinden buradan alın!](#)

İhtiyacı olan son şey dikkatinin dağılması.

Hunter Hutchin'in başarısı sadece ve sadece tek bir şeye bağlı: ilk işi tamamen başarısız olduktan sonra sıfırdan kurduğu açık hava rekreasyon şirketi Beaten Path'e şaşmaz bir şekilde odaklanması.

Babası hastalanınca Hunter memleketine geri dönmek ve babasının ona olan inancının boş olmadığını bir kez ve herkes için kanıtlamak zorunda kalır. Hastalık yaklaşırken, dikkat dağıtıcı şeyler kabul edilemez.

Kız kardeşiyle kalırken, tanıştıklarından beri aklını başından alan seksi dadı Hannah ile tanışır.

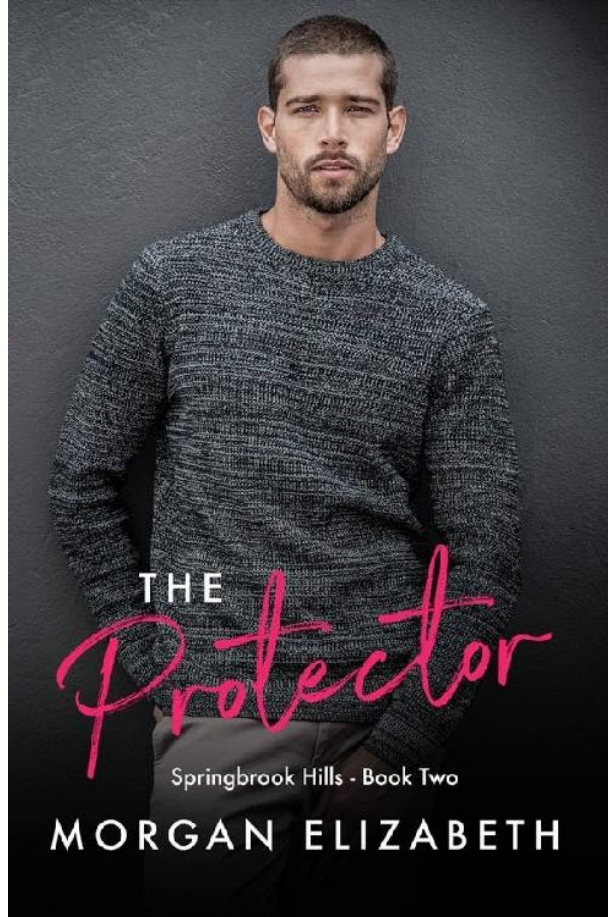
Hunter'ın babası hastalanınca, şehri terk etmek ve büyüdüğü küçük kasabaya, kız kardeşinin evine geri dönmek zorunda kalır. Hannah'nın hayatına girmesini izlediğinden beri, kendini hedeflerinden ve amacından uzaklaşırken buluyor - yoksa onlara yaklaşıyor mu?

Annesiyle aynı hataları yapmayı reddediyor.

Hannah Keller, bir aile parçalandığında neler olduğunu izleyerek büyümüş ve bu sonuçları yaşamıştır. Zamanı geldiğinde, herhangi biriyle yetinerek aynı hatayı yapmayacaktır.

Ancak bakıcılık yaptığı çocukların amcası yaz için kalmaya geldiğinde, kendini kesinlikle ona göre olmayan yakışıklı, soğuk adama doğru çekilirken bulur.

Kalbini koruyarak yazı atlatabilecek mi? Yoksa atılım yapacak ve onu kırılmış mı bırakacak?

[Şimdi Kindle Store'da ve Kindle Unlimited'ta](#)

Onun ilk aşkıydı.

Luna Davidson on yaşından beri Tony'ye aşıktı. Ağabeyinin en iyi arkadaşı olduğu için ona her zaman yasaktı ama bu denemediği anlamına gelmiyordu. Ama onu reddetmesinden yıllar sonra, istese de istemese de kendini onun yardımına ihtiyaç duyarken buldu.

En iyi arkadaşının küçük kız kardeşi.

Luna'nın aylardır kendisini takip eden biri olduğunu öğrendiğinde, bunu kimseye söylemediği için çok öfkelenir. Springbrook Hills Polis Departmanı'nda bir dedektif olarak hizmet etmek ve korumak onun görevidir. Ama bunu yıllar önce gerçekte ne olduğunu öğrenmek için bir bahane olarak kullanabilir mi?

Luna gözünün önündekini görmek için kendi güvensizliğinin üstesinden gelebilecek mi? Tony çok ileri gitmeden onu kimin takip ettiğini bulabilecek mi?

[Şimdi Kindle Store'da ve Kindle Unlimited'ta](#)

O hep yedekti.

Jordan Daniels, annesinin geride bıraktığı bir erkek ve kız kardeşi olduğunu her zaman biliyordu. Annesi, onların standartlarına göre yaşamadığını unutmamasına asla izin vermemiştir. Ancak country yıldızı erkek arkadaşı evlenme teklif ettikten sonra ilgi odağı olmaktan kaybolduğunda, gidebileceği tek yer annesinin kaçtığı kasaba ve onun varlığından haberdar olmayan ailesidir.

Başka bir vahşi çocuğa aşık olmayacak.

Tanner Coleman, lise aşkı bir rock yıldızının peşinden dünyayı dolaşmak için kaçtığında bir kez toz içinde kalmıştı. Köklerini seviyor, aile işini yürütüyor ve Springbrook Hills'ten asla ayrılmayacak. Ancak hayatı boyunca dünyayı dolaşmış ve gizemli bir geçmişi olan Jordan onun için çalışmaya başladığında, ona karşı bir çekim hissetmekten kendini alamaz.

Jordan ona geçmişini açıp tek bir yerde kalabilecek midir? Tanner kalbini ona emanet edebilir mi, yoksa eski sevgilisi gibi onu da incitecek mi?

KINDLE ÇIKARTMALARI VE İMZALI KOPYALAR KAZANMA ŞANSI İSTER MİSİNİZ?

Amazon veya Goodreads'e dürüst bir yorum bırakın ve bağlantıyı reviewteam@authormorganelizabeth.com adresine gönderin; Morgan Elizabeth'in kitaplarından birinin imzalı bir kopyasını ve bir paket kitap çıkartması kazanmaya hak kazanın!

Her e-posta bir katılımdır (kitap başına iki katılım için Goodreads değerlendirmenizi içeren bir e-posta ve Kindle değerlendirmenizi içeren başka bir e-posta gönderebilirsiniz) ve her ayın başında iki kazanan seçilecektir!

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.